

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 104

Ple del Parlament

Sessió 48, segona reunió, dimecres 1 de juliol de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 48.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tota la Mesa. Assisteixen la Mesa la secretària general, la lletrada major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els haig de comunicar una nova delegació de vot. La diputada Núria Navarro Hurtado, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano.

I abans de començar la sessió de control, voldria tenir unes paraules, en nom de la cambra, a les persones ferides en un accident d'autobús que hi ha hagut aquest matí a la rambla Ferran de Lleida. El nostre suport i afecte cap a les persones que n'han

resultat ferides i als seus familiars. Desitgem que es puguin recuperar ben aviat. També, com sempre, vull expressar el nostre agraïment als cossos d'emergències i de seguretat que estan treballant per atendre'ls.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral i comencem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de pronunciament en seu parlamentària amb relació als casos de corrupció que afecten membres del Partit Socialista Obrer Espanyol

317-00285/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics i, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Ens sumem també a aquestes mostres de suport i d'agraïment que vostè feia ara a l'inici del Ple.

President, quan Catalunya té un problema, vostè desapareix. Quan el PSOE té un problema, vostè sempre hi és. Mai no falla. La setmana passada vam conèixer la sentència del cas Ábalos, una trama corrupta que s'omplia les butxaques amb contractes de mascaretes durant la pandèmia. Mentre els sanitaris salvaven vides, altres feien caixa i vostè era ministre de Sanitat. No era un simple espectador. Vostè compartia consell de ministres amb Ábalos i ara és el president de la Generalitat.

Per això, els catalans esperàvem alguna cosa més de vostè, perquè aquest cap de setmana tenia l'oportunitat d'exigir exemplaritat, de fer autocrítica o de demanar perdó en nom del seu partit. I no. Vostè va anar al comitè federal del PSOE i l'únic que va dir és que els socialistes no tenen por. De debò, president, això és el que té a dir com a president de la Generalitat sobre una sentència que afecta un govern del qual vostè en formava part? Què serà el següent, president, un «José Luis, sé fuerte»?

I el problema no és només això. El problema no és el que va dir, o millor dit, el que no va dir. El problema també és on ho va dir, perquè explicacions al comitè federal del

PSOE, sí, però explicacions al Parlament, no. Davant dels militants del seu partit, vostè dona la cara, però davant dels representants del poble de Catalunya, vostè dona l'esquena. I és intolerable. I és especialment greu quan hi ha casos de suposada corrupció que poden tenir derivades directes a Catalunya.

Per això, fa setmanes que exigim que comparega aquí al Parlament i, com que s'hi nega, li oferim el temps d'aquesta sessió de control perquè comence a explicar-se. No desaprofite aquesta ocasió. A diferència del que ens té acostumats, responga al primer grup a l'oposició. Utilitze avui tot el temps, perquè els seus socis d'Esquerra i Comuns sempre el protegeixen, però Junts volem parets de vidre, president.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora presidenta del grup de Junts per Catalunya, començo també sumant les meves paraules a les del president de la cambra, de suport i escalf a les persones afectades per aquest accident que hi ha hagut aquesta matinada a Lleida. He tingut ocasió d'expressar-ho directament a l'alcalde a primera hora del matí. Esperem que les persones ferides es recuperin al més aviat possible.

Senyora Sales, hi soc sempre i no tinc por de res, ni a la veritat, per descomptat que no. He donat les explicacions cada vegada que se m'han demanat, a tot arreu: al Congrés dels Diputats, al Senat, aquí, on convingui. No tinc por de res. I quan cometem errors, tampoc tinc por a demanar disculpes –i el meu partit ho ha fet– i a reconèixer errors. I a corregir-los –i a corregir-los–, perquè l'actitud contra la corrupció es mesura més veient què fa un quan té casos a la seva pròpia formació política que no què fa quan en tenen altres formacions polítiques. És un bon test per a totes les formacions polítiques, també per la seva.

I la pregunta és: avancem tots plegats com a país? Vam conèixer la memòria econòmica de Catalunya, augment del PIB *per capita* l'any 2025 –que fa la Cambra de Comerç, no el Govern de Catalunya– un 9,6 per cent; augment de la productivitat per hora, productivitat de què tant parlen, d'un 1,1 per cent; comunitat autònoma que més fons Next Generation ha captat, 10.180 milions; una inversió històrica en

infraestructures que hem presentat de 4.300 milions, és a dir, el país va endavant. M'agradaria que fos també amb el seu suport i les seves aportacions.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Mire, president, una vegada més, no ha contestat res del que jo li he comentat i potser per això ja no cal que vingi a la sessió de control. Estem molt acostumats que vostè done l'esquena al Parlament i el que ha de fer aquí en aquesta sessió de control és donar la cara i no amagar-se més.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No he contestat el que vostè vol que contesti. He contestat el que jo crec que he de contestar. Miri si amago que estem a menys de dos metres de distància. Bon dia.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de complir amb promptitud els pactes d'investidura per a donar resposta als reptes de país

317-00288/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, també afegir-nos a les mostres de solidaritat i suport a les persones afectades per l'accident d'autocar d'aquest matí a Lleida.

President Illa, comença el mes de juliol que per a alguns serà molt costerut i no els parlo dels ciclistes que ens visitaran en breu. Serà tan costerut que no sabem ni qui ni com els superarà. Per això és imprescindible, president, que vostès l'acabin amb els deures fets. Aquesta setmana, per fi, tindran pressupostos i ja no tindran més excuses per no donar resposta als col·lapses que viu el nostre país. Estarem amatents –vostè ho sap– que així ho facin.

Però recordem que aquests pressupostos arriben tan tard perquè vostès no van fer la feina quan tocava fer-la. S'aprovaran tard, perquè vostès sempre arrossegueu els peus quan han de complir allò pactat. Sempre cauen en el mateix error. I s'acabaran aprovant perquè, una vegada més, nosaltres hem posat la responsabilitat i l'exigència que a vostès sempre els manca, com vam veure la setmana passada: finalment es complia el compromís d'investidura d'aconseguir l'entrada del 3Cat a la Unió Europea de Radiodifusió, permetent així a la corporació catalana participar en els espais on es defineixen les estratègies dels mitjans públics europeus. Però de nou, davant de la seva manca d'iniciativa, és des d'Esquerra Republicana que vam haver de posar el lideratge i l'ambició que el país necessita i reclama.

Per això ara, a l'equador de la legislatura, els tornem a exigir que no es tornin a adormir, president. Els reptes que hem d'afrontar són enormes i la inestabilitat social, econòmica i política s'endevina cada vegada més gran. Si volen encarar tot el que vindrà amb unes mínimes garanties, no esperin més a complir amb allò pactat. No tornin a fer tard.

Dos exemples abans de l'agost. D'una banda, president, demostrí que la seva paraula davant d'aquesta cambra té valor i convoqui una Junta de Seguretat per a fer efectiva la presència dels Mossos a ports i aeroports. Fa un any i mig que ho va prometre aquí, en sessió de control. I de l'altra, president, acceleri i pressioni allà on calgui per aprovar l'acord de finançament que vam pactar. No ho demori més, que ningú busqui excuses electorals per ajornar el compliment dels acords, que ningú s'atreveixi a agitar l'espantall de l'extrema dreta per demanar-nos que renunciem a allò que dona sentit a aquesta legislatura: els avenços en sobirania social i nacional per a Catalunya, perquè són justament aquests avenços la millor arma contra la reacció.

President, siguin valents i exigeixin que tothom compleixi amb allò que vam signar. Vostès, president, els primers.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor Jové, el primer que vull fer és, efectivament, agrair el suport del seu grup als acords pressupostaris, també del Grup dels Comuns. Som formacions polítiques diferents amb projectes polítics en alguns aspectes molt diferents. Vostè és independentista, jo no ho soc, però hem aconseguit arribar a un acord, i això és bo. Ha de permetre que jo li recordi que jo vaig fer exactament el mateix quan estava a l'oposició, li vaig donar el suport. Ho dic perquè, diguem-ne, l'etiqueta de responsabilitat també la reclamo per mi en altres moments. I crec que és el que s'ha de fer en política: des de posicions polítiques diferents, anteposar –com jo li reconec que ha fet el seu partit– l'interès general del país i arribar a un acord que crec que és positiu per a Catalunya.

Reitero el meu compromís en complir tots els acords, també els pressupostaris; tots els acords, també els pressupostaris. Sempre es pot fer més i més ràpid, però vull també destacar que aquests dos anys Catalunya ha avançat i crec jo, que ha avançat molt en matèria d'infraestructures, en matèria social, en matèria de desbloqueig de decisions que estaven pendents de fer. En qualsevol àmbit que vostè vulgui veure..., en matèria d'inversió tecnològica, avui mateix em desplaçaré –just en acabar el meu torn en aquesta sessió de control– a presentar a Madrid una proposta per instal·lar una gigafactoria d'intel·ligència artificial a Móra la Nova. Una inversió històrica, si ens surt; ens l'hauran de concedir, no? Bé, crec que Catalunya ha avançat.

I tots dos acords hi estic compromès en particular, en particular, amb el que hem arribat també amb el seu grup en matèria de finançament. Espero que tota la cambra i tots estiguem a l'alçada. No ho dic pel seu grup ni ho dic pel meu. Sap de qui parlo.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si manté la confiança en el president del Govern de l'Estat arran dels casos de corrupció que afecten membres del Partit Socialista Obrer Espanyol

317-00287/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. El nostre escalf també per als afectats per aquest accident a Lleida.

Presidente, nueva semana, nuevos imputados en su partido. Por eso queremos darle hoy la oportunidad, por si ha cambiado de opinión. ¿Sigue poniendo hoy la mano en el fuego por Pedro Sánchez y José Luis Rodríguez Zapatero?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Bon dia, senyor president, de nou. Deixi'm començar felicitant-lo pel Congrés del Partit Popular, a vostè per la seva nova responsabilitat, i el senyor Alejandro Fernández, que pensava que ho podria fer jo personalment. No és menor perquè té un cert paral·lelisme el congrés del partit, els congressos del Partit Popular de Catalunya, amb aquests fenòmens com l'eclipsi, que veiem molt de tant en tant i passen ràpids i fugaços, però en tot cas, moltes felicitats per la seva nova responsabilitat.

Nova etapa, al PP de Catalunya? De veritat giren full? De veritat? Perquè he sentit parlar del col·lectiu de la seva formació en entrevistes radiofòniques. De veritat giren full? Miri, un suggeriment. Comencin per retirar els recursos que hi ha al Tribunal Constitucional contra l'amnistia. Fins a quinze, en va presentar la seva formació –fins a quinze. És una bona manera de girar full. I comenti als seus companys de Madrid que el català és la llengua de Catalunya, no és cap amenaça nuclear ni atòmica per ningú. Girem full, tots plegats.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Presidente, yo le voy a hablar de una página de la que a usted le va a costar mucho pasar página, valga la redundancia: «Cabeza alta, ni nos doblan ni nos callarán», decía Salvador Illa en el comité federal del Partido Socialista este fin de semana. A mí me da vergüenza estar doblado y callado como usted ante tanta corrupción. Pero el verdadero problema es otro. Usted ha convertido Cataluña en el último refugio político del sanchismo. Mientras toda España conoce cada día un nuevo escándalo de corrupción con indignación, usted guarda silencio absoluto. Nunca exige explicaciones ni las da, nunca pide responsabilidades ni las asume. Y ese silencio no es casual. Ese silencio es complicidad, porque cuando hay que elegir entre defender a los catalanes o defender a Pedro Sánchez, usted siempre elige a Pedro Sánchez.

Los catalanes merecen un presidente de la Generalitat que defienda los intereses de Cataluña, no un delegado de la Moncloa dedicado a proteger los intereses y a un presidente cada día más acorralado por los escándalos. Señor Illa, hoy tenía la oportunidad..., muy sencilla, una oportunidad muy sencilla: es responder con un sí o con un no. Ha dicho sí. Yo no le deseo ningún mal, *president*, pero usted ha decidido pasar a la unidad de quemados del partido socialista. Tenemos un gobierno que permanece en el poder en contra de la voluntad mayoritaria del Congreso de los Diputados. Señor Illa, ¿hasta dónde está su límite? ¿Dónde pone usted el límite?

«Venimos a decir que no tenemos miedo», decía también usted el pasado sábado. La verdad es que yo tendría miedo al futuro judicial de la cueva de Alí Babá y los cuarenta ladrones en la que han convertido el Partido Socialista, aunque esta es la cueva de Sánchez y son más de cuarenta ladrones. Presidente, no sé si ha visto la película *Salvar al soldado Ryan*. Es una película que, más allá de la guerra, habla sobre decencia y sobre honradez. Pero yo le quiero preguntar por otro soldado, díganos, señor Illa, ¿qué tiene de honrado y de decente seguir defendiendo y salvando al soldado P.S.?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

«Convindria també girar full amb un cert estil de fer política, començant pel llenguatge.» *A calzón quitao*. Rellegeixi el llibre del seu reelegit secretari general *A calzón quitao*, lo que deia sobre girar full. Girar full sobre el llenguatge que acaba d'utilitzar vostè i girar full sobre la manera de fer política. Miri que jo esgotaria el temps i em menjaria una hora més si repassés alguns casos del seu partit polític jutjats ara, però aquest no és el meu estil de fer política –aquest no és el meu estil de fer política–, sap? És a dir, la mesura de l'actitud d'una formació política contra la corrupció és com respon quan té casos a la seva pròpia formació política, i aquí el seu test i la seva nota és baixa, baixa, baixa, baixa. Molt deficient.

I també convé girar full amb els missatges que es donen. Ara he sentit també que vostès posen en dubte el procés electoral a Espanya. Que tenen por de perdre les eleccions? (*Remor de veus.*) Tenen por de perdre les eleccions? És un procés robust –és un procés robust. Jo l'hi dic: les perdran. Però tenen por? (*Rialles.*) No fa falta que ho exhibeixin d'aquesta manera. O la llei de nets: tan patriòtics i volen negar la nacionalitat a descendents de persones que es van expulsar, van haver de marxar d'Espanya durant la Guerra Civil, dient el contrari quan ho eren. (*Aplaudiments.*) En fi, viure per veure! Enhorabona, senyor Fernández.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la bretxa entre les dificultats econòmiques que expressen els ciutadans catalans i el discurs del Govern

317-00286/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, Cataluña vive en un estado de contradicción permanente. Si uno sale a la calle y habla con una madre de familia, con un autónomo o con un trabajador, todos, de manera unánime, dicen que somos más pobres, cada día cuesta más llegar a final de mes y que el coste de vida es asfixiante. Pero luego viene uno aquí, al Parlamento, escucha al presidente de la Generalitat y todo es presumir de cifras maravillosas, decir que Cataluña va como una moto. Y yo le pregunto: esa brecha total entre la realidad de los catalanes de a pie y su propaganda ¿también es responsabilidad de los bulos de VOX o responde a que su método social y económico es un fracaso absoluto?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya està reduint la desigualtat i l'ha de seguir reduint. Però, i vostè què proposa? Abaixar impostos? Vostè proposa als rics que paguin menys perquè empitjorin els serveis públics? Quina és la seva recepta? Clar que Catalunya ha de seguir avançant en equitat, clar que Catalunya ha de reduir encara més les desigualtats. Però, quins són els seus herois? El senyor Musk, el primer bilionari de la història? No li resulta ofensiu això? I vostè sent corretja de transmissió de tot això? O lo que estem veient a Estats Units, amb el Govern, amb negocis i negocis i negocis al voltant del Govern? Quina és la seva recepta?

Miri als ulls a la gent en nom de la qual diu parlar i digui'ls-hi els missatges que està dient aquí, i digui'ls-hi, si s'atreveix, als ulls de les persones, persones immigrants que estem regularitzant, que poden sortir a treballar, a guanyar-se la vida, i vostè els hi nega la seva regularització, i ja són aquí, són a casa nostra. O als nets dels que van haver de marxar del país, expulsats pels que vostè..., els seus antecessors, i que no poden tornar a casa. Digui'ls-hi en els ulls a aquestes persones el que està dient aquí, si té *cuajo* per fer-ho.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, tengo cuajo, y mucho más que usted, porque puedo mirar a los ojos a los ciudadanos de Extremadura y decirles que, gracias a VOX, Extremadura es la región (*aplaudiments*) en la que menos IRPF pagan los que menos cobran. Así que lecciones, ninguna. Pero vayamos al motivo de la pregunta de hoy.

Seguramente, usted se habrá leído el informe Fénix, ¿verdad?, un informe elaborado por unos prestigiosos economistas que hablan sobre la economía catalana, datos objetivos y demoledores. Y le voy a dar solo tres. Uno, hace veinte años, señor Illa, el PIB per cápita en Cataluña era seis puntos por encima de la media de la Unión Europea; veinte años después, estamos seis puntos por debajo de esa media. Dos, el treinta y cinco por ciento de los trabajadores catalanes cobra por debajo de veintinueve mil euros. Y tres, ese informe reconoce las consecuencias de la inmigración masiva, que, por un lado, hunde salarios y, por otro lado, colapsa los servicios públicos. Sí. Es decir, que la gran agenda política del Partido Socialista – fronteras abiertas, desindustrialización y atraco a las familias– tiene consecuencias. Es decir, cada nuevo impuestito verde, industria que cierra y gente que se va al paro. Cada regularización masiva es colapso de hospitales, más tiempo de lista de espera para atender por un especialista y menos ayudas para los españoles. Y cada vez que usted aprieta las tuercas a un trabajador es una familia que renuncia a irse de vacaciones, señor Illa. Sé que usted dirá una vez más que exagero, como hizo usted hace quince días. Pero ¿sabe qué pasó? Que cuando yo dije que íbamos camino de Ciudad Juárez el día siguiente abríamos portadas nacionales, porque de nuevo un hombre paseaba con machete en mano por la calle Muntaner, en Barcelona.

Así que contésteme a dos preguntas. Uno: ¿usted ve viable la Cataluña de los 10 o 12 millones? Y dos: ¿usted cree posible que vayamos a resistir veinticinco años más de políticas de inmigración masiva como llevamos veinticinco años hasta hoy? Mire, el modelo de VOX es claro: fronteras cerradas, reindustrialización, empleos estables y salarios dignos. Es posible...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...y lo haremos, señor Illa.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El model de VOX és misèria, misèria i misèria. És silenci davant del genocidi de Gaza, és silenci davant dels crims que s'estan perpetrant, és silenci davant de l'agressió a Iran, és silenci davant de tot això. Això és el model de VOX. Llegeixi's la memòria econòmica de Catalunya que va presentar aquesta setmana passada la cambra de comerç, amb una sèrie històrica de seixanta informes, i miri com van les empreses catalanes, amb una sèrie històrica, hi insisteixo, de quaranta anys: 8,4 per cent de benefici net de mitjana. Comparat amb el 1983, uns quaranta anys abans, que era un benefici net d'1,23 per cent. Miri com s'està transformant el model de l'economia catalana: estan baixant lleugerament el comerç i el turisme i incrementant-se els sectors d'alt valor afegit com la indústria i la tecnologia. No ho dic jo, ni és només fruit del meu Govern; és una etapa que ja s'arrossega dels anys anteriors. Miri com està transformant-se la realitat de Catalunya. I parli de tant en tant bé de Catalunya; li anirà bé a vostè, li anirà bé a la seva formació política, parlar bé de Catalunya, a la que vostè diu que vol defensar i que amb els seus plantejaments contribueix a enfonsar. Menys mal que ho evitem alguns.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el col·lapse, la manca de manteniment i l'alta sinistralitat de l'autopista AP-7

317-00284/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, n'hi ha una tradició que comença a ser més catalana que arribar tard per culpa de les rodalies, que és quedar-se atrapat en l'AP-7. L'AP-7 s'ha convertit en una sala d'espera sobre rodes, en un màster en paciència i també, malauradament, en una de les autopistes que té més sinistralitat de tot l'Estat.

Només algunes dades. Des del 2021 s'han incendiat divuit tràilers al seu pas per Catalunya. En la meitat dels accidents amb víctimes, n'hi ha camions que estan implicats, per no parlar de les cues quilomètriques i de les hores de temps perdudes. Només aquest mes de juny, dia 6: més de deu quilòmetres de retencions entre Martorell i Subirats. Dia 9: accident mortal en Llers amb greus afectacions al trànsit. Dia 22: accident a Barberà del Vallès, amb retencions de diversos quilòmetres. Dia 23: accident a Riudellots de la Selva, amb la mort d'un camioner i més de nou quilòmetres de cua. Operació tornada del pont de Sant Joan: cues de fins a deu quilòmetres.

Tot això –tot això– només en el mes de juny. Estem parlant de vides perdudes, de temps perdut i també d'una carretera que cada vegada és més insegura i està més col·lapsada. I demanar prudència i paciència no és ninguna solució, igual que tampoc ho és demanar-li a la gent que no agafe el cotxe, perquè, tal com estan les rodalies, semblaria una broma de mal gust. Es van alliberar els peatges, sí, però sense cap estratègia de gestió, de manteniment i de seguretat, i tampoc sense accelerar el transport de mercaderies per ferrocarril.

Així que, president, tal com està el panorama, mentre no avança el Corredor Mediterrani, mentre les rodalies no funcionen com cal, nosaltres tenim una proposta molt concreta –molt concreta–: primer, obligar els vehicles de més de 7.500 quilos a circular pel carril dret, i segon, prohibir els avançaments dels camions. Ho torne a dir: prohibir els avançaments dels camions. Ens agradaria saber què li sembla la nostra proposta, i, si no li agrada, quina és la seua alternativa. Perquè el que està clar és que el que estan fent no és suficient, i cada cap de setmana acaba sent un drama a les carreteres del nostre país.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Per un moment he pensat que em demanaria que féssim la B-40 sencera. (*Veus de fons.*) No pateixi que compliré els compromisos, però potser seria una manera, no?, de desbloquejar l'AP-7. No pateixi que compliré els compromisos. No, perquè, és clar, sí, no, aviam, fem tots una reflexió col·lectiva. Jo la faré avui. Potser ens vam equivocar, no?, quan alegrement tots demanàvem «fora peatges», i ningú... No, no. Sí, tots ho demanàvem. No, escolti'm, que jo me'n recordo, que hi era. Tots ho demanàvem, tots. I quan fem una nova infraestructura de carretera, tots ens esglaiem, tots –alguns més que d'altres, per cert.

La proposta que vostè em fa ja l'estudiaré. És veritat que hi ha un problema a l'AP-7. Ara, jo demano realisme avui. Jo hi estic disposat. És una via que no depèn de la Generalitat, com vostè sap, però jo hi estic disposat. Hem començat a estudiar coses amb això. Però espero que tots estiguem a l'alçada. No només de dir «ara no va bé», sinó de fer tots una reflexió –tots, tots. De que vam dir..., jo també, eh? Jo era alcalde de la Roca, i me'n recordo, eh?, que vam dir alegrement..., eh? I veure què està passant. I llavors, com plantegem, a part de les mesures que vostè diu –que estudiarem, i demanaré que el departament corresponent les estudiï–, quan diem de fer noves infraestructures, que convindrà també que és una cosa almenys a estudiar..., doncs siguem tots responsables.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, responsabilitat haguera sigut en el seu moment defensar invertir més en rodalies i menys en alta velocitat per part de la seua formació política.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Rodalies, rodalies, rodalies i també alta velocitat. Perquè és una manera d'evitar – també ho defensen vostès– agafar l'avió, que jo també defenso que s'ha d'agafar de tant en tant, però amb alta velocitat també contribuïm a fer un transport més sostenible.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si dona suport al model policial arran de la detenció d'activistes ecologistes i antifeixistes per part dels Mossos d'Esquadra

317-00283/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Ahir, els Mossos d'Esquadra detenien quatre activistes per denunciar l'empresa ICL, una empresa que incompleix de forma sistemàtica lleis i normatives ambientals i amb vincles i complicitats evidents amb l'exèrcit sionista d'Israel i amb el genocidi de Gaza, que vostè bé que denuncia. També ahir detenien un activista antifeixista per manifestar-se contra Núcleo Nacional, aquest grup neonazi, que vostè també es vanta d'antifeixista. I, de fet, ahir també sentíem el director de la Policia, Josep Lluís Traperó, dient que allò d'enviar mossos a les assemblees de docents no era ben bé una infiltració ni s'havia fet ben bé així; era una pràctica inercial i que ja veuríem què diuen els tribunals al respecte. Després vostès defensen el dret a manifestació, el dret a protesta i al costat dels i les docents.

La pregunta és ben senzilla, senyor Illa, president Illa: comparteix aquestes actuacions dels Mossos d'Esquadra? Aquest és el seu model de Mossos d'Esquadra?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) comparteixo, perquè no s'ha detingut ningú per denunciar ICL, només faltaria. S'han detingut persones per sabotejar vies de tren i per sabotejar connexions de fibra òptica, i això és un delictes i es persegueix a Catalunya, només faltaria. I no s'ha detingut ningú ni es detén ningú per protestar contra..., jo també ho faig, de protestar contra lo que no..., al final, sinó segurament per haver infringit algun article del Codi penal. Llavors, protesta? Tota la que vulgui. Manifestació? Tota la que vulgui. Em tindrà sempre al costat per defensar això!, però no per fer delictes a l'emparedat d'això. Es pot protestar d'una forma respectuosa. No és tan difícil.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Sí; no sé si interessadament o no, però s'ha oblidat de les declaracions del director de la Policia i de les infiltracions policials. Esperem que pugui també posicionar-se i defensar-ho clarament i explicar que també els docents havien fet malifetes, no?, com vostè diu, i que, per tant, també es mereixien que s'hi infiltrassin. Això se li ha oblidat. I és ben clar, i ens ha deixat ben clar quin és el seu model policial, i em sembla que és un model absolutament funcional amb el model de país que vostè sosté i defensa.

Abans ens parlava del 8,4 per cent del benefici net de les empreses. També és el benefici de la societat? També han millorat les condicions de la societat? Els treballadors i treballadores d'aquest país han millorat el seu poder adquisitiu un 8,4 per cent també en aquests anys? Doncs no –doncs no. I, amb el model que vostè defensa, cada cop van a pitjor els treballadors i treballadores d'aquest país, perquè el seu Govern i vostè arrossequen els peus quan es tracta de perseguir aquelles màfies que delinqueixen amb l'habitatge, especulen amb l'habitatge –no tenen competències–, o per prohibir aquells concerts de grups neonazis que fan a Santa Susanna, que també cometen delictes –tampoc tenen competències, llavors.

Això sí, per perseguir l'activisme i la mobilització, sempre troben la manera de fer-ho. I és que miri, senyor Illa, la política del seu Govern és un govern que, amb un

pressupost amb més calés que mai, resol pitjor que mai els problemes dels treballadors i treballadores d'aquest país. I vostè aquesta setmana tindrà pressupostos; vostè aquesta setmana tindrà majoria al Parlament per aprovar-los. I vostè tindrà el senyor Trapero i els Mossos ben contents per imposar-los. Però vostè, el seu Govern i la majoria parlamentària que li dona suport estan i estaran més allunyats que mai de mestres, sanitaris, bombers, personal social...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Xavier Pellicer Pareja

...de biblioteques i, per tant, dels treballadors i treballadores d'aquest país.

El president

L'última pregunta al Govern, atès que el Grup Socialistes... *(Veus de fons.)* Ah, sí, té tota la raó. Disculpi. *(El president riu.)* Disculpi. Pot respondre. No recordo el temps que li queda *(veus de fons)*.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Però només per dir-li al senyor portaveu de la CUP que el meu model és el de la llei i ordre, que també li va bé a vostè, el de llei i ordre, perquè li permet a vostè exercir tots els seus drets i saber que els té garantits pel sistema de casa nostra. I no m'he oblidat de res: vam donar les explicacions –la consellera va donar les explicacions oportunes– sobre l'episodi que vostè ha mencionat.

I miri, a Catalunya es genera prosperitat –que és el primer que s'ha de fer– i llavors estem desplegant polítiques per compartir-la. I el meu Govern està desplegant aquestes polítiques. I amb el pressupost que aprovarem demà, si tot va bé, les podrem compartir encara més. I el convido a comparar el pressupost que aprovarem demà amb els pressupostos a què vostès han donat suport els últims anys –partida a partida–; es posarà vermell, d'un vermell socialista que a mi m'agradarà.

Gràcies.

El president

El Grup Socialistes i Units per Avançar ha renunciat al seu torn d'intervenció.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de convocar eleccions a causa de l'augment de la inseguretat ciutadana pel descontrol en la gestió de la immigració

317-00281/15

Per tant, l'última pregunta al president de la Generalitat la formula el Grup Parlamentari Mixt i, per fer-ho, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, tota la nostra solidaritat amb els afectats per aquest terrible accident a Lleida. Els avis no poden anar sols al caixer, les nenes no poden tornar cap a casa de fosc soles i ara ja no podem ni parar quan el semàfor ens hi obliga. Han dissenyat una Catalunya on ser bon ciutadà, cenyir-se a la normativa, no és cap garantia de supervivència. Si no que li preguntin al senyor de cinquanta-vuit anys que va ser assassinat per un fugitiu marroquí o a la senyora de cinquanta-dos que l'acompanyava i que està en estat crític, lluitant per salvar la seva vida.

Si hom llegia els titulars de la premsa subvencionada o dels mitjans públics que vostès sobrefinancen, arribava a la conclusió que havia set un mer accident de trànsit. Però no. L'homicida, d'origen marroquí, fugia dels Mossos d'Esquadra i anava drogat, concretament sota els efectes d'haver respirat el gas del riure, una substància que el sistema sanitari català considera com a droga legal, a l'estil del tabac; de fet, ni el seu consum ni la seva tinença, segons el Departament d'Interior de la Generalitat, són sancionables. El descontrol immigratori i la impunitat vers el tràfic de drogues que promouen els governs l'acaben pagant ciutadans innocents mentre es guarden despreocupadament que el semàfor es posi verd.

Entre fets aïllats, brots psicòtics i percepcions ciutadanes, aviat no podrem ni sortir al carrer. La prosperitat compartida que vós ens vau prometre ha durat menys que la república processista de vuit segons. Atrapats entre la violència i la barbàrie, els catalans ens preguntem què hem fet malament. La resposta és òbvia i la pregunta obligatòria. Quan convocaran eleccions?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Nova sessió de control i mateix discurs de la por i de l'odi de sempre. Miri, ara jo, en acabar aquesta sessió de control, me'n vaig a Madrid, com he dit abans, a presentar una inversió, una proposta, perquè la Unió Europea situï a Catalunya, a Móra la Nova, una de les cinc gigafactories per desenvolupar tecnològicament el país. Això és fer avançar Catalunya. El discurs de la por i de l'odi, li regalo tot per a vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Que no té cap proposta ni res a dir en termes de seguretat en aquest país ens ha quedat claríssim des del primer dia d'aquesta legislatura. Noranta-tres tirotejos el 2025, sis assassinats per arma de foc el primer semestre del 2026, intervenció d'un arsenal de fusells de guerra a la Jonquera en un vehicle conduït per musulmans, milers i milers de plantes de marihuana i de quilos d'haixix i de cocaïna interceptats. «El Govern de tothom», es fan dir; inclosos els traficants, terroristes i assassins, senyor Illa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

I tant que tinc resposta: qui la fa la paga. Vol la llista de detinguts? Així és com funcionen en un estat modern i avançat: més mossos, més jutges, perseguir els delinqüents, i no fer discursos d'odi i de por, de por al diferent i d'odi. Això és tenir mentalitat estreta i és anar contra el país. Llegeixi's la intervenció del president Pujol l'altre dia a Planoles. Li anirà molt bé.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la protecció dels espais naturals

310-00466/15

La primera és sobre la protecció dels espais naturals i, per formular-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Una de les conseqüències que ens ha dut la immigració massiva invasiva que vostès defensen i aplaudeixen és la que afecta la salut i el medi ambient –se'n parla ben poc. Veïns de viles i ciutats de Catalunya hem vist, incrèduls, com centenars d'immigrants procedents de Sud-amèrica i del Marroc envaeixen desbocadament les fonts, basses, rius i platges d'aquest país sense cenyir-se al codi de conducta que els europeus duem interioritzat: música alta, consum alt de begudes alcohòliques, crits, deixalles a terra, destrucció de lleres, campaments il·legals, fogueres fora de les zones habilitades, vehicles estacionats en espais prohibits, concentració de defecacions humanes a camins i recs.

Un fenomen a l'alça que obliga els ajuntaments a replantejar ordenances i a implementar mesures restrictives com tanques amb lectors de matrícules, càmeres de seguretat o decrets de batllia que impedeixin el pas de tot aquest estol d'individus que no respecten absolutament res. Per culpa de les seves polítiques proimmigracionistes, els catalans hem perdut el control i el domini del país. Quan algú d'aquí va a aquestes fonts a fer una costellada i veu el paisatge infecte que les seves dèries *woke* han dibuixat, se'n torna indignat cap a casa.

El seu departament sanciona pagesos perquè, sense voler, maten galàpets amb els vailets del bestiar. L'ACA sanciona ajuntaments per tallar un arbre de la llera sense autorització, però ningú diu res quan dos-cents sud-americans destrossen els vorals del Freser per capbussar-s'hi, alterant greument l'ecosistema i el riu. Tan primmirats quan es tracta dels catalans i tan laxes i permissius quan hi ha immigrants involucrats.

Per què els ajuntaments hem de gastar els pocs recursos de què disposem posant seny i ordre on vostès han imposat la disbauxa i el llibertinatge? Per què hem de pagar les factures de la seva temeritat immigratòria? Hem de consentir que se'ns destrueixin els gorgs, les lleres, les platges, només perquè vostès puguin reivindicar-se multiculturals? Per què afoguen amb normatives i restriccions els propietaris forestals, els agricultors i els ramaders d'aquest país, mentre toleren l'ocupació i invasió massiva d'espais naturals per part d'immigrants, amb la contaminació acústica i

mediambiental, l'abocament incontrolat de residus i l'alteració d'ecosistemes que tot això comporta? Per què aquesta doble vara de mesurar? Què som, davant una altra d'aquestes seves discriminacions positives?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Miri que mai he esperat gaire res de bo de vostè. Ara, ja vincular «immigració» amb l'ús dels espais naturals, ja no de l'espai públic, dels espais naturals, és d'una desvergonya, senyora Orriols, d'una desvergonya descomunal. Miri, vostè parlava de l'ACA i de la feina que fa l'ACA. De fet, aquesta era la pregunta que suposadament feia, i jo pensava «no sé si deu ser desinformació o mala fe». Mala fe; aquesta pregunta està dirigida des de la mala fe –efectivament.

Miri, l'ACA està fent un esforç importantíssim precisament de preservació de les masses d'aigua –sempre he dit que és la principal feina que fa. Ha atorgat, a les batllies municipals, 15 milions d'euros de sortida, que hem ampliat a 17,5 per fer preservació de tots aquests entorns; entorns que qualsevol ciutadà o ciutadana –efectivament, qualsevol ciutadà o ciutadana– n'ha de poder fer ús; l'ha de poder gaudir amb drets i amb deures. I s'actua efectivament amb els Agents Rurals, amb els cossos de seguretat, amb els agents també vinculats a la Direcció General de Protecció Natural, sempre amb el mateix raser; i, efectivament, si hi ha un incompliment d'usos en l'espai natural, en l'espai públic –on sigui–, s'actua, vinguin d'on vinguin les persones.

Miri, nosaltres no despullem Sant Pere per vestir Sant Pau. Hem incrementat el suport precisament a les lleres urbanes. El contracte de rius –si de veritat li interessa la informació que li donaré, contracte de Rius–: per primera vegada el manteniment de lleres es fa en els trams urbans per part de l'ACA i es fa a tres anys vista. No any a any, havent de justificar les subvencions, sinó que cada tres anys, amb un pla de

gestió, l'ACA intervé en els trams urbans i no urbans; i, a més a més, hem doblat la quantitat, de 6 a 12 milions d'euros.

Per tant, senyora Orriols, si de veritat vostè vol la informació, aquí la té. Si vostè vol continuar fent aquests discursos d'odi i assenyalar el diferent –ara ja vinculats a l'ús d'espais naturals–, vostè mateixa. No mereixeria que li fes ni la resposta. Ho faig, en tot cas, per a la ciutadania.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra. Li queden catorze segons.

Sílvia Orriols Serra

Desvergonyiment no, realitat, senyora Paneque. Aquest diumenge, Font del Tòtil de Ripoll, cent cinquanta sud-americans capbussant-se al Freser. L'ACA no era enlloc. Només hi érem la policia local i jo. (*Remor de veus.*)

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí. Miri, Ripoll –ja que vostè n'és la batllessa– ha rebut per part de l'ACA 11 milions d'euros. Ni li dic, si jo pensés en vostè, quants recursos anirien a Ripoll; però, pensant en el bé de la ciutadania, 11 milions d'euros de l'ACA cap a Ripoll.

El president

La següent pregunta és sobre el programa pilot «Barris per créixer».

Pregunta al Govern sobre el programa pilot «Barris per créixer»

310-00461/15

Per formular-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Molt bon dia, consellera Martínez Bravo. Consellera, miri, per molt que s'entestin els i les predicadores de la foscor, a Catalunya passen coses bones. Catalunya és puntera en creixement econòmic a nivell europeu, Catalunya tindrà uns nous pressupostos i Catalunya té un govern progressista disposat a corregir les desigualtats socials i a abordar els reptes de futur, i un dels reptes que tenim a Catalunya és l'abordatge de les necessitats de la nostra infància.

Val a dir que portem anys que les dades no són bones. A data d'avui tenim més d'un trenta-cinc per cent de nens i nenes a Catalunya en risc de pobresa infantil. Aquestes dades ens obliguen a repensar com fem les coses, a repensar les polítiques que s'estan duent a terme, a posar encara més la nostra mirada en les necessitats de present i futur dels infants i les seves famílies, i a incrementar els ajuts i el suport a totes elles. Perquè entenem que és una injustícia social que la realitat econòmica dels pares pugui determinar la realitat de futur dels nostres infants. És una injustícia social que el fet de néixer i créixer en determinats indrets de Catalunya determini en el futur la salut, l'educació i, fins i tot, l'esperança de vida dels nostres nens i nenes. I és una injustícia social que els infants no rebin l'ajut al que tenen dret per desconeixement dels pares, sigui la renda garantida de ciutadania, sigui l'ingrés mínim vital o siguin els complements d'ajuda a la infància.

Per això li volem preguntar per una d'aquelles coses bones que estan passant a Catalunya, que és l'aprovació per part del Govern del programa pilot «Barris per créixer». En què consisteix aquest programa i quins són els seus objectius?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputats, diputades.... Gràcies, diputat, per la pregunta, que ens permet posar el focus sobre una qüestió que ens preocupa molt, que és el nivell de pobresa infantil a Catalunya. Però, davant d'aquesta realitat, el que fa el Govern és actuar, i actuar en base a les millors pràctiques a nivell internacional. Per això vam

posar en marxa l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil 2025-2030, que conté tot un conjunt d'accions transversals des de diferents departaments.

Però avui, també, doncs aprofitem per fer aquest anunci d'aquest nou programa, «Barris per créixer», que està basat, com deia, en les millors pràctiques internacionals i en un bon diagnòstic de què necessitem per avançar i fer un salt qualitatiu en l'abordatge d'aquestes qüestions. I què diu el diagnòstic? Que no només tenim una taxa de pobresa infantil elevada, sinó que el sistema de transferències és ineficient per reduir la taxa de pobresa. Hauríem de fer-ho molt millor. A la Unió Europea el sistema de transferències redueix la taxa de pobresa si comparem abans i després de transferències en disset punts percentuals, mentre que a Catalunya són set punts percentuals de reducció. Hem d'arribar a aquests disset punts. I com ho podem fer? Reduint el que es coneix com «la bretxa de cobertura» o «la taxa del *non take-up*». Hi ha persones que, tenint dret a aquestes prestacions, no les demanen per desconeixement, perquè el sistema és complex. I per això necessitem en alguns sectors especialment vulnerables un acompanyament més intensiu.

El programa «Barris per créixer» està enfocat en la contractació de 231 professionals que recolzaran els serveis socials dels ajuntaments per a actuacions en fins a quaranta-quatre barris d'especial vulnerabilitat, per fer un programa integral d'acompanyar les famílies amb més vulnerabilitat, perquè accedeixin a aquestes prestacions. Aquesta és una peça fonamental, però no és l'única, perquè un cop accedeixen a les prestacions, el que volem fer és que surtin d'aquesta situació de pobresa i per això hi hauran itineraris personalitzats d'acompanyament, d'inserció sociolaboral, socioeducativa per recolzar aquestes famílies 360 graus. I a més, ho farem amb una avaluació científica amb els més alts nivells de rigor, amb una avaluació aleatoritzada d'lvàlua, juntament amb el Laboratori Internacional de J-PAL. Combinem problema, diagnòstic, acció, millors pràctiques per redreçar els veritables reptes que té Catalunya, com per exemple, l'exclusió i la pobresa. Passem a l'acció.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'estratègia d'inversions en regadius a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre l'estratègia d'inversions en regadius a Catalunya 2025-2040

310-00462/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé.

Rosa Maria Ibarra i Ollé

Gràcies, president. Conseller, Catalunya en els últims vint anys ha patit diferents episodis de sequera severa. Aquestes sequeres han castigat especialment l'agricultura i la ramaderia del país, i tots som conscients que l'aigua és i serà cada vegada més un bé escàs. Davant els efectes del canvi climàtic, que és una realitat evident encara que alguns s'entestin a negar-ho, calen polítiques dedicades a la mitigació, però també d'adaptació. I en aquest sentit, assegurar l'aigua és necessari perquè els agricultors i ramaders del nostre país puguin seguir produint aliments. És fonamental. Sense aigua no tenim aliments.

Divendres, vostè mateix, juntament amb el conseller Dalmau, van presentar a Lleida l'estratègia d'inversions de regadius a Catalunya 2025-2040. Una estratègia ambiciosa, que suposa una inversió de més de 3.000 milions i que beneficia 181.000 hectàrees i que entenem que és una aposta del Govern per continuar impulsant la modernització, l'eficiència i la implementació de nous regadius amb l'objectiu d'assegurar l'aigua suficient per poder, com deia, produir aliments. Però és evident que fer possibles els regadius té un altre efecte imprescindible si volem un país equilibrat i cohesionat territorialment, i és el d'oferir oportunitats a les persones que treballen en el sector agroalimentari perquè segueixin treballant i vivint en el món rural. És a dir, l'aigua és un element clau per garantir la viabilitat de les explotacions agrícoles i el desenvolupament rural.

L'estratègia que es va presentar té una part de continuïtat, però també incorpora zones noves d'actuació, com per exemple les zones vitivinícoles del Penedès, la Conca de Barberà i el Priorat, que passen a formar part de la planificació estratègica del regadiu català, i incorpora també energies renovables aplicades al reg com a novetat. Per tant, veiem en aquesta estratègia novetats, hi veiem una inversió molt

important i ens agradaria que ens expliqués, conseller, quins són els principals eixos d'aquesta estratègia d'inversions en regadius i com es farà el seu desplegament.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputada, en primer lloc, un record també pels ferits, i les seves famílies, de l'accident de Lleida.

Diputada, com diu, la modernització del regadiu ha de ser una prioritat i és una prioritat de país. I en aquest sentit, vull demanar la complicitat de tots els grups, evidentment, i de tota la societat catalana, perquè si no ho fem de manera urgent, si no pensem, si no planifiquem, si no executem, també cada dia, ens quedarem enrere. I per tant el regadiu, com vostè ha dit, no només és estalvi d'aigua; la modernització del regadiu no només serveix per a la competitivitat de les nostres explotacions –produir més i produir millor–, a més a més de la modernització del regadiu, és més desenvolupament rural, és fixar gent al territori i, evidentment, com més regadiu, més relleu generacional. És més tecnologia, és més innovació, el regadiu és sobirania alimentària, ara que se'n parla tant arreu del món, i, com diem, també és prosperitat compartida, perquè el progrés econòmic i social ha d'arribar a tots els racons del país. I quina millor política de crear aquest progrés compartit que invertir en regadius, en una xarxa de regadius eficient?

I també..., invertir en regadius també és aigua de boca per a molts pobles que l'aprofiten, com també per a la indústria dels pobles rurals, com també per a la ramaderia. Per tant, això també, desplegar la xarxa de regadius ens permet avançar en aquest sentit.

I com deia, tan important és pensar què és el que hem de fer els propers quinze anys, 3.000 milions d'euros actuant en 180.000 hectàrees d'arreu de Catalunya, com també desencallar projectes, executar i desencallar projectes. Hem augmentat un cent quaranta per cent la inversió en regadius respecte a la mitjana dels darrers deu anys

–cent quaranta per cent d’augment–; 140 milions d’euros al tancament del 2025 per fer què també? Per desencallar l’embassament de l’Albagés després d’una dècada que estava acabat i no estava en funcionament; per desencallar les obres del reg de Tremp, deu anys, deu anys encallat; o també reprendre el projecte de la modernització de la Seu; o els projectes de Margalef i Guiamets al Priorat –un acabat, l’altre a punt d’acabar, i va ser un compromís just començar la legislatura–; o la posada en funcionament després de deu anys inutilitzat del Xerta-Sènia, posat ja en funcionament i que ara el que demanem és la complicitat de tots els alcaldes, de tot el territori per fer el seu desplegament –ens hauríem estalviat l’incendi, l’últim incendi de l’any passat–; o també, evidentment, el Segarra-Garrigues, el seu desplegament, el preu de l’aigua..., o també el canal d’Urgell, que feia molts i molts anys que teníem pendent una proposta sobre la taula. *(Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El conseller d’Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Per tant, és una prioritat. Seguim endavant. Gràcies a tots els que ho han fet possible.

El president

La següent pregunta és sobre el Dia Internacional de l’Orgull i les polítiques LGBTI que desenvolupa el Departament d’Igualtat i Feminisme.

Pregunta al Govern sobre el Dia Internacional de l’Orgull i les polítiques LGBTI que desenvolupa el Departament d’Igualtat i Feminisme

310-00463/15

La formula el grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar i té la paraula el diputat senyor Ernesto Carrión Sablich.

Ernesto Carrión Sablich

Gràcies, president. Bon dia, consellera Eva Menor. Consellera, aquest cap de setmana hem commemorat el 28 de juny, Dia Internacional de l’Alliberament LGBTI,

una data que ens convida a celebrar els avenços assolits, però també a recordar que els drets mai no són definitius si no hi ha un compromís permanent per defensar-los.

Catalunya ha estat històricament un país capdavanter en la protecció dels drets del col·lectiu LGBTI gràcies a l'empenta del moviment associatiu de moltes persones que durant dècades han lluitat perquè avui vivim en una societat més lliure i també gràcies a unes institucions que han sabut convertir aquestes reivindicacions en polítiques públiques. Però també sabem que vivim un moment complex. Malauradament, en molts països estem veient com es qüestionen drets que semblaven consolidats. També aquí assistim a discursos que alimenten l'odi, banalitzen la discriminació o intenten presentar la diversitat com un problema en lloc d'un valor democràtic.

Precisament per això és tan important que les institucions no es limitin a commemorar dates assenyalades, sinó que treballin de manera continuada perquè qualsevol persona, visqui on visqui, pugui desenvolupar el seu projecte vital amb plena llibertat, seguretat i igualtat d'oportunitats. El nostre grup comparteix aquesta convicció, la defensa dels drets LGTBI no és una política sectorial, sinó una expressió de la qualitat democràtica del nostre país i del model de societat que volem construir.

Per això, consellera, ens agradaria que ens expliqués quines són les principals línies d'actuació que està impulsant el Govern per continuar avançant en la garantia efectiva dels drets de les persones LGBTI i reforçar les polítiques públiques que permetin consolidar una Catalunya més lliure, més igualitària i més inclusiva.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies. Molt bon dia, diputats i diputades.

Moltes gràcies, *diputado* Carrión, per recordar que el passat diumenge va ser 28 de juny, el Dia Internacional per l'Alliberament LGBTI. És un dia per commemorar una història col·lectiva, una història de conquesta de drets, una història d'un moviment que va saber convertir les seves reivindicacions en drets, per celebrar que gràcies a

aquestes reivindicacions vivim avui en una societat molt millor i per reivindicar que encara queda molt camí per fer. Ho veiem en l'informe de la LGTBI-fòbia que ens constata com incrementen aquests tipus de comportaments, ho veiem a les notícies quan veiem que insulten a cantants per la seva manera de vestir o a grups de música per la seva identitat o expressió de gènere, i per tant, ens permet reafirmar el compromís de la societat i del Govern amb el desplegament dels drets per continuar vivint en una societat on tothom pugui viure sense por, sense violència i sense haver d'amagar qui és.

En aquest sentit, Catalunya sempre ha estat referent, continua sent referent i serà referent en la defensa del col·lectiu LGBTI. Per això la nostra campanya volia reflectir aquest sentiment d'orgull, orgull d'una comunitat que ha estat pionera en el reconeixement de drets amb la normativa en el Codi civil català, reconeixent les parelles del mateix sexe, o l'adopció de la Llei 11/14, una llei pionera a nivell europeu. Orgull de viure en un país que defensa la llibertat, la dignitat i la diversitat com a trets diferencials, orgull d'aquest Parlament que va aprovar per un vuitanta per cent una normativa pionera que encara blindava més la lluita contra la LGTBI-fòbia i els drets del col·lectiu –un vuitanta per cent dels diputats d'aquesta cambra va aprovar al mes de desembre la 13/25– i orgull del compromís del Govern amb el desplegament de serveis –continuarem ampliant el Servei d'Atenció Integral als cent catorze municipis, ampliant el servei comunitari– i orgull de manifestar el nostre compromís pel desplegament de la Llei 13/2025, amb tot el seu contingut; serà el nostre compromís per a aquest any 2026 i l'any que ve, 2027. Perquè els drets del col·lectiu LGBTI són drets humans, són drets de ciutadania i defensar-los és defensar la democràcia.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el finançament de la dependència.

Pregunta al Govern a sobre el finançament de la dependència

310-00465/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Consellera, el passat 23 de juny el Govern de l'Estat, a proposta del Ministeri de Drets Socials, encapçalat pel nostre espai polític, va aprovar una de les inversions socials més importants dels últims anys per reforçar el sistema de dependència. Parlem de més de 6.200 milions d'euros entre 2026 i 2027, de 567 milions extra per a Catalunya i d'un compromís fonamental: que l'Estat assumeixi per fi el cinquanta per cent del finançament de dependència després de massa anys d'infr finançament. I això no són només xifres al BOE. Per a una persona amb gran dependència, que el finançament estatal passi de 290 a 660 euros mensuals no és només una dada tècnica, és oxigen, és cura, és temps, és dignitat. També, una oportunitat per deixar enrere una dependència massa burocràtica, insuficient i assistencialista i avançar cap a un veritable servei públic i universal de cures del segle XXI. Un model que garanteixi el dret de viure amb autonomia, envellir a casa quan així es desitgi, més atenció domiciliària, més serveis comunitaris i menys institucionalitzacions no desitjades.

Per això, consellera, la pregunta és molt concreta: pot garantir que cada euro addicional que rebem anirà íntegrament a millorar la vida de les persones en situació de dependència, reduint les llistes d'espera, agilitzant les valoracions, reforçant l'atenció domiciliària, actualitzant la cartera de serveis i avançant en la desinstitucionalització? Pot garantir que seran recursos nous al sistema i no una manera de substituir despesa pròpia, com va passar amb els fons del pla de xoc 21-23? Aquesta és la qüestió, què faran, només gestionar diners o convertir més finançament amb més drets, més autonomia personal i més dignitat?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, president. Diputada, la resposta és molt senzilla. La resposta és que sí, per descomptat. Precisament en aquesta línia va anar la meua intervenció aquesta mateixa setmana al Consell Territorial del Ministeri de Derechos Sociales, perquè ens vam comprometre a destinar fins a l'últim euro d'aquest finançament addicional a

entomar un dels principals reptes que té Catalunya i també totes les societats avançades, que és l'envelliment de la població.

I només aquesta podria ser la reacció. Però és que, a més, això, aquesta és la línia de treball que portem des del primer dia, amb l'impuls del pla Cura, amb els avenços en l'equiparació salarial... L'objectiu del Govern ha estat des del primer dia, doncs, avançar per reduir les llistes d'espera i fer que els recursos arribin abans a les persones.

Però crec que aquesta pregunta, que també li agraeixo especialment, posa de manifest que moltes vegades a l'espai polític les bones notícies no són notícia, perquè realment el que s'ha aprovat suposa..., i ho vaig així transmetre al propi Consell Territorial, és un avenç fonamental. No és que la contribució de l'Estat a finançar la dependència pugi un deu per cent o un vint per cent o un trenta per cent; estem parlant que el 2027 es multiplicarà per dos. Serà un avenç molt important que ens ha de donar les eines per avançar i fer un salt qualitatiu per entomar aquest repte, i avançant cap a la desinstitucionalització, avançant en un nou model de cures amb més suports a la llar, reduir les llistes d'espera per accés residencial i també millorar les condicions laborals d'aquest sector.

Per tant, serà oxigen, com bé ha dit, diputada, i des de Catalunya també voldrem liderar aquest salt qualitatiu en l'abordatge de la dependència i en com entomem el repte de l'envelliment.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Consellera, ara la pilota és a la teulada del Govern. Celebro la coincidència. Amb aquest nou finançament s'obre una oportunitat real per fer un salt endavant en dependència. Per això no li preguntàvem només respecte a la coincidència del Govern sobre els objectius generals de millora, sinó sobre el compromís concret respecte a si els 567 milions extra sumaran per les persones i no reduiran la despesa pròpia de la Generalitat. Si serveixen per reduir la factura del

Govern, haurem perdut una oportunitat d'or. Si serveixen per millorar serveis públics, reforçar l'assistència personal o impulsar habitatges compartits, estarem avançant en drets i justícia social.

I aquest és el compromís que li demanem al Govern: que cada euro per dependència arribi realment a les persones dependents, a les famílies i també a les professionals que les cuiden.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Sí, diputada, li reitero la resposta: aquest és el compromís i aquesta és la direcció en la que treballem des del Govern. I estem d'acord que això ha de marcar un punt d'inflexió en com entenem l'abordatge de la dependència, i no només amb el finançament. Ara està al Congrés la llei de dependència en ple debat, una llei on em consta que a diferents parts de l'espai polític des de Catalunya s'està millorant, i aquesta serà també l'eina fonamental que ens ha de permetre obrir un nou horitzó, ajudar les persones grans a estar el major temps possible a casa seva en bones condicions, amb autonomia, amb bon servei d'atenció domiciliària, que no hi hagi tràmits, que sigui una atenció...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

... totalment enfocat en el que fem des de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre la seguretat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre la seguretat a Catalunya

310-00470/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Narcotráfico, crimen organizado, guerras entre bandas, tiroteos, apuñalamientos y robos diarios: todos los delitos violentos disparados en la Cataluña del Partido Socialista. Y da igual qué día elijamos: 8 de junio, asesinado a tiros en la Zona Franca; 10 de junio, asesinado a tiros en la calle Balmes; tipos armados con cuchillos o pistolas que se pasean amenazando a la gente en Barcelona, Tarragona o Sitges; una verbena de San Juan sangrienta con batalla campal a machetazos en la playa de la Mar Bella por los de siempre; y tiroteo con herido de bala en el Born.

Y a la consejera de Interior solo se le ocurre salir en medios de comunicación para afirmar que Cataluña es más segura que hace dos años. Señora Parlon, hoy lo único que es más seguro que hace dos años es la posibilidad de que en Cataluña te atraquen, te apuñalen o te peguen un tiro. Y otra cosa también es segura: su falta de transparencia. En el último balance de seguridad de actividad policial de los Mossos d'Esquadra de 2025, a diferencia del año 24, han suprimido la referencia a la nacionalidad de los delincuentes. ¿Qué es lo que nos quieren ocultar, señora Parlon?

Yo se lo digo: ustedes ocultan la nacionalidad de los delincuentes porque no quieren que los catalanes sepan que la invasión migratoria está detrás de los delitos y de la saturación de las prisiones. Y ustedes ocultan que un islamista radical como Mohamed Said Badaoui, expulsado de España por ser un riesgo para la seguridad nacional, ha recibido una placa conmemorativa de los Mossos d'Esquadra firmada por el Departamento de Interior que usted preside. ¿No le da vergüenza, señora Parlon?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats i diputades i el públic assistent... Em fa vergonya el seu discurs. Em fa vergonya que vingui aquí al Parlament a treure

de context dades que ens preocupen i ens ocupen. Em fa vergonya que després de jo aclarir-li jo ahir aquí el que fa referència a la darrera part de la seva intervenció sobre l'atorgament d'una mètopa per part del Cos de Mossos d'Esquadra al subjecte a què vostè ha fet referència, que ja li vaig dir que això no era així i ara tindrè l'oportunitat de poder-me explicar...

Però, miri, sap què li dic? Que jo estic contenta per dues qüestions: la promoció 32 de mossos i mosses d'esquadra i la promoció 33, que s'incorporen l'1 de juliol i el 7 d'agost a reforçar el pla Helios a totes les ABPs i a totes les regions policials de Catalunya revertirà en què la població se senti protegida i segura i pugui gaudir dels entorns a l'estiu, durant les vacances, amb seguretat.

Perquè vostè el que fa és perjudicar Catalunya amb el seu discurs. Vostè fa un discurs totalment orientat a fomentar l'odi. Agafa els fets que ens ocupen i ens preocupen i els distorsiona, sense dir que el vuitanta per cent dels delictes a Catalunya són patrimonials, i aquests delictes estan baixant. I a vostè no li agrada dir això. Vostè va als tirotejos, sí, vinculats al narcotràfic. I el Cos de Mossos d'Esquadra millora la seva eficiència i la seva capacitat de resolució incrementant les unitats d'investigació. I això és treballar i això és fer feina i això no és negar la realitat.

Em fa vergonya el seu discurs, perquè utilitza la mentida i la distorsió de les dades per fer mal a Catalunya, per fer mal a l'economia i per fer mal al conjunt de catalans i catalanes que treballen per la convivència en els barris i ciutats de Catalunya. Això és el que vostè fa.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Señora Parlon, no la veo muy informada. Mire, aquí tengo el tuit de Said Badaoui. Dice: «Avui a Tànger he rebut una placa per part dels Mossos d'Esquadra en reconeixement a la tasca desenvolupada.» Una placa, con su cajita oficial del *departament*, que desde luego no es del chino, ya se lo digo yo.

Mire, señora Parlon, la política de seguridad del PSOE se puede resumir en tres cosas o en cuatro cosas: brazos abiertos a los islamistas, en vez de expulsarlos a todos de

España; persiguen y acosan a jueces, fiscales y policías honestos que investigan su corrupción, en vez de perseguir y acosar a las bandas criminales; nacionalizan a más de un millón de extranjeros para alterar el censo electoral y robar las elecciones, en vez de repatriarlos a todos a sus países de origen; y luego niegan las consecuencias de la inmigración masiva haciéndonos creer que estamos más seguros que nunca.

Usted lleva, señora Parlon, dos años al frente de la consejería de Interior y ha conseguido que la seguridad en Cataluña sea un privilegio solo al alcance de las carteras socialistas, carteras muy abultadas. Son ustedes una calamidad. Váyanse y convoquen elecciones.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Com sempre –com sempre– mentint. El senyor Badaoui va ser expulsat de Catalunya i continua expulsat. Aquest senyor va ser expulsat de Catalunya. I ni els mossos d'esquadra ni el Cos dels Mossos d'Esquadra li ha fet cap reconeixement. I sap per què? Perquè els reconeixements que fa el Cos de Mossos d'Esquadra són transparents. Es fan els dies de les celebracions del Dia de les Esquadres i es reconeix la ciutadania que col·labora a millorar la convivència; el que vostès no fan. Vostès van als barris a incendiar-los. La ciutadania que rep reconeixements en l'àmbit del Dia de les Esquadres és gent que contribueix a la convivència.

Aquesta mètopa li va donar, li va regalar, un membre del Cos de Mossos d'Esquadra a aquesta persona totalment... –no, no rigui–, totalment fora dels esdeveniments que organitza el Cos de Mossos d'Esquadra...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera...

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

... i està mentint. *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la gestió de les polítiques de seguretat

310-00471/15

La següent pregunta és sobre la gestió de les polítiques de seguretat, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. *Consellera*, la semana pasada le pregunté también por la situación de inseguridad en Cataluña. ¿Mantiene usted lo que me dijo en esa sesión de control?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, diputada. Jo mantinc que des del Departament d'Interior i Seguretat Pública, de manera coordinada amb les policies locals dels ajuntaments, a través de les juntes de seguretat, a través de la feina que es fa amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat, tenim una estratègia que està lluitant contra la delinqüència persistent, i que estem obtenint bons resultats, bons resultats en la majoria de municipis de Catalunya. I això és fruit d'una tasca coordinada de bona feina. I torno a insistir-hi: els delictes patrimonials, que són el vuitanta per cent dels delictes que es produeixen a Catalunya, estan baixant de manera sostinguda, i això és fruit d'una estratègia que s'està desplegant a través del pla Kanpai, que permet saturar l'espai públic i actuar sobre aquells delinqüents que fan servir armes blanques.

Tenim un problema amb el negoci de la droga, amb el negoci de la marihuana. Així ens ho expressen els cossos de seguretat. I en aquesta direcció estem treballant per millorar les investigacions i fer-los impossible el negoci, rebentar els negocis. I necessitem alguns canvis legislatius que ja hem plantejat: incrementar les penes per la tinença i exhibició d'armes de foc i, òbviament, considerar el negoci, la producció i

exportació de la marihuana, un negoci que afecta la salut pública comunitària i que, per tant, també requerim més penes perquè la feina policial no caigui en sac trencat.

Ara bé, sí que podem dir que davant dels delictes patrimonials, que són els que afecten la majoria de la població, les dades milloren; i això no és resultat de venir aquí al Parlament i dir-ho, sinó que és resultat de la feina que s'està fent. I crec que els professionals de la seguretat mereixen també aquest reconeixement.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, señora Parlon, el sábado, dos heridos en un tiroteo en Sant Andreu; el lunes, otro tiroteo en la Mina; ayer, un apuñalamiento en Nou Barris. «Casos aislados» lo llaman, ¿verdad? Pues menos mal. Mientras usted se empeña en negar la inseguridad y nos vende una Cataluña idílica, la realidad le propina un bofetón cada día. La delincuencia no es una preocupación, es una condena, prácticamente..., «una percepción» quería decir, sino que es una condena prácticamente diaria para muchos catalanes.

Y si no, que les pregunten a los vecinos de Sant Adrià. Hace dos semanas, radicales y okupas del edificio Venus boicotearon el pleno municipal, obligando a los concejales a huir y esconderse en un despacho. Finalmente, la alcaldesa del Partido Socialista decidió hacer el pleno de forma telemática por miedo. Entonces, ¿en qué quedamos, *consellera*? Si no hay un problema de inseguridad, ¿por qué su alcaldesa tiene miedo? Si, según usted, Cataluña es más segura que nunca, ¿por qué los alcaldes del Partido Socialista tienen miedo? (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, ese miedo que tienen sus alcaldes ahora es el mismo miedo que tienen los catalanes en la calle cada día, y es por su culpa, *consellera*, porque ustedes no son ni siquiera capaces de proteger a los Mossos d'Esquadra. Han atado de pies y manos a la policía, dejándola desarmada frente a los criminales. El resultado: las mafias les han perdido el respeto porque saben que la *conselleria* no respalda a sus agentes. Y no solo eso: es que tienen al GEI, el Grupo Especial de Intervención, abatiendo jabalíes en Collserola. ¿Pero esto qué es, señora Parlon? Esta Cataluña que parece

un capítulo de *Narcos* y ustedes tienen a la unidad de élite de los Mossos d'Esquadra persiguiendo jabalíes. Hombre, ya está bien.

Mire, los Mossos a Collserola y la Guardia Civil y la Policía Nacional siendo desmantelada, con la que está cayendo. ¿Este es el plan de seguridad que tienen ustedes?

Miren, el Partido Popular lo tenemos claro: más policía, más autoridad y más respaldo a quienes se juegan la vida para protegernos; porque en Cataluña no sobran agentes, lo que sobra es su sectarismo y su incompetencia.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

El pla de lluita contra la PPA compta amb el GEI i amb tots els mitjans que tingui Catalunya, perquè sap què passa? Que aquí hi ha molts sous de treballadors i treballadores. Per tant, si a vostè li sembla ridícul que l'equip del GEI estigui abatent porcs senglars, a nosaltres no, perquè ens hi juguem una part molt important de l'economia. *(Alguns aplaudiments.)*

Ara vaig a les dades. En cap moment –en cap moment– nosaltres neguem els problemes; el que fem és posar solucions. Pla Kanpai: 32.000 identificats, 776 detinguts; reducció de la delinqüència a Catalunya pel que fa als delictes patrimonials, amb una tendència que es va consolidant, el 2025, un tretze per cent menys de furts, un vint-i-dos per cent menys de robatoris amb violència i amb força. Això són dades fruit de la feina policial.

I li dic una cosa: ni cap alcaldessa socialista, ni cap alcalde o alcaldessa de qualsevol partit polític ha de tenir por de res, perquè els Mossos d'Esquadra fan la seva feina – els Mossos d'Esquadra fan la seva feina– i protegeixen a tothom, tota la població.

El problema que vostès tenen és que volen fer veure que als barris de Catalunya no es pot conviure.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona

310-00472/15

La següent pregunta és sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, president. Bon dia. El 19 de juliol del 1936, ara fa noranta anys, havia de començar l'olimpíada popular de Barcelona, un esdeveniment esportiu i cultural amb milers d'atletes de delegacions d'arreu del món, de països i de nacions sense estat i plantejat com a alternativa als jocs olímpics del Berlín nazi d'aquell estiu. Va ser impulsat per organitzacions d'esquerres, per entitats esportives populars i per les institucions republicanes del moment, amb el president Lluís Companys al capdavant, i la fotografia era clara: mentre el món permetia i tolerava l'acte d'enaltiment del règim feixista a Alemanya, Catalunya i Barcelona es presentaven globalment com l'esperança per promoure la pau, la igualtat i la solidaritat entre els pobles.

Malauradament, la història és coneguda i el cop d'estat militar del 18 de juliol del 36 va impedir-ne la celebració. Alguns dels atletes van passar a formar part de les Brigades Internacionals i l'essència d'aquella iniciativa, malgrat que ha estat silenciada durant massa temps, ha transcendit perquè tenia uns principis molt contemporanis. Catalunya avui comparteix els valors que van inspirar l'olimpíada popular: solidaritat, pacifisme, antifeixisme i compromís democràtic, absolutament vigents en l'actual context polític –per cert.

És aquí on la memòria, la cultura, però sobretot i especialment l'esport, com a eina potentíssima de transformació social i també d'empoderament ciutadà que és, han de jugar un paper clau per fer front a l'ascens de l'extrema dreta, als discursos d'odi, al bel·licisme imperant i als atacs als drets més bàsics.

Amb la voluntat d'organitzar la commemoració d'aquells jocs populars antifeixistes, diferents organitzacions memorialistes, sindicals, culturals, clubs, federacions i també

consells esportius han format la comissió del norantè aniversari de l'olimpíada popular de 1936, però és evident, conseller, que les institucions no poden quedar-ne al marge. Per això li demanem al Govern que lideri, que organitzi, en coordinació amb la comissió del norantè aniversari, però també amb els consells esportius, per exemple, una programació completa d'accions i actes esportius, culturals, educatius, memorialistes, amb l'objectiu de difondre i reivindicar la vigència dels valors de l'olimpíada popular, que són l'antifeixisme, l'esport popular, el feminisme, la solidaritat internacional i la llibertat dels pobles. En això, al Govern també li cal l'ambició que sempre li demanem, ara al servei de la memòria i de la dignitat.

Per això li preguntem, conseller: què pensa fer el Govern?, quin paper tindran en aquesta commemoració? Perquè no estem parlant de passat, conseller; estem parlant del present més immediat i, sobretot, de garantir un futur de llibertat, igualtat i fraternitat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputada Vilalta. La veritat és que té vostè tota la raó, crec que és un moment..., i aquesta pregunta és molt oportuna per posar en valor tot el que va passar el 1936, perquè no és gens fàcil que l'esport popular sigui capaç d'aplegar més de sis mil esportistes, com vostè ha dit, de vint-i-tres països diferents i amb aquesta visió de contrapès del que passava a Berlín l'any 36, amb la propaganda nazi durant els jocs olímpics de Berlín.

Nosaltres, des del Govern, sí que volem tenir una participació institucional molt alta, amb aquest lideratge que vostè ens demana. I li vull anomenar la nostra participació i animar la gent a que hi participi; a més a més, perquè crec que, com he dit abans, cal posar-ho en valor.

Nosaltres participarem d'aquests actes commemoratius impulsats conjuntament amb UGT, amb el Departament de Justícia, amb l'Associació Catalana de Persones Expreses Polítiques del Franquisme i amb altres entitats memorialistes. El 16 de juliol a

les dotze participarem en la inauguració de l'exposició «Barcelona 1936. L'olimpíada que no fou. 90 aniversari» a la seu d'UGT, a la rambla de Santa Mònica, que és on va ser precisament la seu del comitè organitzador d'aquella olimpíada popular i l'acte inclourà la reproducció de les lones i pancartes que el 1936 anaven a exposar a la façana i a l'exposició del vestíbul, amb una caseta informativa que evoca l'organització d'aquells jocs populars.

També participarem en el conjunt d'actes que es duran a terme al voltant de la commemoració, com són la jornada acadèmica a la Model, com són la inauguració al carrer de l'Olimpíada Popular a Horta-Guinardó, la taula rodona i la desfilada del 19 de juliol, i també l'acte del 20 de juliol, a l'Ateneu Barcelonès, sobre Conxita Badia i Pau Casals, recordant el concert inaugural que mai no es va poder fer a Montjuïc.

També, des del sector esportiu, volem impulsar que la gent s'animi a recordar aquesta efemèride. Nosaltres per això tenim previst donar suport a iniciatives del sistema esportiu, com vostè ja sap i ha anomenat, com és la proposta també d'UFEC per impulsar exposicions itinerants sobre aquesta olimpíada popular i també un congrés de l'esport amb valors.

Evidentment, també vull fer incís en això: no és només mirar el passat; és també mirar al futur. Crec que avui en dia, per desgràcia, cada vegada n'hi ha més i hem parlat en aquest Parlament moltes vegades dels discursos d'odi, que cada vegada estan veient en l'esport, també, un vehicle on posar-se en un espai que era completament net, i on nosaltres volem, com sempre, que aquest esport sigui inclusiu, feminista, antiracista i compromès amb la pau.

Per tant, val la pena recordar i estem contents de que tothom hi pugui participar el proper 19 de juliol.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les acreditacions dels nivells de català en l'àmbit de l'educació.

Pregunta al Govern sobre les acreditacions dels nivells de català en l'àmbit de l'educació

310-00473/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia a tothom, treballadors de la casa... Consellera, la llei d'educació de Catalunya de l'any 2009 va incloure precisament el requisit lingüístic del C2 per a tots els docents del país. De fet, es plantejava l'objectiu de que tots els docents tinguessin aquest requisit acreditat i, per tant, s'havia d'establir una data. Això va quedar al calaix fins que l'any 2022 Esquerra Republicana ho recuperem, ho recuperem i ho activem. Comencem tots els treballs per fer-ho possible, i finalment, amb el decret de règim lingüístic de l'any 2024, el Decret 91/2024, doncs, s'incorpora de nou aquest requisit d'obligat compliment. Això va acompanyat d'una resolució, una resolució que determina precisament que en les bases reguladores dels concursos públics, de les convocatòries del concurs públic de mèrits per a l'accés a la borsa de treball de personal docent interí, doncs, això sigui un requisit indispensable. Per tant, requisit de nou del C2 ja està establert en la resolució de 2024.

Què ha passat ara, 19 de juny de 2026, el seu departament emet una resolució on aquest requisit passa a ser només un compromís. Què ha passat, consellera? Quins són els motius per tal de que el seu departament hagi fet marxa enrere?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Molt bon dia, diputat. Miri, nosaltres compartim..., doncs aquest Govern comparteix l'objectiu que el conjunt de docents i professionals del sistema educatiu de Catalunya puguin acreditar i puguin disposar del màxim nivell de competència, en aquest cas, també, de llengua catalana. I vull deixar clar que en cap cas hi ha una rebaixa de l'exigència del C2, ni una desaparició, ni un ajornament de tot això. Al contrari, és el primer any, és el primer curs que això deixa de ser un requisit

i passa a ser un mèrit; al revés, que deixa de ser un mèrit i passa a ser un requisit, un requisit imprescindible per accedir a la borsa docent; i, efectivament, es fa efectiu aquell Decret 91/24 que va aprovar en el seu moment Esquerra Republicana, el Govern d'Esquerra Republicana, que, com sap perfectament, va quedar en suspens perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el va suspendre cautelarment en el moment de la seva aprovació i que en aquests moments és veritat que fa uns quants mesos s'ha tornat a reactivar. A partir d'aquí, doncs hem de fer també compatible la responsabilitat que tenim que tots els centres educatius puguin disposar del professorat suficient i, evidentment, també el dret a l'educació d'infants i joves, i per això, hem establert, a través d'aquesta resolució, una excepció temporal, que és transitòria, perquè és la primera vegada, hi insisteixo, que això passa a ser un requisit imprescindible per accedir a la borsa.

A partir d'aquí, s'ha establert a través d'aquesta resolució una excepció temporal – només d'aquest curs–, que permetrà que els docents que encara no puguin tenir acreditat aquest C2 aquest any puguin entrar a la borsa amb el compromís ineludible de finalitzar el curs 26-27, aquest curs escolar, amb la certificació d'aquest requisit i d'aquest C2.

Per què? Perquè fins i tot aquell professorat que ha pogut examinar-se aquest any no coneixerà els resultats fins al mes de setembre. Aquest és el motiu d'aquesta resolució temporal.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

A veure, consellera, no ens fem trampes al solitari: el requisit ha deixat de ser-ho, ara és un compromís –per enguany, és un compromís– i, per tant, tothom que entri a la borsa assumeix un compromís. Que passa si aquest compromís no es compleix?, què passarà?, seguirem rodant a la roda del hámster?, tindrem de nou un dia de la marmota?, tornarem a estar de nou aquí amb una resolució que està aprovada i tornar a fer marxa enrere? Perquè si els problemes d'accés venen per culpa de que no es pot acreditar suficientment el personal docent d'aquest país o les persones que volen

entrar a la borsa d'interins, tornarem a estar al mateix punt. Per tant, recursos; els recursos els tenen i els tindran.

Jo li recordo que fins al 2022 només un miler de persones cada any acreditaven el C2 –només enguany, en el darrer curs, 13.500 persones l'han acreditat. No és un problema d'accés; és un problema de convicció política. Per tant, jo li demano que rectifiquin i que això ho tinguin en compte, perquè no es tracta d'un compromís; es tracta d'un requisit i perquè el català ha d'estar a l'alçada.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies. Miri, diputat, li diré al revés, quan abans havia estat un requisit el C2 per accedir a la borsa docent, quan abans en tota la història del Govern autonòmic de Catalunya havia estat un requisit com és avui dia un requisit per accedir a aquesta borsa?

Però també li diem, el que no farem és tenir un sistema educatiu on no tenim el professorat suficient, i paral·lelament, què estem fent? Hem triplicat l'oferta formativa i de certificació de qualificació perquè el màxim de docents tinguem la possibilitat de certificar aquest C2 i, per tant, donem les màximes facilitats al conjunt del professorat, perquè el proper curs hauran de poder certificar, com a molt, aquest requisit que fins ara no ho era; fins ara mai abans hi havia estat, aquest requisit. És veritat que teníem la LEC, però aquí no s'havia legislat mai. Ara tenim un decret, tenim un decret que està en vigor i, a més a més, a través d'aquesta resolució, establím que al llarg del proper curs tot aquell alumnat, tot aquell professorat que no tingui acreditat el C2 ho haurà de fer. Hi posem facilitats. Per tant, fem possible aquest reforçament de l'exigència...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

...de capacitació de català... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta és sobre l'impacte del canvi climàtic en la salut.

Pregunta al Govern sobre l'impacte del canvi climàtic en la salut

310-00464/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bon dia, conseller Dalmau. Voldríem saber quines són les campanyes i mesures impulsades per Salut davant de l'onada de calor.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, les coneixen bé, no són només campanyes de l'àmbit de la salut, són transversals del conjunt del Govern; ho saben, perquè, en aquest sentit, diguem-ne, el Departament de Salut ha activat ja tots els protocols vinculats a l'onada de calor: tots aquells que tenen a veure amb les recomanacions als centres assistencials, tots aquells que tenen a veure amb els àmbits de drets socials, sobre les residències de gent gran, les campanyes d'informació a la ciutadania. També des del punt de vista del Departament de Treball, també des del punt de vista de la relació de la campanya agrària, amb l'objectiu de protegir-nos i prevenir davant un dels efectes més nocius que té el canvi climàtic, que són les onades de calor damunt de la salut de les persones.

I en aquest sentit, doncs, el compromís del Govern de treballar amb totes les energies per fer-hi front.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Les podem conèixer, però està bé també que ens les expliqui el Govern, que per això hi ha les sessions de control.

En aquest sentit, dir-li que creiem que les recomanacions, l'abecé de la calor, per exemple, de l'any passat, no haurien de ser les línies polítiques d'un govern. La gent ja sap que s'ha d'hidratar o majoritàriament no és el problema. Estem en un moment en que l'onada de calor ha deixat a Catalunya cent trenta morts en una setmana, en un context en el qual el seu tinent d'alcaldia –que suposo que sí que es posa «vermell socialista», com ha dit el president al meu company– va tenir la gran idea de dir als veïns de Ciutat Vella que es refresquessin a El Corte Inglés, amb la mala sort de que feia un any que una treballadora de l'ajuntament, la Montse, havia mort en l'onada de calor, havia mort d'un cop de calor mentre treballava; és especialment cruel fer aquest tipus de bromes.

Va fer falta un mort perquè fessin cas a les denúncies dels sindicats i es fes alguna cosa. Ara no podem esperar més tragèdies: cent trenta morts. La calor extrema i el canvi climàtic són ja una qüestió de salut pública, i tenir negacionistes al davant no ens eximeix d'anar més enllà d'aquestes recomanacions, d'anar més enllà d'aquestes cartes que s'envien a empreses, que poden incomplir el dret i el deure de protegir els treballadors.

Podríem parlar de com hem arribat fins aquí, però millor parlem de què fem ara. Més enllà de les campanyes que ja s'estan duent a terme i que podem considerar que són correctes, les cases on ja no es poden permetre mantenir una temperatura adequada han passat del vuit al vint-i-u per cent en quatre anys. Necessitem *ja* un conveni contra la pobresa energètica, perquè ens hi va la vida, i no que s'utilitzi la llei mordassa contra aquelles persones que precisament defensaven aquest dret. Necessitem que facin cas a les bibliotecàries, perquè les necessitem ara més que mai; necessitem que les piscines públiques siguin d'entrada lliure i les piscines d'equipaments privats s'obrin a la ciutadania.

Estem bé aquí, oi? Fins i tot poden dur jaqueta, però cap persona que estigui representant el poble català hauria de poder venir aquí a fer –se suposa– una feina i trobar-se en millors condicions que els treballadors. Necessitem ja que es climatitzin les escoles, hem arribat a trenta, trenta-un, trenta-quatre graus a escoles de l'Hospitalet. Si climatitzéssim les escoles, guanyaríem equipaments públics per a tot l'any, guanyaríem refugis climàtics per a tot l'any allà on més es necessiten.

Tenim la pagesia i la construcció en risc, però és que els treballadors de la construcció pública estan en aquesta onada de calor a les tres treballant. Necessitem una regulació seriosa perquè els pisos que es posin en lloguer compleixin uns mínims acceptables. I vostè pot dir-me: «I per què pregunta a salut?» I li diré: «Perquè precisament la consellera de Salut posava en risc els drets laborals.»

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, vostè i jo podem coincidir que l'element del canvi climàtic és una de les majors amenaces que tenim damunt de la nostra societat i damunt del planeta. Que les onades de calor, com s'estan veient aquests dies en el conjunt d'Europa, que assoleixen temperatures a les que nosaltres ja fa anys que ens estem acostumant, és un dels majors riscos que hi ha per a la salut. I és en aquest sentit que nosaltres hi estem treballant.

Hi estem treballant des del punt de vista d'avançar en la transformació de refugis climàtics en col·laboració amb el món municipal; d'avançar en els protocols en matèria de prevenció de riscos laborals, com està fent el Departament d'Empresa i Treball; d'avançar en la climatització i el confort a les residències de gent gran. Ara, també li he de dir: la seva capacitat per assenyalar problemes i haver estat absents quan han pactat pressupostos, jo no he vist ni una sola línia en favor de la climatització de les escoles quan vostès van tenir l'oportunitat de pactar pressupostos o mesures per mitigar el canvi climàtic en alguns dels equipaments públics. I, per tant, també li he de dir que crec que és moment d'avaluar, en el moment en què estem d'emergència

climàtica, quines són aquelles actuacions que el Govern està fent i li he de dir que són ambicioses, com ho estem fent des del punt de vista de posar en marxa el pla de climatització i de reforma en els centres educatius.

I també ho he dit des del punt de vista de la prevenció en els espais on tenim les persones més vulnerables del país. I és en aquest sentit que hi ha el compromís del Govern.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les conseqüències del canvi climàtic.

Pregunta al Govern sobre les conseqüències del canvi climàtic

310-00467/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera, el maig del 23 Junts per Catalunya vam aconseguir aprovar la llei de mesures urgents contra la sequera. Incloïa un annex amb les obres per lluitar contra les sequeres futures que evidentment arribaran. I vostès hi van votar a favor. Després, a l'agost del 24, ja al Govern vostè, el que va impulsar és una estratègia per a la gestió de l'aigua. A l'octubre del 24, un calendari d'actuacions. Al maig del 25, la revisió del pla de sequera. L'abril passat, una llei de transició hídrica. Escolti, vostès planifiquen, replanifiquen, es reuneixen molt i molt. Però i les obres del nostre annex del 23? Doncs res de res. Encara no ha entrat en servei cap d'aquelles actuacions previstes en la seva planificació del 2025, en la seva planificació del 2025, consellera, a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. I les previstes el 2026 en endavant, també s'han hagut de posposar, entre les quals l'estratègia regeneradora del Besòs –sí– i la fuga d'aigua, de 225.000 litres d'aigua diaris de Badalona. Consellera, s'adona que, paradoxalment, el seu Govern fa aigües?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, no, no només la vàrem votar, la vàrem treballar conjuntament, si se'n recorda, la llei de mesures extraordinàries i urgents contra la sequera. I, efectivament, algunes d'aquelles mesures estan incloses en el full de ruta. Vostè no veu mai ni grues ni execucions. L'hauré de convidar a veure tant les obres que s'estan fent precisament en el tram de Badalona en què hi havia, efectivament, una fuga. En aquests moments s'està realitzant el *bypass*, el conducte paral·lel per tal de poder reparar l'original, i això s'està fent i s'està fent en temps i forma, a més a més, amb el calendari previst.

En el pol del Besòs, efectivament, estem replicant tot allò que teníem en el pol del Llobregat, al Besòs. Aquest mes de juliol entrarà en funcionament l'ampliació, una de les mesures que hi havia també a l'annex, de l'ETAP de Trinitat. Per tant, aquesta també va en temps i forma.

Tot allò previst per al 2026, d'hectòmetres cúbics que han d'entrar en funcionament a la xarxa, va absolutament en temps i forma. Llavors, efectivament, hi ha un salt, a partir del 27-28, per obres ja de major envergadura, com poden ser l'inici de les dessalinitzadores, tant la de Cunit-Foix com l'ampliació de Tordera, que ha de passar de vint hectòmetres a vuitanta; seixanta hectòmetres cúbics addicionals. Per tant, escolti, les sequeres, efectivament, es preparen quan els embassaments estan plens. Estem executant els 2.000 milions d'euros a què ens vàrem comprometre a fer en aquest full de ruta del 2024. Falta, com diu l'ACA, un dia menys per la sequera i li ben asseguro que a Catalunya aquesta vegada quedarà preparada i resilient per la propera sequera que haguem de viure.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera, confirmat; ni una en servei, totes retardades. Entre les inversions amb un retard més flagrant hi ha les dessaladores de la Tordera i del Foix: dos anys i mig després no s'han ni licitat. I el 2023 el *ministerio* va jugar a enganyar-nos amb el seu finançament dient que les pagava, però després vam veure, vam descobrir que no, que ens feia simplement un crèdit que els catalans haurem de retornar amb el rebut de l'aigua, que, per cert, vostès acaben d'apujar. No els hi fa vergonya? I no posin excuses que els governs anteriors no van demanar que fossin d'interès general o que no es poden pagar amb els fons Next Generation. Escolti'm, és només una qüestió de voluntat política.

I Acuamed, que és l'empresa pública del *ministerio*, ha executat a Catalunya només un trenta-vuit per cent dels 248 milions d'euros pressupostats en els darrers deu anys. Però és que l'Estat ens deu 50.000 milions d'euros d'inversions i ens en pren més de 22.000 cada any. I resulta que aquestes obres en costen menys de 500. De veritat, consellera, vostè no es plantarà a Madrid perquè ens paguin les dessaladores? A qui defensa vostè, als catalans o als espanyols?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Senyor Vergés, cregui'm que no serà vostè qui em doni a mi lliçons ni d'exigència ni de defensa dels catalans i catalanes. Serà aquest Govern el que efectivament executi totes aquestes obres. El convido a veure-les, perquè, al final, les dades i la veritat, que no li espatllin el mal titular. Aquestes obres s'estan fent i en temps i forma. Per tant, el convido a veure-les, a tocar-les i a certificar que, efectivament, aquests recursos s'estan executant, que serà la manera que vostè ho vegi.

En tot cas, li deia «no em donarà lliçons». Precisament serà aquest Govern el que farà les infraestructures que calen perquè Catalunya estigui preparada i tingui un setanta per cent de recurs hídric no convencional per superar i afrontar les properes sequeres que efectivament, a causa del canvi climàtic, malauradament haurem de

viure i que cap altra vegada sectors com el de la pagesia o com el de serveis hagin de veure l'impacte tan negatiu sobre la seva economia i sobre la seva activitat.

Per tant, senyor Vergés, com en altres coses, com la variant de les Preses i Olot i tantes coses, aquest Govern serà el que signarà l'efectivitat i l'execució de totes aquestes infraestructures.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del català.

Pregunta al Govern sobre la situació del català

310-00468/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Conseller, dues preguntes. Com valora la decisió judicial de no computar la nota d'èuscar a les PAU? I segona pregunta: està satisfet dels resultats del primer any del pacte nacional per la llengua i de la difusió que n'ha fet el seu departament?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

President, diputats, diputades. Diputada Renedo, en primer lloc, entenc que la decisió és desencertada, fins allà on jo sé, però dispo de poca informació sobre aquest particular. Aparentment s'han concentrat tota una sèrie de notes molt baixes en un sol examinador, d'un tribunal. Entenc que la justícia i la Universitat del País Basc han d'acabar de resoldre la situació.

I, en segon lloc, entenc que els resultats del pacte nacional per la llengua, atès que el pacte està funcionant de forma adequada, són positius.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, conseller. Desencertats? Constatem que ni l'escàndol d'un nou i greu atac de la judicatura a la malmesa democràcia espanyola i als drets lingüístics no aconsegueix treure aquest Govern de la catatonia. Al maig va dir que havia demanat de comparèixer en la Comissió de Política Lingüística per presentar el balanç del primer any del pacte nacional per la llengua. No era cert. En realitat no ho va fer fins ahir. A aquest Govern li costa sotmetre's a l'escrutini del Parlament, oi? I a vostè li costa aquest balanç i manté una actitud d'opacitat extrema.

M'explico. Al gener li vam adreçar una pregunta parlamentària sobre dades i percentatges del seu estat d'execució. Va fugir d'estudi i no va contestar el que se li demanava. Vam haver de fer una sol·licitud d'accés a la informació. Va tornar a sortir per la tangent. Ens va obligar a demanar empara a la Mesa. Ara ens ha arribat la informació, amb sis mesos de retard i amb sis mesos d'obsolescència. Això és transparència, conseller?

Què li preocupa d'aquest balanç? Pot ser que s'estimi més que passi desapercebut? Pot ser que intenti obstaculitzar que es coneguin, estudiïn i treballin els resultats d'aquest primer any del pacte? El pacte és a l'abast de tothom en format PDF. Si el pacte el trobem en PDF, per què no el balanç? Per què se'ns amaga? Si tan correcte el troba, per què l'oculta? Vostè és conscient que la presentació extravagant del balanç a la web el fa inaccessible? És com el gat de Schrödinger: hi és i no hi és. Ser-hi hi és, però no és possible llegir-lo ni treballar-lo, tret que hi dediquis mitja vida i cabassos de paciència.

I amb discapacitat visual, tot això s'agreuja. El diputat Padrós, per exemple, va necessitar dotze minuts per entendre la perversitat de la presentació del balanç i divuit per trobar una mesura que li vaig recomanar de llegir. Ràpid com és, va concloure en dècimes de segon que el despropòsit no era gens innocent. Ho és, d'innocent, conseller, aquesta manera d'obstaculitzar el dret a la informació? Què pot tenir d'explosiu el balanç d'un pacte d'una nació sense estat i d'un govern sense esma ni ambició nacional, perquè l'amagui tant?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Miri, el pacte s'ha construït des de la participació, des del diàleg i el consens, i té el compromís de retre comptes amb la màxima transparència. El 18 de febrer vam fer una reunió amb els signants per fer el balanç semestral. El 26 de maig vam fer un acte públic de balanç anual. Com vostè mateixa ha reconegut, fins i tot hem fet una web perquè es puguin consultar mesura a mesura –mesura a mesura– els resultats del pacte. Si a vostè li sembla extravagant que fem una web per poder avaluar mesura a mesura –ho repeteixo– ja em dirà quin altre model de... Vol un PDF? Doncs m'envia un missatge i em diu: «Em podries enviar un PDF?», (*fortes rialles*) però... No pateixi. Ara bé, miri, ja li farem un PDF també, si li costa.

En tot cas, Junts ens va fer una sol·licitud d'informació. Efectivament, se'ls va remetre un enllaç a la web. Quan ens van dir que no els anava bé consultar la web i que volien una altra classificació, se'ls hi va enviar aquesta classificació. És més, quan jo m'he ofert a parlar amb vostè per explicar-li com està el pacte... (*Veus de fons.*) No, a la primera vegada... (*Veus de fons.*)

El president

No parlin entre vostès.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

En tot cas, miri, jo torno a estendre la mà. Si vol explicacions concretes de mesures, quedem en el moment que vulgui i els hi donarem.

El president

L'última pregunta és sobre la recuperació de la memòria històrica.

Pregunta al Govern sobre la recuperació de la memòria històrica

310-00469/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Honorable conseller, està d'acord amb mi que si els franquistes no haguessin ocupat Catalunya el 1939, la Generalitat no hauria perdut mai el seu arxiu? No li ho pregunto a la lleugera. Vostè sap molt bé què va passar amb Carrasco i Formiguera i l'arxiu d'Unió Democràtica. Per això sé que estarà d'acord amb mi si li demano si no creu que cada dia que l'Estat reté aquests documents perllonga avui la victòria de Franco.

Conseller, la destrucció i l'espoli d'arxius no són mai un accident, són una estratègia. En tot canvi polític bruscat, el vencedor ataca la documentació administrativa, judicial i policial per esborrar la memòria institucional del vençut, fer desaparèixer les proves de la repressió i, sobre aquell buit, construir un nou relat. Ho vam patir amb els decrets de Nova Planta quan el Borbó va requisar i dispersar l'arxiu de la Diputació del General; 1714 i 1939 són la mateixa lògica, la del poder que tracta les institucions catalanes com a entitats vençudes.

I aquesta lògica continua avui a l'arxiu militar d'Àvila. La documentació de la Generalitat ara s'arxiva amb un eufemisme i s'amaga al costat de les capitànies generals, com si el nostre Govern fos una dependència del Ministeri de Defensa. Això no és desídia. És reescriure l'origen dels documents per tapar l'espoli. És una mateixa lògica dels que s'inventen que el castellà no va ser mai una llengua d'imposició. Qui bloqueja avui la restitució d'aquests documents? El senyor Urtasun, dels Comuns. Qui reté el botí de guerra a Defensa? Margarita Robles, del PSOE. I qui, per primera vegada, hi ha renunciat com a prioritat? El president de la Generalitat.

Per això li pregunto, conseller, quines gestions concretes farà el seu Govern i amb quin calendari per exigir a l'Estat la restitució de tot el botí de guerra, la documentació de justícia d'ordre públic i dels quaranta-set ajuntaments espoliats. O mantindrà un silenci que, de fet –de fet–, el fa còmplice de l'espoli franquista?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor diputat. Estic molt d'acord amb tota la primera part de la seva intervenció. Jo sé –i algun dia potser ho explicaré– tot el que va costar salvar l'arxiu d'Unió Democràtica de Catalunya i que, afortunadament, està a l'Arxiu Nacional, i és un arxiu, jo crec, rellevant; rellevant per a la història del país, d'un partit democràtic que, malauradament, ja no existeix a dia d'avui. Per tant, tinc la sensibilitat –que vostè no ha pas retret que no la tingués– i sé què representa tot el que és la preservació de la memòria democràtica i dels arxius que tenim en el nostre país. I és cert..., i jo discrepo de l'asseveració que fa vostè respecte al ministre de Cultura, fent-lo gairebé còmplice, doncs, de la no restitució de part d'aquests arxius..., és cert que el Govern de Catalunya està i seguirà estant compromès amb el retorn de papers, i no és senzill, moltes vegades, arribar a determinats arxius com els que vostè esmenta.

Però, en qualsevol cas, sí que voldria posar en valor tota la tasca que s'està fent en aquest sentit, no només sobre aquest arxiu, sinó sobre altres arxius que jo crec que ens ajuden a posar en valor el que ha estat la nostra història, en el sentit aquest del «mai més», en el sentit de dir: «Escolta, que no repetim la història.»

I aquí sí que voldria posar en valor no només la tasca del Govern de la Generalitat, sinó la tasca d'altres institucions –també el món local, també la Diputació de Barcelona, les diputacions, també els ajuntaments– en la recuperació i en la publicació del que són molts dels arxius, que encara hi ha l'accés formalment obert, però encara cal molt de treball. Per tant, ens trobaran sempre al costat de la reivindicació; ens trobaran sempre fent-ho de la mà de les institucions del país, de la mà de tots aquells grups parlamentaris –que, afortunadament, són molta majoria en aquesta cambra– que demanem la restitució d'aquests papers que ens pertoquen a Catalunya i que hem de posar –ja ho estan, però no a casa nostra– a disposició d'aquells historiadors que ens ajuden a fer de la memòria democràtica una eina de defensa de la democràcia, de les institucions i de la llibertat.

Per tant, estarem amb vostès al costat de fer aquestes reivindicacions; no des del retret –que potser és molt fàcil–, sinó d'aquelles coses que ens ajuden a aterrar i a donar respostes eficients, que aquest país, en definitiva, mereix.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys –té quinze segons.

Agustí Colomines i Companys

Un govern executa, no reivindica. Vostès manen a Madrid i a Catalunya. Si no ho fan és perquè no els dona la gana. Així de clar, eh?, *així de clar*. No em vinguin més amb «tonteries»; no em vinguin més, senyor Cid, amb que vostès són... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Tenim un full traçat en el sentit i a favor de la memòria democràtica i no l'executarem des de la divisió entre aquells que som demòcrates. I crec que defensem bastant el mateix amb relació a la memòria democràtica.

Gràcies.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans

202-00038/15

El quart punt de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)* Els demano que els que desitgin sortir ho facin en silenci. El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Unió Europea i Acció Exterior, de les esmenes

subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (*persisteix la remor de veus*) sobre la proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans –silenci, si us plau. En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Susanna Segovia Sánchez, que en fou designada relatora.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia. Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades i totes les persones de les entitats de Lafede que ens acompanyen avui per a aquest debat... Un debat que vull commemorar que justament avui fa sis anys del primer registre d'aquesta iniciativa. Crec que bona part de la meua feina com a relatora és una mica el recorregut històric que ha tingut aquesta iniciativa en el Parlament –sis anys, tres legislatures, no sé si hi ha moltes altres lleis que hagin tingut una tramitació tan accidentada–, però, finalment, avui podrem votar aquest dictamen.

El primer registre, com deia, va ser l'1 de juliol del 2020 per part de cinc grups parlamentaris a instàncies d'una petició impulsada pel Grup d'Empresa i Drets Humans de Lafede. Va decaure la legislatura, com saben, i llavors va haver-hi una nova convocatòria electoral i es va tornar a registrar aquesta iniciativa per part, de nou, de cinc grups parlamentaris el juliol del 2021. En aquest període es va poder tramitar i fer tramitació en ponència fins a l'avançament electoral de l'any 2023. Es van sustentar cinquanta-nou compareixences que havien estat aprovades –trenta-dos amb substanciació, vint-i-dues per escrit– i també es va poder avançar en els treballs del dictamen de la ponència. Vull agrair aquí també i reconèixer la tasca del diputat relator en aquesta fase, el diputat Joan Canadell, i d'altres diputats aquí presents que van formar part d'aquesta ponència també, com el diputat Ferran Pedret o el diputat Carles Riera en aquella legislatura. Crec que és important que tinguem també present la feina que van fer durant molts mesos en aquella ponència.

Finalment, després de l'avançament electoral, es va tornar a registrar aquesta iniciativa novament per part de cinc grups parlamentaris el 6 de març, i després vam fer una tramitació més abreujada de les ponències, perquè ja se n'havien sustentat, com he explicat, moltes en la legislatura anterior, i també creiem que era important agilitzar-ho. Per tant, es van substanciar sis compareixences presencials i quatre per

escrit. Després, en el termini d'esmenes, es van registrar novament moltes esmenes, a banda de les que ja s'havien pogut treballar en la legislatura anterior. Per part del Grup de Junts per Catalunya es van registrar quaranta-quatre esmenes; per part dels grups del Partit Socialista, Esquerra Republicana, Comuns i CUP, deu; per part del Partit Socialista, sis més. Finalment, es va poder aprovar el dictamen a la comissió del dia 12 de març. Després, va haver-hi una sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries per part dos grups parlamentaris, que són Junts per Catalunya i el Partit Popular, i, a conseqüència d'aquest dictamen, s'han tornat a presentar noves esmenes subsegüents: per part del Grup de Junts, trenta-nou, i per part del Grup d'Esquerra Republicana, el Partit Socialista, la CUP i Comuns, setze esmenes més, que, de fet, són bona part de les que votarem avui després que acabin les intervencions dels grups.

Vull donar les gràcies com a relatora als serveis de la cambra, tant a l'equip jurídic com a l'equip de gestió parlamentària. Vull donar les gràcies també, evidentment, als diputats i a les diputades que han participat en la ponència activament per part de tots els grups parlamentaris, a banda del diputat Joan Canadell, que ja he esmentat, al diputat Alberto Bondesio, a la diputada Ana Balsera, d'Esquerra Republicana; a la diputada Laure Vega, del Partit Popular, i també a la diputada..., perdó (*remor de veus*) la diputada Laure Vega, de la CUP (*l'oradora riu*), i també a la diputada del Partit Popular que ens ha acompanyat, i, evidentment, als equips tècnics dels grups que hem estat participant en la ponència.

I, ara sí, agafaré uns minuts al final per parlar de que fa sis anys que, efectivament, es va registrar aquesta llei, però que en fa més de deu que les entitats hi treballen, i que no poden parlar d'aquesta llei sense parlar d'un dels seus principals impulsors; que aquesta llei arriba tard, i arriba tard per molt poc, perquè fa poc més de deu dies vam haver d'acomiadar el Tono Albareda, un dels impulsors d'aquesta llei. De fet, quan estàvem al tanatori de les Corts el que se'ns deia era: «És que aquesta llei és el Tono.» I el Tono avui no ens pot acompanyar, però sí que ens poden acompanyar tres dels seus quatre fills –l'Anna, el Joan i el Pau–, que també ens explicaven i recordaven aquell estiu que el seu pare, en lloc de fer vacances, estava tancat redactant una llei, i deien que estava fent una llei, no? Doncs aquesta és la llei que, després de sis anys de tramitació, efectivament avui aprovarem aquí.

El Joan és..., ai el Joan, el Tono –perdó, que estic nerviosa– és l'ànima d'aquest Centre d'Empresa i Drets Humans; però no és només això, evidentment. Va ser president de CooperAcció durant molts anys, impulsor de la Taula Catalana per Colòmbia, impulsor de l'Observatori DESC, amb la seva companya, amb la Lourdes Ríos, i on també treballava qui també ens va deixar fa poc, la Vanesa Valiño, que també ha estat una activista fonamental en la lluita pels drets humans a Catalunya, també president de Lafede, no?, també batallant per aquest 0,7 per cent i per aquesta justícia global. El Tono és un dels històrics, com ho era i ho ha estat l'Arcadi Oliveres o Jaume Botey, i crec que és una d'aquestes persones que, sense ser diputat ni diputada, han influït en les lleis, han influït en les polítiques públiques que s'han fet en aquest Parlament per fer millor la vida de tothom, aquí i arreu, perquè és molt important que la vida de tothom sigui millor aquí i arreu.

Avui aprovarem la llei de creació del Centre d'Empresa i Drets Humans, però ens queda un repte pendent que potser ens haurem de plantejar. I aquí instem el Govern, les entitats i els mateixos diputats i diputades, que potser ens queda encara fer una esmena més i que acabem tenint el Centre d'Empresa i Drets Humans Tono Albareda.

Gràcies a tothom.

El president

Hi ha un grup parlamentari que ha reservat esmenes per al Ple, i, per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió, en nom, efectivament, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Benvingudes les entitats i benvinguda també la família d'en Tono Albareda, benvinguts a la casa del poble, benvinguts al Parlament.

Avui és un dia important. Sempre que parlem de drets humans, del coneixement, el reconeixement i la promoció dels drets humans és un dia important en aquest Parlament. A mi em toca avui fer de mèdiem, diria, substituir en Joan Canadell, que hi és –espero estar a l'alçada de Joan–, i moltes gràcies per la feina que has fet durant aquest temps al si de la ponència per representar-nos tan bé.

Sincerament, per començar, ho podíem haver fet millor –i ho hem de dir, ho hem de reconèixer–; ho podíem haver fet millor. Ho hem acabat fent a la tripartita manera. Doncs són les aritmètiques que tenim i, per tant, és així. A nosaltres ens agradaria deixar clar que la societat civil organitzada en aquest país sempre va un pas per davant, *tota* la societat civil organitzada; les entitats que avui estan representades a la tribuna d'aquest Parlament, però també un teixit empresarial que tradicionalment ha tingut un estat en contra, i, des d'una visió completa de país, les entitats que representen aquest teixit empresarial també són una societat civil organitzada que cal conèixer i reconèixer.

Aquest és un país amb un noranta-cinc d'empreses amb menys de deu treballadors i, com dèiem, un estat en contra. I, per tant, els hi ha tocat tenir una representació potentíssima. I, si parlem d'un centre d'empresa i drets humans, té tot el sentit que haguem escoltat les entitats, però també tindria tot el sentit que haguéssim escoltat millor i més bé l'entramat de petites i mitjanes empreses d'aquest país –sense por, sense apriorismes. Per això, calia, dintre dels òrgans de govern del centre, escoltar la seva veu, no en majoria, només que poguessin dir la seva. Ara són al consell assessor, no són a la junta de govern. També els he de dir que en veu baixa el Govern els hi diu: «No us preocupeu, que en la junta de govern tenim majoria.» Per tant, fins i tot calia veure si calia aquest consell; el que sí que calia era una junta de govern forta. No se'ls ha escoltat prou durant el procés, i, evidentment, com moltes altres coses que hem predit, passaran i se'ls escoltarà.

Com deia, és un dia de responsabilitat. És el primer parlament que legisla sobre aquesta qüestió. Dèiem que ho podíem haver fet millor –segur–, però és evident que no hi votarem en contra. S'han mogut, us heu mogut, el Govern i els seus socis, us heu mogut. Ens votarem coses, us votarem aspectes i, per tant, no sortirà pas amb el nostre vot en contra. Sí que hem vist com alguna de les qüestions que inicialment ja avisàvem, que és el tema de les sancions, no han pogut tirar endavant –no han pogut tirar endavant–; tampoc podien, tampoc sabem si volien. De fet, algunes qüestions que aproven aquí difícilment les aprovarien al Govern de l'Estat.

Però, en tot cas, tenim una oportunitat magnífica per reconèixer i promocionar la sensibilitat d'aquest país pel que fa als drets humans i també a la complicitat que pot

tenir amb el món empresarial perquè aquesta imatge del món es consolidi. De fet, d'aquell segell de qualitat que vam parlar inicialment, doncs, segurament – segurament– en tornarem a parlar.

També és veritat que el Consell de Garanties ens ha donat la raó en moltes qüestions de les que avançàvem. No era una qüestió de Junts, era una qüestió de sentit comú i de saber de què estàvem parlant. Però també és veritat que no teníeu per què fer cas al Consell de Garanties i ho heu fet en moltes qüestions i, per tant, aquí també us ho reconeixem.

Sí que ens ha sorprès –i per això ho hem mantingut– que us costi tant acceptar que aquest Parlament ha de tenir control sobre el Centre d'Empresa i Drets Humans. És sorprenent, perquè el control del Parlament és la imatge de la qualitat democràtica de les nostres institucions. Aquest Parlament controla la «corpo», controla l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament a través del Departament d'Exteriors, i és curiós que no haguem arribat a un acord amb això. A aquest Govern li costa acceptar que el Parlament mana i que el Parlament controla. Però, en tot cas, en això igualment passarà com en d'altres coses que nosaltres vam anar dient i que han anat caient pel seu propi pes.

Finalment, avui no acaba res. Avui comença tot. I, per tant, serà interessant que també sortim de les nostres respectives zones de confort, que fem, amb coherència, tot allò que diem a totes les cambres on estem representats, a totes les cambres que estiguem representats. I, per tant, llarga vida al Centre d'Empresa i Drets Humans, pel que és i, sobretot, pel que serà.

I acabo. President, em deixaràs uns segons per acabar, perquè, efectivament, avui en Tono Albareda estaria molt content. Avui, en Tono Albareda somriuria molt. Jo el vaig conèixer a finals dels noranta, ajudant a una entitat..., a Acció Solidària Igman, i van incorporar-se a la Federació Catalana d'ONG, que és com es deia abans Lafede, i després vam coincidir a diferents fòrums socials mundials. Quan se n'ha fet el recordatori s'ha parlat molt sovint de que era un activista, que ho era; que era un lluitador, que ho era; però s'ha recordat poc que era un guerriller antifranquista, que va ser un guerriller antifranquista amb tot el que això significava. Per tant, des de Junts, glòria, honor i record a en Tono Albareda.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El president

A continuació obrim un torn per tal que la resta de grups parlamentaris es puguin posicionar sobre el text del dictamen i sobre les esmenes reservades. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Avui és un gran dia. I és que avui aquest Parlament per fi fa la passa final per aprovar aquesta llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans.

I avui, si m'ho permeten, vull començar amb un agraïment i una disculpa. Un agraïment a les entitats, especialment a Lafede, a tota la societat civil organitzada, que és qui ha impulsat aquesta llei i gràcies a qui –a vosaltres– avui podem debatre aquesta llei. I una disculpa. Una disculpa perquè fem tard. Hem trigat massa. Tres legislatures. Ho comentava la companya diputada Susanna Segovia. Fa sis anys que es va registrar per primer cop. La passada legislatura vam avançar moltíssim. De fet, ja es comentava, vam fer més de cinquanta compareixences, trenta-nou d'aquestes de manera presencial. Per tant, vam escoltar molts actors. Vam escoltar també el teixit empresarial, que també va comparèixer en aquest Parlament la passada legislatura.

I és que des de l'inici hem treballat moltíssim. Per això, si m'ho permeten, també, voldria recordar que la passada legislatura amb la consellera Meritxell Serret i també la Yoya Alcoceba vam treballar, amb altres companys i companyes del Govern republicà, per avançar en aquesta llei. També al meu grup parlamentari, especialment el company Jaume Martorell, que és de les persones que no es veuen però que tots tenim equips tècnics que fan que la feina surti i que treballin també per aquestes lleis, per les esmenes i tot el que el que vindrà.

I com deien també els meus companys, avui tenim un record molt especial. I és que si aquesta llei té un nom és el de Tono Albareda. Hem de posar el nom a la llei. Hi va treballar moltíssim i fa uns pocs dies ens va deixar. Per tant, des d'aquí, un record

infinít a ell i una abraçada a tots els familiars que avui ens acompanyen en aquest dia tan especial.

També als companys de la ponència, a la relatora, la Susanna Segovia; l'Alberto Bondesio; la Laure Vega; fins i tot al Joan Canadell, amb qui hem pogut debatre molt durant aquests cinc anys, no sempre hem arribat a acords, però almenys hem tingut grans debats, sobretot de dret mercantil i de com funciona el registre mercantil. Però també als de la passada legislatura; avui tenim aquí al Ferran Pedret, també al Carles Riera, amb qui vam treballar moltíssim en aquestes compareixences i les esmenes de la passada legislatura, i, per descomptat, als lletrats i als lingüistes que ens han acompanyat en tot aquest tràmit.

I com deia al principi, hem trigat, hem trigat massa, i el text final no és el que es va registrar en un inici. No és el mateix. Per què? Perquè han passat aquests anys, hem pogut evolucionar. De fet, en el moment que es va registrar no hi havia ni una directiva europea, ens trobàvem sota els principis rectors i tot ha anat canviant. Ara disposem també d'una directiva.

Però per fi serà una realitat i per fi Catalunya tindrà aquest Centre d'Empresa i Drets Humans. I serem pioners, que és el que defensàvem sempre. I ho hem defensat: els drets humans s'han de respectar a Catalunya, però també arreu, i les nostres empreses, les que treballen no només a Catalunya, sinó també arreu, com és normal en un món global, també ho han de fer, perquè els seus efectes i els seus impactes també són globals. I això és el que pretén aquesta llei. No pretén culpabilitzar ningú, sinó que la motivació d'aquesta i la raó de ser és que davant d'un món global, on l'actuació empresarial també pot ser arreu del món, respectem uns principis i uns drets.

I hem vist en molts moments recels per part d'alguns actors, amb nerviosisme. Però no han de patir, perquè, com dèiem sempre, el que fem aquí és defensar: defensar uns drets humans, defensar una societat millor. Per tant, ni vulnerem el dret mercantil, ni anirem darrere de ningú, sinó que el que es pretén és, un cop més, com deia, la defensa dels drets humans arreu del món. Avui som pioners. Avui ho hem de celebrar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè. També, ara, per expressar el seu posicionament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresident. Nosaltres creiem que el que mal comença, mal acaba. I aquesta és la conclusió del procés legislatiu que hem viscut per crear el Centre Català d'Empresa i Drets Humans.

Des de l'any 2020 hi ha hagut tres intents per aprovar la proposició de llei, i tot i que el Govern no volia canviar ni una coma del text, gràcies al recurs presentat pel Partit Popular davant el Consell de Garanties Estatutàries el dictamen conclou que és inconstitucional que aquest nou organisme tingui capacitat per investigar i sancionar les empreses catalanes en matèria de drets humans i mediambientals a l'exterior. No hi ha dubte que aquesta proposta neix del tripartit –des del Partit Socialista, els Comuns, Esquerra Republicana–, però ens ha decebut que també Junts hagi participat com a promotor d'aquesta proposició de llei, tot i que després, doncs, hagi volgut rectificar.

En qualsevol cas, malauradament, avui les esquerres al Parlament donaran llum verda a la creació d'aquest centre per avançar en l'intervencionisme en les empreses. Perquè, de fet, consideren que si no es compleixen els drets humans és culpa de les empreses. Si hi ha accidents a la feina, és culpa de les empreses. Si hi ha absentisme laboral, és culpa de les empreses. Si es fan expedients de regulació d'ocupació, és culpa de les empreses. Si hi ha canvi climàtic, també és culpa de les empreses. És que per vostès tot és culpa de les empreses, quan realment són deures de tots, empresaris, treballadors i Administració. Així que, si us plau, no facin la guerra a les empreses, perquè sense elles no hi ha llocs de treball. (*Aplaudiments.*) Sense feina no hi ha salaris i sense sous no hi ha progrés.

Des del Partit Popular hem estat clars, eh?, i des d'un principi hem defensat que ni era necessari crear aquest organisme, ni menys encara fer-ho ara. Per una banda, a Catalunya no es pot justificar la necessitat de crear un organisme de control sobre les

empreses catalanes amb inversions a l'exterior. Tenint en compte que amb menys d'un u per cent d'aquestes tenen filials o sucursals a fora. I és que el 99,8 per cent són pimes i el cinquanta-vuit per cent no tenen ni un assalariat. Per altra banda, estem dins el termini, fins al 26 de juliol del 2028, perquè les Corts Generals transposin la Directiva europea 470 a l'ordenament jurídic nacional i cal esperar a la norma estatal per conèixer com al conjunt d'Espanya es vetllarà pel compliment dels drets humans i mediambientals per part de les empreses espanyoles que actuen a l'exterior.

Per això, com els deia, en definitiva, aquesta proposta no està ni en el lloc ni en el moment adequat. No li pertoca al Parlament de Catalunya i per això té clares inconsistències, no només pel fet que la Generalitat no té competències per investigar o sancionar activitats empresarials que es desenvolupen a l'exterior, sinó també perquè en qüestionem la pròpia naturalesa, l'àmbit d'actuació del centre, a més que creiem que hi ha una manca de garanties per preservar la seva independència i neutralitat.

Per tant, des del Partit Popular votarem en contra d'aquest nou organisme, perquè creiem que està totalment allunyat de les necessitats de les empreses i la societat catalana. Només aconseguiran aconseguir algunes entitats que, de fet, totes elles ja depenen de subvencions públiques..., i generar, això sí, més despeses innecessàries i més organismes a la Generalitat. I malauradament, les empreses catalanes continuaran patint l'asfíxia fiscal i tot un camí de traves administratives i normatives a Catalunya.

Així doncs, estem convençuts que aquest centre no respon a l'interès general i que en els propers anys tornarem a debatre en el Parlament sobre la necessitat de suprimir-lo i, perquè, com els deia al principi, el que mal comença, mal acaba.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula del senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. En primer lloc, des de VOX volem donar el nostre recolzament i suport als ferits –i a les famílies– del greu accident que ha tingut lloc avui a la meva ciutat, a Lleida, a la rambla de Ferran.

Dit això... la presente proposición de ley empezó su andadura legislativa con una proposición absolutamente viciada, con un alto sesgo ideológico. Ya se advirtió que se trataba de una propuesta claramente inconstitucional por vulnerar el principio de territorialidad e ir en contra del Estatut de autonomia. Advertencia que también fue ratificada por parte del Consell de Garanties Estatutàries, organismo consultivo no vinculante, que si bien ha avalado la creación del Centre Català d'Empresa, también avisó acerca de la inconstitucionalidad de los poderes para la supervisión y sanción de las empresas.

Advertencia que los impulsores de esta proposición de ley, con seis años de tramitación, conocían de antemano perfectamente. Sabían que invadían competencias que corresponden al Estado, ya que según el artículo 149.1.3 de nuestra carta magna, la política exterior es competencia exclusiva del Estado. Sabían que la Generalitat carece de potestad sobre el derecho mercantil y que no tiene competencias para imponer sanciones en el extranjero por parte de las actividades que realicen las empresas catalanas en estos terceros países. Y sabían que la directiva europea no tiene por objeto buscar vulneraciones de derechos humanos en abstracto, sino controlar a las empresas para que estas actúen con la diligencia debida en su cadena de actividad, ejerciendo para ello una autoridad de control estrictamente técnica, neutral y despolitizada. Sorprendente ignorancia de izquierdistas y nacionalistas, quienes se han visto obligados a recular como los cangrejos, a reconsiderar su propuesta inspectora y sancionadora y acatar el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, por lo que el citado *centre català* nacerá únicamente con funciones de mediación y de buenas prácticas.

Una proposición de ley en la cual, si rasgamos el velo de su vestidura para ver lo que hay detrás de ella, descubrimos un claro sesgo ideológico que abre la puerta a la arbitrariedad política. Una proposición de ley que, por su imprecisión, puede actuar como un elemento negativo disuasorio de la inversión y de la iniciativa privada. Una proposición de ley que supone una amenaza a la libertad de empresa, lo que

comportará inseguridad jurídica, y, como ya sabemos, sin seguridad jurídica no puede haber seguridad de mercado.

Y, no lo olvidemos, aquí estamos hablando de empresas. La laxitud en la observancia y cumplimiento de las leyes propia de la izquierda, encabezada por el PSC, hoy un partido que definitivamente se ha transmutado en un partido nacionalista, no les impide que, impasibles, continúen en su empeño y manera de burlar la ley tras haber intentado en esta proposición colar como alternativa que las multas respondan a la falta de colaboración de las compañías investigadas, es decir, que las empresas fueran sancionadas por obstaculizar las pesquisas o responder de forma insuficiente o fuera de plazo. Y como lo que no puede ser, no puede ser y además es imposible, el Consell de Garanties Estatutàries les ha vuelto a poner en su sitio y tampoco lo ha aceptado.

Nos encontramos, pues, ante un nuevo chiringuito innecesario que, con cargo al dinero de todos los catalanes, consumirá recursos públicos, estructuras y personal. Un despilfarro más que implica duplicidades y entra en conflicto con el tejido laboral y empresarial catalán, pues no debemos olvidar que las empresas catalanas ya operan en un entorno absolutamente burocratizado, con inspecciones por doquier y atrapados por una fiscalidad asfixiante.

Para concluir, estamos de acuerdo en que se promueva una campaña de sensibilización y fomento de las buenas prácticas empresariales y que se elaboren propuestas para garantizar que las empresas transnacionales que operan a Cataluña respeten los derechos humanos, los derechos fundamentales y el medio ambiente. Cataluña necesita instituciones útiles que sepan hacer un diagnóstico riguroso acerca de la realidad empresarial, y no aparatos simbólicos profundamente desconectados de la economía productiva. Cataluña necesita, pues, apoyo real al tejido empresarial, menos visionarios, menos ideología y menos intervencionismo, y más inversiones para que Cataluña vuelva a ser lo que fue: la locomotora de la economía española. En definitiva, ponerse a trabajar, pero en serio, por el bien común, por el bien de todos los catalanes.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president; de nou, conseller, diputats, diputades. I, de nou, donar-vos les gràcies a totes les entitats per aquesta persistència, per aquesta insistència, per aquesta paciència, perquè a vegades és molt desesperant la tramitació de les lleis, a vegades ho és per nosaltres mateixos, per vosaltres ho és encara més. Però avui sí, avui és un dia històric, avui votarem la creació del Centre d'Empresa i Drets Humans «Tono Albareda», que esperem que en algun moment pugui tenir ja aquest nom, tot i que encara no ho hem pogut fer.

Una demanda històrica, històrica del sector dels drets humans i la justícia global a Catalunya, igual que ho és la demanda del 0,7 per cent, que a més a més, demà, amb la votació dels pressupostos, fem un salt important en arribar a aquest escenari pressupostari gràcies a l'acord que els Comuns també hem arribat amb el Partit Socialista i que també Esquerra Republicana recull. Demà tindrem un salt important en el creixement del pressupost cap a aquest 0,7, que si ja anem tard amb aquesta llei, amb el 0,7 anem «tardissississíssim», però bé, anem fent passos i el de demà és un pas important. Per la lluita, per la coherència de polítiques, perquè el 0,7 és important, però el 99,3 per cent és encara més important, perquè no té sentit que, per una banda, destinis recursos a justícia global i per l'altra, contractis empreses que vulneren els drets humans. Per tant, és una lluita històrica. És una lluita que, a més a més, té el suport majoritari de la ciutadania, més del vuitanta per cent de la ciutadania de Catalunya dona suport a que es destinin recursos a l'ajut oficial al desenvolupament, a la justícia global i perquè la ciutadania, tots, totes, els partits, les entitats, les empreses també, totes som responsables de garantir que es respectin els drets humans. Perquè totes tenim dret a estar informades de que Repsol va fer un vessament al Perú i que encara ara, sis, set anys després, no ha fet la remediació necessària, que comunitats senceres on viuen milers de persones encara no han pogut recuperar la seva vida normal per culpa d'aquest vessament. O també la ciutadania de Catalunya té el dret a saber que ILC és una multinacional israeliana que està explotant les mines de potassa al Bages i que aquesta empresa és còmplice del

genocidi a Palestina. Per tant, això és un dret de la ciutadania, un dret informat com a consumidors, com a consumidoras, com a persones responsables.

A mi el que em costa entendre, i em permetran que ho digui, és des de quan el respecte pels drets humans es considera una amenaça per les empreses? O sigui, per què? Si les empreses la majoria ho fan bé, evidentment no s'han de sentir amenaçades per la creació d'aquest Centre d'Empresa i Drets Humans. Si la majoria de pimes, per no dir totes, ho fan bé, no tenen per què sentir-se amenaçades, no és una amenaça aquest centre. Més aviat les pot ajudar a detectar aquelles empreses que sí que ho fan malament, i que potser gràcies a contractar i subcontractar empreses que vulneren drets humans o drets laborals o fan explotació infantil a d'altres països estan rebentant preus. Potser a moltes empreses els hi va bé saber quines són aquelles que estan vulnerant drets humans, i això és la funció del centre: investigar qui ho fa i informar a la ciutadania de qui ho fa i quines són les mesures que s'han de prendre.

I que quedi clara una cosa també, el centre ha canviat molt des de la proposta inicial. I sobretot després del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries els grups que l'hem impulsat hem volgut recollir moltes de les recomanacions, perquè el primer que volem és que sigui un centre seriós, jurídicament sòlid, però sense perdre la seva missió, la seva funció i la seva independència, tant del Govern com de les empreses. Els membres de la junta de govern, diputat Dalmases, els escull el Parlament per tres cinquenes parts, igual que els membres del consell de la corporació, igual que els membres de la junta de l'ICIP. Per tant, el Parlament no ha perdut el control del nomenament de la junta del Centre d'Empresa i Drets Humans; no el perd, el controla. I llavors després veurem si el Parlament respecta o no respecta quina és la proposta que fa el consell assessor com hem vist ja que ha passat amb l'ICIP.

El paper del centre tampoc és donar suport a les empreses, per això tenim Acció. I ara no hi ha el conseller d'Empresa, però Acció sí que pot donar molt suport, està dintre dels seus objectius la internacionalització de les empreses. Quan un entra a la pàgina web d'Acció veu que fa suport en barreres aranzelàries, en com internacionalitzar una empresa, en fiscalitat internacional... Per què Acció no pot incloure assessorament en legislació internacional de drets humans a les empreses?

Perquè els informes que fa Acció de cada país i que donen informació útil a les empreses quan volen invertir fora..., per què no informa també sobre la situació de drets humans dels països als quals volen anar aquestes empreses? Segurament és una informació molt útil per les empreses. Perquè fins no fa gaire la pàgina web, l'informe d'Acció sobre Israel ignorava el conflicte i el genocidi del poble palestí. Jo no crec que a una empresa catalana li vagi bé no tenir aquesta informació. Ara és evident que la tindrà, perquè si no la té és perquè realment no mira les notícies.

Per tant, solidaritat i coherència i sobretot, un centre segur, un centre ferm, un centre independent que no és una transposició de la directiva, que és un centre pioner i que va més enllà de la directiva i que, com us deia, és un dia històric i avui hi ha molt a celebrar.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, primer de tot, agrair a les entitats, és a dir, a les persones que destinen el temps i les forces a les més belles causes, que hagin aguantat aquesta cursa de fons i que ha durat massa temps.

En tot aquest temps ens hauríem de preguntar –perquè sembla que a vegades els drets humans no volen dir gaire cosa per molta gent que està en aquesta cambra– quants morts, quants mutilats, enverinats, haurem sumat en aquest temps? Quantes vides espremudes i explotades per acumular zeros a comptes bancaris? Quants grups armats finançats per fer millor negoci i desplaçar població? Quants rius i aiguamolls no haurem perdut? Quanta impunitat hem acumulat en tots aquests anys? I no ho sabem, i no ho sabrem, i a més, normalment ni tan sols ho volem saber, perquè la veritat acostuma a pesar massa i perquè llavors els negocis sembla que no surten tan bé.

El respecte als drets humans no cotitza a la borsa i, per desgràcia, tampoc cotitza gaire a la política, però és el terra més bàsic per a la democràcia: que importin les

vides humanes, que tots siguem lo més tendencialment igual que puguem. A les empreses, les que *no* vulneren els drets humans, avui hauria de ser un bon dia. Si no els hi serveix en termes ètics, en termes humans, o dit d'una altra manera, perquè la competència deslleial surt una mica menys a compte a partir de que existeixi el Centre d'Empresa i Drets Humans, perquè la competència deslleial..., per desgràcia, explotar vides humanes avui i ara és un bon negoci, i això és amb el que s'ha d'acabar. Al final del dia..., diuen que nosaltres demonitzem els empresaris; jo no demonitzo els empresaris, sé que són persones. En canvi, amb segons quins discursos amb els que semblaria que un empresari és una mena de dimoni que li és absolutament igual que morin nens, que hi hagi esclavatge, que s'acabi amb recursos naturals bàsics que també necessiten per a les seves mercaderies, qui dibuixa al final aquest tipus d'empresari són vostès. Jo crec que sí que importen aquests drets humans.

També els hi dic una cosa. A mi m'agradaria que poguéssim avançar legislativament sigui aquí o a través de l'Estat, com sigui, perquè al final del dia, perquè al final del temps el Centre d'Empresa i Drets Humans pugui fer sancions, perquè el que no pot ser és que no puguin fer-se sancions pel Centre de Drets Humans i, en canvi, es puguin detenir activistes com els que es van detenir ahir, que precisament estaven fent una acció, presumptament, a ICL, que surt al mapa de vulneracions del que ja s'ha anat treballant amb aquest Centre d'Empresa i Drets Humans. Perquè hi ha vulneracions respecte al medi ambient i perquè s'ha donat suport a un genocidi. Al medi ambient: que vol dir la salinització de pous, fonts i torrents, que no passa res, però que això és pel conjunt de la població –també els empresaris, fins on jo sé, beuen aigua.

«Vulneracions de drets humans» potser sona abstracte, no ens deixa veure què significa. Doncs bé, 24 d'abril de 2013, Rana Plaza, segons els sindicats, homicidi industrial massiu, 1.134 morts, 2.500 ferits greus. Dos dies abans havien aparegut esquerdes fondes, va haver-hi treballadors que van pregar no entrar. Va haver-hi amenaces d'acomiadaments, va haver-hi amenaces amb retenir el sou d'un mes – trenta-cinc euros, el sou d'un mes–; així tots ens fem empresaris.

«No facin la guerra a les empreses», han dit. Van haver-hi persones que es van haver d'amputar les seves pròpies extremitats per sortir d'allà, va haver-hi persones que van

estar cinc hores rodejades de cadàvers per després, cinc dies després, descobrir que el seu marit, que treballava en el mateix edifici, havia mort, i que deien que «que *baratos* sortien els treballadors». Som males persones quan diem que no defensem aquests drets humans? No. El pitjor de tot, per mi, quan escolto segons quins discursos, és que no crec que siguin males persones, és que crec que són covards, és que al final del dia només fan de comissionistes d'aquelles empreses que sí estan disposades a fer la seva fortuna amb sang, que per sort, no és la de la gran majoria de les empreses d'aquest país.

Safiya, de vint anys, va estar retinguda cinc hores entre aquests cadàvers; encara ara no pot treballar perquè té ferides greus i no pot mantenir-se dempeus. Moushumi Begum, que tenia catorze anys, catorze anys, que això només ja hauria de ser raó de que no es pogués fer aquest tipus de negoci, ara té una malaltia respiratòria potencialment mortal, a hores d'ara.

Mirin, jo crec que ens toca avançar, que avui comencen moltes coses, però que aquí no s'ha acabat res, que precisament també s'ha anat mencionant per altres diputades, també en nom de Tono Albareda i de tots aquells que heu estat anys i anys lluitant i de tots aquells activistes que estan a tants i tants territoris, aguantant contra aquestes empreses que vulneren els drets humans i que, com he dit, aquí ens juguem que puguem seguir tenint parlaments com aquest, seguirem endavant.

Deia Jorge Riechmann, i acabo: «O allò important són les vides dels homes i les dones, o allò important són els diners. Aquesta opció seccionarà el món. En direm "lluita de classes".»

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Això no és una proposició de llei. Això és l'enèsima guingueta ideològica que tenen pensat finançar amb els diners dels contribuents catalans. I el problema és que si avui l'aproven, no només col·locaran uns quants acòlits més a l'Administració, com fan

sempre, sinó que obriran la porta a reduir la competitivitat empresarial del país, perquè qualsevol podrà interposar denúncies contra empreses catalanes i afectar la seva reputació i contractació. Autèntiques coaccions ideològiques sota el lema ben sonant de «responsabilitat empresarial». Ho hem vist clarament en la intervenció de la senyora Segovia, una intervenció profundament antisemita. Aquesta és una llei destinada precisament a castigar i boicotejar a qui no combregui ideològicament amb l'islamoesquerranisme.

Volent controlar el que fan les nostres empreses a l'estranger, diuen, en cadenes de subministrament ubicades a països llunyans. Això generarà burocràcia, costos, impostos i la normalització d'un xantatge i boicot ideològic sense precedents. Fa quinze anys que la indústria es regeix pels principis rectoris de l'ONU sobre empreses i drets humans, disposem de les directrius de l'OCDE i d'una directiva europea de diligència en sostenibilitat corporativa que s'implantarà esgraonadament per no ofegar el nostre teixit empresarial. Però l'extrema esquerra que condiona el Govern del senyor Illa no en té prou. Necessiten un organisme addicional a on col·locar un director, uns quants membres com a consell assessor i uns quants membres més a la junta. Tant li fa si es dupliquen tasques, si es desestabilitza el teixit empresarial o si s'estigmatitza i es boicoteja una determinada empresa. El que importa és anar col·locant amics i anar imposant progressivament l'agenda globalista 2030.

Les nostres petites i mitjanes empreses paguen més impostos que ningú, compleixen normatives cada cop més rebuscades i complexes. Pràcticament ja no tenen arguments per mantenir la localització i no reubicar les seves plantes i seus fiscals. Però vostès, encaparrats a fer un cordó sanitari a qui genera riquesa i prosperitat, continuen legislant contra els negocis catalans i multiplicant hàbilment càrrecs i sous públics. Castiguen a qui produeix, mentre sobredimensionen l'Administració, que els permet viure sense fer ni brot.

Tots reconeixem, condemnem i volem posar fi als abusos greus en el món empresarial. Empreses com Meta, Adidas –marca que, per cert, tot sovint patrocina en aquest hemicicle la diputada de la CUP, la senyora Vega–, Levi Strauss o tantes d'altres, apareixen freqüentment en informes que acrediten l'explotació infantil i el maltractament dels treballadors. Uns abusos que afloren amb més facilitat quan qui

els infringeix és una empresa o multinacional occidental i que sovint resten impunes quan qui els comet són empreses estatals xineses.

Les empreses catalanes són motors de desenvolupament i operen responsablement. La persecució que vostès proposen posa en risc no només la seva competitivitat, també el seu prestigi i la possibilitat d'accedir a la contractació pública, sense entrar a valorar les sancions arbitràries o ideològiques de les que podrien ser víctimes.

Contra els catalans tenen moltes lleis i moltes sancions a punt. Però algú recorda quines conseqüències van acordar contra el grup ACS, presidit per Florentino Pérez, quan la plataforma marítima petrolífera va provocar activitat sísmica a la costa de Tarragona i Castelló, generant danys ambientals i riscos per a la població? Perquè jo no recordo que s'acordessin conseqüències ni càstigs contra ells. Però si van acabar indemnitzant-los amb milers de milions d'euros públics!

La seva proposició de llei pot impactar negativament en l'economia catalana, generant inseguretats jurídiques a les nostres empreses i dificultant encara més la seva supervivència dins els mercats globals.

Aliança Catalana advoca per facilitar la feina a qui genera oportunitats laborals, riquesa i prosperitat. A qui cal fiscalitzar, i de valent, és a qui rep paguetes públiques indefinides i aspira a viure del treball i de l'esforç dels altres. Fiscalitzin els ministres que compren mascaretes defectuoses o la DGAIA, que dona prestacions a qui no toca, i deixin en pau el teixit empresarial català.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, avui és un bon dia per Catalunya i pel seu compromís amb els drets humans. I si Aliança, el seu discurs i el seu odi hi estan en contra, doncs, és que anem per molt bon camí. Així que, sí, és un bon dia i amb un somriure.

Deixin-me, però, en primer lloc, donar la benvinguda als membres i les membres de lafede.cat i d'altres organitzacions que ens acompanyeu avui també, més de deu anys

després del vostre primer impuls d'aquesta llei, i tot just, com ja s'ha esmentat, sis anys justos del registre per primera vegada d'aquesta llei. I deixeu-me també afegir-me al record especial i expressar la nostra gratitud al Tono Albareda, que, només per uns dies, avui no pot ser amb nosaltres, però sí la seva família. Així que ben vinguts i ben vingudes.

Diputades i diputats, avui és un bon dia. Saben quan una imatge d'horror se'ns queda gravada a la retina? Malauradament en tenim moltes. Una de les que jo recordo és la del desastre de Rana Plaza fa tretze anys a Bangladesh. Ho recordaran i ens ho ha recordat també la diputada Laure Vega: una fàbrica tèxtil col·lapsada, on més de mil cent persones van perdre la vida, amb més de 2.400 ferits i ferides.

Aquella desgràcia anava més enllà de l'àmbit laboral; estàvem davant d'una flagrant vulneració dels drets humans. Per sort, en les darreres dècades hi ha hagut canvis legislatius a nivell internacional sobre els principis rectoris de Nacions Unides sobre empreses i drets humans o la directiva de la diligència deguda a nivell europeu, impulsada pel Grup Socialista, per cert, votada en contra tant pel PP espanyol, no per la resta dels seus col·legues europeus, i VOX.

També l'Organització Internacional del Treball afirma que hi ha hagut canvis reals després del desastre de Rana Plaza, però han estat desiguals. És cert que la seguretat física de moltes fàbriques ha millorat molt, però no altres problemes vinculats als drets humans i mediambientals, que continuen sent greus.

A nivell de la ciutadania, segons una enquesta d'Ipsos, l'octubre del 2025, el setanta-cinc per cent de la població enquestada en deu països de la Unió Europea considera que les empreses haurien de ser responsables pels danys als drets humans dins de les seves cadenes de subministrament globals. Per tant, en aquest context internacional i amb aquesta consciència ciutadana, sí, Catalunya també ha de sumar esforços en aquest àmbit.

I per això avui, més de deu anys després, posem en marxa un centre que ens interpel·la a tota la societat per un desenvolupament just i sostenible, de prosperitat compartida, a casa nostra, a la Unió Europea i a nivell internacional, particularment vers el Sud Global.

Aquest centre permetrà acompanyar i donar suport a empreses, que estan representades equitativament al centre, a reforçar la seva competitivitat internacional i ajudar a sensibilitzar, conjuntament amb Acció, en el respecte dels drets humans i la protecció del medi ambient; com la majoria d'empreses catalanes ja fan i que cal també reconèixer. D'aquí la grandesa del centre, perquè per molt que les dretes s'entestin a amenaçar amb conflictes i divergències, doncs, no serà el cas, perquè la majoria d'empreses catalanes compleixen amb els drets humans. Dir el contrari és insultar les empreses catalanes i posar en dubte el seu compromís amb els drets humans.

D'acord amb el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha treballat conjuntament amb altres grups parlamentaris per presentar una sèrie d'esmenes subsegüents a aquest i dins del marc competencial i legislatiu que el consell ha definit. Tenim el convenciment que el futur Centre Català d'Empresa i Drets Humans enfortirà el nostre autogovern en l'àmbit dels drets humans i la protecció del medi ambient, fent de Catalunya un referent tant en l'àmbit de la recerca com en el foment de les bones pràctiques empresarials, l'elaboració d'informes i la formulació de recomanacions d'acord amb el marc normatiu aplicable i amb els tractats internacionals ratificats per l'Estat.

Més de deu anys després, i reconeixent la tasca feta en aquesta i en prèvies legislatures, amb més de cinquanta compareixences en comissió o amb mocions aprovades també per aquest Parlament a favor d'aquest centre, avui, per fi, el Centre Català d'Empresa i Drets Humans serà una realitat.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem fer extensiu l'agraïment per l'esforç en la col·laboració a tots els actors implicats, ONGs, sindicats i organitzacions empresarials o cambres de comerç, amb qui hem mantingut un diàleg franc i d'escolta activa.

Permetin-me també una menció especial per l'equip jurídic del meu grup, el Marc, especialment; també al seu president, el Ferran, per la seva tasca i l'ajuda en tot aquest procés per tirar endavant aquesta llei; i a les meves companyes i companys de ponència.

Avui, diputades i diputats, acabo, donem llum verda a la creació del Centre d'Empresa i Drets Humans com a resposta digna a un context internacional violent, fent de Catalunya un referent en demostrar que l'excel·lència empresarial i la prosperitat compartida poden anar de la mà del foment dels valors democràtics i ètics i la defensa dels drets humans i mediambientals.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans.

En primer lloc, votem les esmenes reservades dels grups parlamentaris. Votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer les esmenes reservades números 1, 23, 24, 25 i 31.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 34 vots a favor i cap abstenció.

Votem, en segon lloc, l'esmena reservada número 59.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 86 vots en contra, 34 vots a favor i 11 abstencions.

La resta de les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts han estat retirades.

A continuació, votem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Votem primer les esmenes subsegüents del Grup Parlamentari de Junts amb les correccions lingüístiques i de tècnica normativa incorporades. Ateses les

peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem en primer lloc les esmenes subsegüents números 5, 8, 10, 12, 19, 20, 25, 32, 33 i 38.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 87 vots en contra, 34 vots a favor i 11 abstencions.

Votem en segon lloc les esmenes subsegüents números 34, 35, 36 i 37.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 107 vots a favor, 14 vots en contra i 11 abstencions.

Votem, en tercer lloc, la resta d'esmenes subsegüents.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 34 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, votem les esmenes subsegüents presentades pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Comuns i la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, amb les correccions lingüístiques i de tècnica normativa incorporades. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer les esmenes números 1, 2, 3, 4, 8, 9, 11, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 71 vots a favor, 27 vots en contra i 34 abstencions.

Seguidament, votem les esmenes subsegüents números 5, 6, 7, 14 i 16.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 105 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Tot seguit, votem les esmenes subsegüents números 10 i 15.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 71 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'esmena transaccional presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, de Junts, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Comuns i de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra relativa a l'esmena subsegüent número 13 del Grup Parlamentari de Junts, amb les correccions lingüístiques i de tècnica normativa incorporades.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 105 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, votem el text del dictamen amb les esmenes aprovades, les correccions lingüístiques i de tècnica normativa de les disposicions addicionals, transitòries i finals.

Comença la votació.

La proposició de Llei de creació del Centre Català d'Empreses i Drets Humans ha quedat aprovada per 71 vots a favor, 27 vots en contra i 34 abstencions.

(Aplaudiments.)

Prego als membres de la tribuna que no exhibeixin cap símbol dins l'hemicicle.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de Llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible (continuació)

270-00007/15

(Remor de veus.) El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en lectura única a la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de Llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible. *(Persisteix la remor de veus.)*

Prego als que surtin de l'hemicicle que ho facin en silenci.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 17 de juny, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única d'aquesta proposta. En acabar el debat procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindrà en primer lloc el grup parlamentari que ha presentat esmenes i posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris per a posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per a cada grup parlamentari, tal com va acordar la Junta de Portaveus.

En primer lloc, doncs, per tal de defensar les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, la enmienda que ha presentado VOX implica que todas las personas con dependencia grado III+ puedan disponer de esta ayuda y que sea compatible con cualquier otra ayuda, independientemente de si tienen la etiqueta de ELA o de cualquier otra patología.

No solo los enfermos de ELA requieren cuidados complejos. Existen decenas de patologías invalidantes, terminales o con limitaciones extremas con necesidad de respiración asistida o con alimentación mediante una gastrostomía percutánea o con riesgo importante de parada cardiorrespiratoria por una crisis tónico-clónica como determinados tipos de epilepsia y que requieren de atención continua, o enfermedades raras con complicaciones inimaginables que afectan a varios órganos y a varios sistemas, haciendo imposible que sea una persona autónoma y obligando a una monitorización continuada.

Es, pues, una enmienda para no olvidar a ningún enfermo crónico o agudo con complicaciones graves, hecha desde el conocimiento y desde la experiencia en medicina. Esta sí que es una enmienda para no dejar a nadie atrás, porque la que ustedes presentaron es ineficiente y anecdótica. Pero es que además es un ejercicio de hipocresía política, un *spot* propagandístico de libro, de primero de políticas; un

lavado de conciencia de los grupos que lo presentan después de haber bloqueado o de haber dado apoyo al Partido Socialista, que fue quien impidió la ejecución de esta ley durante tres años en el Congreso de los Diputados. (*Aplaudiments.*)

Lo peor es que lo que dan por un lado lo quitan por el otro. Hoy están todos dispuestos a llevar a Madrid esta modificación de ley después de años ignorando y pisoteando a los enfermos de ELA y con cientos y cientos de muertos, personas dependientes a sus espaldas, cuya responsabilidad política recae directamente sobre ustedes. Pero, por otra parte, están negociando el borrador del Cume, que recorta drásticamente las prestaciones y los derechos de las familias con niños enfermos con cualquier tipo de enfermedad grave, que requieren cuidados y vigilancia intensiva. Un borrador que refleja un profundo odio hacia las personas enfermas y dependientes y que lleva a las familias al límite del sufrimiento. Familias que no solamente tienen que ver como sus hijos enfermos luchan por sobrevivir, sino que encima deben lidiar con una administración que solamente pone trabas a sus vidas mientras se afana a fomentar la solución final: el aborto o el suicidio asistido por profesionales.

Así que no, no nos creemos ninguna de sus patrañas, ni esta ni ninguna otra, porque llevamos décadas sufriendo sus políticas sociales, las del abandono, las del pisoteo, las del desamparo de los españoles dependientes y de los españoles enfermos, mientras dedican nuestros impuestos, nuestros recursos a su agenda ideológica *woke* o a la inmigración ilegal y mientras ofrecen la muerte como única salida a los nuestros.

Y lo peor, señora consejera socialista, es que todas estas personas que sufren a usted le dan igual. El pasado Pleno VOX la volvió a poner frente al espejo. VOX le volvió a dar los nombres y los apellidos de las personas que ustedes han abandonado. Le dejé las fotos de enfermos de ELA sobre la mesa. Y usted, que ni me miró a la cara mientras yo hablaba de ellos, se apresuró a darles la vuelta y me espetó en tres ocasiones «demagogia», «demagogia», «demagogia».

¿Eso es lo que son para los socialistas los enfermos de ELA que han muerto sin una mísera ayuda?, ¿demagogia? ¿Es demagogia Antonio Luque? ¿Es demagogia Jordi Sabaté? ¿Es demagogia Jesús González Quintas, que malvive en un cuchitril y que lleva dos años y seis meses esperando a que los socialistas se dignen a pagarle la dependencia que le deben? ¿Es también demagogia Francesc Payarols Güell

(l'oradora en mostra una fotocòpia del document nacional d'identitat), un catalán de cincuenta y nueve años que vive en la calle desde hace un año en Vilafranca del Penedès después de haber cotizado durante treinta y cuatro años, afiliado a la seguridad social, habiendo trabajado y habiendo contribuido a la hucha común? ¿Es demagogia para los socialistas un hombre que sufre cada día el abandono por parte del Departamento de Derechos Sociales y la burla de toda la Administración pública que protege a todos los inmigrantes que acaban de llegar –y acabo, señor presidente– ofreciéndoles paguitas, pisitos y construyéndoles una mezquita en el mismo pueblo en el que a él no le dan nada después de treinta y cuatro años cotizados? Sume demagogia a Francesc, a Jesús y a todos los enfermos dependientes que viven en la indigencia gracias a las políticas socialistas de cancelación de los españoles.

Y, señora consejera, le recomiendo que empiece a seguirnos en redes sociales, porque ya que no se digna a pisar la calle, por lo menos que se entere de las consecuencias de sus políticas, de las políticas socialistas.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per tal de posicionar-se, té la paraula en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari Junts, el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Bé; gràcies, president. Honorable consellera, diputats, diputades... Sap greu, eh?, que hagueu d'escoltar, doncs, aquestos discursos. Crec que això no honora la cambra, i en nom de la resta de diputats, us demano disculpes.

Bé, aquesta és la meva cinquena vegada en sis mesos en aquest faristol... *(Aplaudiments.)* Com deia, és la meva cinquena vegada en aquest faristol que he vingut a parlar de l'ELA, de la llei ELA i sobretot dels malalts que hi ha al darrere d'aquesta llei. Fa quinze dies defensava que amb les competències actuals, la Generalitat podia corregir moltes de les disfuncions que avui es pateixen. Per exemple, Cantàbria, doncs, ho va arreglar aquest cap de setmana. Avui no hi insistiré, crec que a hores d'ara ja tothom ho té clar.

Però si no podem trobar la via ràpida, a Junts no ens trobaran amb els braços creuats. Busquem un altre camí i aquest camí, doncs, és modificar la llei ELA perquè compleixi millor l'objectiu amb el qual va néixer. Perquè l'important d'una llei és que funcioni i, si cal millorar la llei perquè protegeixi millor els malalts, doncs fem-ho. Per això l'hem registrat conjuntament amb Esquerra, amb Comuns i amb la CUP, y sempre de la mà de la Fundació Miquel Valls, de la Fundació Catalana d'ELA. Gràcies, diputat Fernández, per liderar-ho, no?

Quan el Congrés va aprovar per unanimitat la llei ELA, tots vam celebrar una gran victòria. Era una llei esperada durant molts anys, impulsada pels mateixos malalts, per les seves famílies i per entitats, com hem dit, com la Fundació Miquel Valls, com ConELA o com FundAME.

Avui ens torneu a acompanyar, gràcies per no rendir-vos mai. Especialment benvinguts, Narcís i Cristian. Crec que la vostra presència avui honora aquesta cambra.

Gràcies a aquesta llei, avui estem molt millor que a l'octubre del 24. Per primera vegada aquests drets existeixen, però precisament perquè és una bona llei, tenim l'obligació de corregir allò que a la pràctica ens ha demostrat que no funciona. Les bones lleis també s'han de saber millorar, i l'experiència d'aquests mesos ens ha ensenyat quatre lliçons que aquesta proposició de llei vol transformar en quatre correccions, no?

La primera és conceptual. Hem intentat donar resposta a un problema sanitari des d'un sistema pensat per atendre necessitats socials, i això té conseqüències, perquè quan les cures de vint-i-quatre hores passen a considerar-se una prestació social, apareix copagament, incompatibilitat, deduccions i burocràcia. I aquest dret acaba sent condicionat per mecanismes administratius, perquè el problema de fons és tractar com un tema social, un tema que en realitat és un problema mèdic. Una persona amb disfàgia, dependent d'una sonda d'alimentació, amb ventilació mecànica o amb respirador vint-i-quatre hores no necessita aquestes cures per viure millor, les necessita per continuar vivint. Per això, a un pacient oncològic no li fem copagar la quimioteràpia, ni li reduïm altres prestacions, ni li retardem el tractament esperant una resolució administrativa. Entenem que és sanitari. Doncs amb l'ELA passa exactament

el mateix: les cures especialitzades són assistència sanitària, són funcions vitals. I aquest és l'error conceptual que avui venim a corregir i que aquesta modificació deixa per fi ben clar.

La segona correcció és una qüestió de justícia. Si aquestes cures són el tractament dels malalts, no poden estar sotmeses a copagament ni poden comportar la pèrdua d'altres prestacions com el complement de gran invalidesa. Ho deia en Xavi Gámez, no?, «no és acceptable que et donin amb una mà el que et treuen amb l'altra mà». No és just i sobretot tampoc és coherent amb l'esperit de la llei.

La tercera correcció és una qüestió d'equitat territorial. Quan es va aprovar la llei es va calcular un cost d'uns deu mil euros mensuals per garantir aquestes cures. Però la realitat ens ha demostrat que en molts llocs aquest cost és superior i a Catalunya ho sabem prou bé, no? I això no ho poden assumir ni les famílies ni les comunitats. L'esperit de la llei sempre ha estat que l'Estat i les comunitats ho cofinançaven al cinquanta per cent. Per tant, si el cost real de les cures és superior al que inicialment es va calcular, doncs l'Estat n'ha d'assumir el cinquanta per cent, i no sobre una xifra teòrica, sinó sobre la xifra real del que costen aquestes cures.

I la quarta correcció és una qüestió d'eficàcia administrativa. L'ELA és una malaltia cronodependent, cada setmana compta, cada dia compta, cada hora compta. Per tant, no podem permetre que una revisió del grau de discapacitat retardi l'accés als drets. Ara els tràmits moltes vegades són un obstacle, no? Doncs aquestes quatre correccions tenen un únic objectiu, que és que el sistema s'adapti a la persona i no que la persona s'hagi d'adaptar al sistema; fer que la llei funcioni tal com els malalts us la van imaginar.

Miri, hem repetit moltes vegades que cada segon compta i és cert. Avui afegiria que cada decisió també compta, perquè una decisió jurídica o legislativa pot determinar si una persona viu els darrers mesos de la seva vida lluitant contra una malaltia o lluitant contra la burocràcia. Els malalts heu fet la vostra part: heu lluitat, heu convençut la societat i heu aconseguit una llei per unanimitat. Ara ens toca a nosaltres corregir allò que no funciona del tot, perquè les bones lleis no són aquelles que mai es modifiquen, són les que aprenen de la realitat, i la realitat és que les cures que mantenen viva una persona no són prestacions socials, sinó que són drets sanitaris.

Permetin fer un agraïment als assessors, al servei de la cambra, als lletrats i als serveis lingüístics del Parlament. Sovint la política posa el focus en qui defensa les iniciatives, però darrere de cada bona llei hi ha moltes hores de treball rigorós, discret i imprescindible, i la seva col·laboració ha estat determinant perquè aquesta proposta tingui la solidesa jurídica que els malalts es mereixen.

Acabo, president. Corregim la llei ELA perquè sigui finalment allò que sempre havia volgut ser: una llei al servei de la vida, al servei del Narcís, al servei del Pere, al servei del Cristian, de l'Ilde, del Juan Carlos, del Xavier, del Cisco, de la Manoli i del Jordi, del Francesc, de la Joana, de tants i tants noms que ara vostès tenen al cap, diputats. Perquè l'ELA ja empresona el cos, no permetem que la burocràcia empresoni els drets.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Consellera, consellers, conselleres, diputats, diputades... Cristian, Narcís, Esther, vaja, representants de la Fundació ELA FundAME, permeteu-me, començar donant les gràcies a la persona que hi ha posat més feina en aquesta redacció d'aquesta llei, que a banda de la gent de la Fundació ELA que ens ha acompanyat, ha sigut l'assessora del grup parlamentari, Ilham Khrououch, que ha sigut qui ha estat fent les modificacions i els diferents esborranys previs a arribar aquí amb aquesta proposta.

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya plantejarem aquesta proposta, com vaig dir ja en la intervenció anterior, per perfeccionar un marc legislatiu que fa que la situació de les persones amb malaltia d'ELA o altres malalties neurodegeneratives complexes estiguin millor del que estaven fa dos anys, però que hi ha marge de millora. I nosaltres entenem la política com utilitzar la nostra capacitat política, que ens han donat els ciutadans i ciutadanes per millorar la vida de la gent i especialment, en aquest cas, la vida de gent que pateix situacions molt dures i complexes. Per tant,

no deixarem d'utilitzar qualsevol instrument que estigui al nostre abast per poder millorar aquesta situació.

I vam arribar a la conclusió de que poder impulsar aquesta proposta, doncs, podia ser una via i que aquesta via el que ens permet –el diputat Fàbrega ho ha fet d'una altra manera, jo seré una mica més emocional– és que no hi hagi copagament i que, per tant, no hi hagi una barrera, encara que sigui per a persones amb ingressos molt elevats, com hem fet a Catalunya, però que en altres prestacions sanitàries no existeix..., que no hi hagi incompatibilitat amb altres prestacions. És important en la situació d'aquests malalts i les seves famílies recordar que el grau III+ pel que serveix és per pagar les cures, però per a cap altra qüestió; i, per tant, creiem que és important que sobretot la prestació per gran invalidesa pugui ser compatible, igual que d'altres, quan tens el grau III+.

D'altra banda, també fem una modificació en el sentit de que les tramitacions dels graus de dependència no siguin un problema, no dilatin encara més la situació d'aquests malalts; i, per últim..., una modificació que el que ens permetrà o el que hauria de permetre és que en les situacions, com en el cas de Catalunya, en què la despesa, el cost de les cures és superior al topall que va marcar la llei ELA..., aquest sobrecost no l'assumeixi només la Generalitat de Catalunya, que estem contents i satisfets de que ho hagi fet, però creiem que qui ho ha d'assumir és en el cinquanta per cent, també l'Estat, perquè si no causen inequitats que es poden estalviar. A banda, també hi ha una modificació molt petita, que és incorporar el grau III+ els mínims de 3.200 euros a la taula de mínims de les dependències.

En definitiva, crec que segur que tots i totes vostès, o moltes de vostès, fa una mica menys d'una setmana van fer un gest, van fer aquest gest; van fer el gest per l'ELA i es van fer una fotografia. Jo crec que el millor gest que podem fer és donar a les famílies instruments que els hi permetin millorar la seva situació i, per tant, el millor gest que tots i totes nosaltres avui podem fer és pitjar el botó verd, el de «a favor», i que puguem tramitar aquesta proposició de llei.

Vostès saben –i ho he dit moltes vegades– que nosaltres som independentistes. Ens agradaria tenir totes les responsabilitats perquè si la tinguéssim, aquesta tramitació legislativa s'acabaria aquí i no hauríem de continuar al Congrés dels Diputats, però,

també els hi he dit moltes vegades que no renunciàrem a res. I sobretot (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i permetin-me acabar amb això– crec que quan fem política, quan intentem millorar la vida de la gent, sobretot en les situacions de les que estem parlant avui, l'amor és molt més fort –molt més fort– que l'odi i la ràbia. I jo crec que avui el que estem fent, si més no des de part del grup parlamentari republicà, és un gest d'amor a la gent que ho viu, ho pateix i ho aguanta de la millor manera que pot.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades.

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera de Drets Socials i Inclusió, consellers... Primero de todo, quiero saludar y agradecer, aunque suene reiterativo, a los enfermos de ELA, a sus familias, que son un pilar fundamental, a los cuidadores y a las entidades que luchan día a día contra los devastadores efectos de esta enfermedad; una enfermedad que la Organización Mundial de la Salud considera como una de las más crueles que puede padecer un ser humano. Y, señorías, más allá de leyes y decretos, hoy hablamos de personas que en cuestión de meses pasan de una vida autónoma a una dependencia absoluta, porque la enfermedad avanza de manera rapidísima; va paralizandando todos los músculos, incluidos aquellos tan básicos en nuestro día a día como son los que nos permiten hablar, comer, beber o respirar, mientras la capacidad intelectual no se ve alterada.

Hablamos de enfermos y familias que deben reorganizar su vida, su trabajo, su economía. En muchos casos hay enfermos que han tenido que endeudarse para seguir viviendo, que deben reorganizar su futuro mientras conviven con una enfermedad que es devastadora e irreversible y que obligó a muchos enfermos a morir por no tener recursos económicos: o eutanasia o la ruina. ¡Qué triste, señorías!

Una enfermedad que, pese a existir consenso político y social, en el mes de octubre se cumplirán dos años de la aprobación de la ley ELA y todavía seguimos hablando

de la gestión de las prestaciones que necesitan estas personas para vivir. Señorías, la ley se aprobó por unanimidad; el real decreto de desarrollo se convalidó por unanimidad; también por unanimidad se aprobó que este decreto se tramitara como proyecto de ley. Han pasado diez meses –diez– desde entonces y sigue parado en el Congreso de los Diputados –y eso que era con trámite de urgencia–, porque ustedes, señorías socialistas y sus socios de Sumar, han registrado veinticuatro aplazamientos para presentar enmiendas. Tal vez ustedes tengan tiempo de pedir prórroga; los enfermos no lo tienen. (*Alguns aplaudiments.*) Me gustaría saber, señorías, a qué juegan ustedes, señorías socialistas y sus socios de Comuns/Sumar, ¿a qué juegan?, entre otras cosas, porque la unanimidad no es un cheque en blanco.

Y señora Ríos, menos medallas, porque yo revisaba la intervención que tuvo usted en el pasado Pleno y parece que lo hayan hecho todo de olé, y, en cambio, seguimos hablando de lo mismo, de improvisación y de bloqueo..., que, además, hay otra cosa que quiero que quede claro: esta iniciativa no haría falta que se presentara en este Parlamento, si la *conselleria*..., el Gobierno de la Generalitat hubiera hecho los deberes, si hubiera ejercido sus competencias, como se han hecho otras comunidades autónomas donde gobierna el Partido Popular, que se han preocupado de buscar fórmulas para que a ningún enfermo de ELA le suponga gastar ni un euro para poder vivir, porque la asistencia es vital para ellos.

Y miren, llegados a este punto, los enfermos y sus familias y las entidades ya no quieren discursos, no quieren fotografías, no quieren declaraciones solemnes; lo que quieren es que las ayudas lleguen cuando todavía pueden marcar una diferencia entre la vida y dejarse morir. Y no puede ser que tengan que pagar de su bolsillo prestaciones que son sanitarias y, por lo tanto, son imprescindibles para seguir respirando, comunicándose o manteniendo una mínima calidad de vida. La Administración no puede seguir pasando la factura a los pacientes y a sus familias..., y necesitan atención especializada veinticuatro horas del día, las veinticuatro horas del día, los siete días de la semana y las necesitan ya.

Miren, mañana, seguramente, la bancada de la izquierda aprobará los presupuestos de la Generalitat, 49.000 millones de euros. El gasto para atender a los enfermos de ELA es insignificante si lo comparamos con eso; estamos hablando de 30 o 40

millones como mucho. No estamos hablando de una inversión inasumible; estamos hablando de priorizar. Porque lo que es inaceptable es que el Gobierno socialista –el Gobierno Illa más socios– destine millones a estructuras políticas duplicadas, a falsas embajadas, a observatorios que no observan nada, a chiringuitos, a una televisión pública deficitaria –vaya diciendo..., puedo seguir, señora Ríos, tengo mil ejemplos–, al plan a favor de la lengua –que es una imposición–, asesores, campañas de imagen–..., pero no garantice los recursos básicos para personas que literalmente luchan por respirar. Prioricen, eliminen gastos superfluos, innecesarios y ya verá cómo aflora el dinero para atender las necesidades reales de los catalanes, entre ellas, las de los enfermos de ELA, y no es un tema presupuestario, es un tema moral.

Voy acabando, señor presidente. Las personas con ELA no necesitan nuestra compasión; necesitan responsabilidad, justicia, compromiso y soluciones. Porque ninguna sociedad que se considere moralmente avanzada puede ofrecer como única alternativa lo que ustedes llaman la «muerte digna». La obligación de los responsables políticos es proteger la vida frente a la muerte para que nadie se vea empujado a decidir porque no dispone de ayudas y de medios y los necesita para poder vivir; decidir entre la vida o la muerte –o la ruina, en este caso.

Gracias, señor presidente.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Escoltar-los barrejar, a alguns grups, el patiment de les famílies i les persones afectades per aquestes malalties neurodegeneratives d'evolució complexa amb els seus mantres habituals no és només una llastimosa manca d'empatia; és d'una misèria política i d'una indigència política absoluta –permetin-me que els ho digui.

L'ELA no demana el passaport. L'ELA no demana tampoc a què dediquem altres fons, perquè els pressupostos serveixen per a moltíssimes coses. I potser no els hi agrada, ja sabem el que votaran, però el país necessita comptes i necessita avançar en clau

de progrés, i això és el que estem treballant alguna gent, o, si més no, ho estem intentant.

Bé, molt bon dia a les persones afectades, a familiars i a representants de les entitats que avui ens acompanyeu. Gràcies per la vostra lliçó de vida, de constància i, sobretot, de dignitat. Avui som aquí per vosaltres i és de justícia fer-vos un més que merescut agraïment.

Avui fem el debat en lectura única d'una iniciativa encaminada a garantir el dret a viure i a ser cuidat amb dignitat, de forma coherent amb el debat que fèiem fa poques setmanes, quan aquest Parlament feia un pas necessari aprovant el desplegament de la llei ELA a Catalunya –per cert, amb una prestació complementària que sembla que a la diputada que m'ha precedit se li ha oblidat que va decidir aquest Parlament crear–, però encara queda camí per fer. I no és això que fem avui un simple tràmit legislatiu; seguim treballant per blindar que la igualtat no quedi atrapada en un butlletí oficial.

Quan parlem de malalties d'evolució complexa, sabem que el rellotge de l'Administració i el de la biologia van a velocitats completament diferents, i aquestes malalties no entenen de demores burocràtiques. Quan es necessita ventilació mecànica, alimentació assistida o qualsevol altre suport vital, no estem parlant de simples serveis complementaris opcionals; estem parlant directament del dret a continuar respirant, del dret a la vida. I és per això que des de Comuns defensem una premissa molt senzilla: els suports vitals són prestacions sanitàries essencials, i la salut no es pot rebaixar ni es pot sotmetre a les regles del copagament ni pot dependre del compte corrent de la família que pateix aquesta situació.

Però la dignitat tampoc s'esgota a l'hospital. Aquestes persones tenen dret a una vida plena i autònoma a casa seva. Necessiten cuidadors, assistència personal i acompanyament professional i, sobretot, que el seu entorn familiar no hagi de carregar en solitari una motxilla econòmica, també emocional, que acaba ensorrant projectes de vida sencers. I ens fa sentir profundament orgullosos poder dir que els Comuns som útils per fer realitat aquest avenç –primer aquí i, després, a l'Estat–, perquè, mentre avui unim forces en aquest Parlament, doncs alguns es queden atrapats en la gesticulació i l'insult, avui disfressats de preocupació esmenant. Per

cert, senyora Fuster, encara estem esperant que defensi l'esmena que han presentat. No se la deuen creure gaire quan ni tan sols l'han compartit amb els assistents al Ple. Els Comuns som útils garantint des del ministeri i també des d'aquest Parlament, posant recursos sobre la taula, perquè la seguretat dels malalts no és una pancarta que es passeja: és un dret que es finança, i no podem permetre que ningú hagi de triar entre la seva salut i la seva estabilitat econòmica. Governar és triar a qui protegeixes, i avui tornem a demostrar que, quan nosaltres estem a l'equació, els recursos públics van directes a blindar la dignitat de qui més ho necessita. L'ELA no fa distincions de classe ni de renda; la resposta de les nostres institucions, per tant, tampoc no n'hauria de fer.

I avui fem un pas important cap a un país més just, més digne i que cuida millor la seva gent i això no és contradictori amb el reconeixement del dret a morir dignament, que és un dret legítim reconegut pel nostre ordenament jurídic i declarat constitucional pel Tribunal Constitucional. A alguna gent no els hi preocupa el benestar dels malalts i malaltes, tampoc el de les persones del seu entorn; l'únic que els preocupa és instrumentalitzar de manera miserable les necessitats dels ciutadans i ciutadanes per posar-les al servei dels seus interessos. Nosaltres ens neguem a continuar per aquesta via.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Primer de tot, com no pot ser d'una altra manera, salutacions a les famílies, als malalts que ens acompanyeu, a les entitats que també acompanyeu en aquesta lluita.

Tornem aquí, un altre debat sobre l'ELA –en portem uns quants–, i, bé, és complicat, no? O sigui, hi ha un punt de «resquemor» amb tot això, perquè penso: «De nou un altre debat.» No acabem de trobar-hi una solució, com a mínim des d'aquest

Parlament, i mentre passa el temps i nosaltres estem debatent-la..., el temps corre de manera molt diferent per a moltes altres persones; i, per tant, això és una cosa que realment fa mal i expressa una contradicció que costa resoldre des d'aquest Parlament –en fi.

La proposició de llei que aportem sembla una modificació tècnica de punts concrets. Crec que no és això ben bé; crec que el que estem parlant és de si aquest Parlament ens posem a l'alçada de persones que, davant unes dificultats evidents, continuen lluitant i ho fan des d'aquesta dignitat de no rendir-se, o si, bé, doncs permetem que la burocràcia posi dificultats, deixi que el temps, no?, vagi a aquest ritme tan lent que va i continuem posant traves a allò que hauria de ser una cosa com molt evident. És per aquesta raó que la CUP presenta també aquesta proposició de llei conjuntament amb la resta de partits, i és per això també que ens costa molt entendre esmenes a la totalitat a aquest tipus de modificacions que ens poden permetre millorar les condicions de vida de persones que tenen dificultats tan greus.

Les modificacions que fem són... –bé, ja les han explicades abans, no? Creiem que no podem establir un copagament en prestacions que clarament són sanitàries. La sanitat és gratuïta i és universal en aquest país, i, per tant, pensem que totes aquestes prestacions sanitàries també doncs han de ser universals i gratuïtes com ho és una transfusió en un hospital. També marquem límits clars en el temps per resoldre el grau de discapacitat, amb garanties perquè cap tràmit no et pugui suspendre l'accés efectiu als drets. Això és una realitat que és molt dura d'assumir, però és cert que, des de que es va aprovar la llei estatal, encara hi ha moltes persones que han mort sense arribar a rebre cap prestació, i llavors això és una realitat molt tossuda que hem d'intentar modificar.

També és cert que aquí, fa poc, vam debatre i es va aprovar aquest decret que ja aportava més quantitat econòmica a les prestacions per part de Catalunya, però també s'han fet evidents les limitacions que comportava, perquè amb això no es solucionava, perquè amb aquest decret no es va poder canviar que aquesta prestació del grau III+ continua comportant una reducció del compliment de la gran invalidesa, mentre –és cert, com ja s'ha dit– que això no està passant en altres comunitats autònomes. Però, bé, en fi, amb aquesta proposició de llei es pretén corregir també

aquesta disfunció. Amb totes aquestes modificacions s'ha pogut també rebre tot l'assessorament de la Fundació Catalana d'ELA Miquel Valls. Volia agrair l'acompanyament que heu donat per elaborar totes aquestes modificacions, amb la vostra expertesa, amb el coneixement real del que està passant.

I també volia aprofitar per denunciar una altra limitació que cap decret català no pot resoldre, i és que aquestes incompatibilitats amb gran invalidesa al règim del SAD, les quantitats mínimes de la seguretat social..., tot això és matèria estatal, no? Aquí a Catalunya podem posar-hi diners, però no podem canviar les lleis que condicionen aquests diners i per això, una vegada més, hem de presentar-nos davant del Congrés dels Diputats, a Madrid, i demanar que es reconegui allò que les majories d'aquí, doncs, tenim suficientment clar. Som un parlament que podem pagar més, però no som un parlament que puguem legislar en allò que caldria. I per això podem aprofitar aquesta tribuna per denunciar-ho, perquè creiem que és un límit que ens impedeix cuidar de la nostra pròpia gent; i, per tant, no hi haurà una garantia plena de drets si la palanca per fer efectius aquests drets continua a Madrid, i hem d'aprofitar per denunciar-ho.

Per tant, creiem que és una proposició que és justa, que és necessària, que com més aviat l'aprovem doncs abans començarà a millorar la vida de moltes persones, i per això ho fem, com a part proponent també, amb una convicció que avui actuem per gent que ens ensenya en el seu dia a dia com aquesta resistència, no rendir-se, doncs, ajuda a canviar les coses a millor.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Bon dia. Bon dia als familiars i a les entitats que acompanyen els malalts i que ho viuen de prop cada dia.

Fa poques setmanes, en aquesta cambra ja vam debatre àmpliament les necessitats específiques de les persones afectades per l'ELA i per altres malalties o processos

d'alta complexitat i de curs irreversible. Vam exposar els motius pels quals consideràvem imprescindible que les institucions fossin capaces d'oferir una resposta adequada a la realitat humana, sanitària i familiar extraordinàriament dura que pateixen totes aquestes famílies i els seus afectats. La reforma que avui ens plantegen d'aquesta llei va més enllà dels matisos tècnics; hauria de tenir com a objectiu millorar la vida de les persones afectades, la vida de les seves famílies i cuidadors i donar una resposta ràpida, digna i efectiva.

L'ELA és una malaltia que avança amb molta rapidesa, motiu pel que qualsevol modificació legislativa s'hauria de centrar en agilitat, en plena cobertura, en seguretat d'assistència. A Aliança Catalana ens preguntem si aquesta modificació simplifica els procediments i garanteix els recursos o si, un cop més, estem davant d'un text que afegeix complexitat administrativa sense assegurar una millora d'atenció immediata. Tenen en compte la saturació del sistema sanitari i social, els professionals que treballen al límit de la seva capacitat i les famílies que n'assumeixen la càrrega emocional i econòmica?

Qualsevol canvi normatiu ha de reforçar el suport directe, reduir la burocràcia i agilitzar els circuits d'ajuts, no afegir ni nous filtres ni nous procediments, i en aquest sentit, no n'hi ha prou amb posar el repte legislatiu, sinó de gestió i de voluntat política. La llei de l'ELA ha de ser una eina útil, no un marc declaratiu; ha de traduir-se en ajudes que arribin a temps, en serveis coordinats i en una atenció digna durant tot el procés de la malaltia. Per això qualsevol modificació ha de ser jutjada amb criteri. Una persona diagnosticada avui nota una millora efectiva demà? Si la resposta és no –que és la que és– vol dir que encara no ho estem fent bé ni prou perquè aquests malalts i les seves famílies tinguin una vida una mica millor.

El posicionament d'Aliança Catalana és vetllar per tot això i perquè se simplifiqui, agilitzi i millori l'atenció de les persones afectades d'ELA, dels seus malalts i dels seus cuidadors.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Benvinguts, Narcís, Cristian, gràcies per acompanyar-nos, també les entitats que estan avui aquí amb nosaltres.

Bé, avui, amb aquest debat culminem un treball parlamentari que parteix d'una proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya que agraïm, tal com vam fer en el debat per lectura única, i que per als socialistes parteix d'una convicció compartida: les lleis han d'estar sempre al servei de les persones, i encara més quan la seva aplicació posa de manifest que encara hi ha aspectes que es poden millorar, però sempre –i potser és redundant que ho hagi de dir–, tal com fem avui, seguint el camí que ens marca el marc legal.

La llei ELA va representar un pas endavant molt i molt important; va ser una resposta esperada durant molts anys per les persones afectades, per les seves famílies i per totes les entitats que han treballat incansablement perquè aquesta realitat deixés de ser invisible, però també és cert que les lleis cobren vida quan es despleguen, quan arriben al dia a dia de les persones, i és precisament aquest recorregut el que ens permet detectar on encara podem fer-les més útils, més eficaces i més sensibles a les necessitats reals.

Aquesta proposició de llei entenem que neix amb aquesta voluntat de reforçar drets, de donar més seguretat, de garantir que les persones afectades rebin una atenció adequada a la complexitat de la seva situació. Parlem de persones que conviuen amb una malaltia que avança molt ràpidament, persones que no poden esperar. Per això és fonamental que les administracions siguem capaces d'oferir respostes àgils, coordinades i adaptades a cada situació.

També cal, com ja està fent el Govern socialista, continuar avançant en la millor coordinació entre els àmbits sanitari i social. Perquè les persones no entenen de compartiments administratius; el que necessiten és una atenció integral, continuada i de qualitat. A més, avui també volem posar en valor la feina que s'ha fet a Catalunya amb el desplegament de la llei ELA, perquè les lleis només transformen la realitat

quan s'apliquen, quan darrere dels textos legals hi ha recursos, professionals, organització i voluntat política perquè els drets arribin efectivament a les persones.

Fa pocs dies el senyor Jordi Sabaté i Pons –que, per cert, la diputada García de VOX també l'ha anomenat–, una persona afectada d'ELA, que a vegades, en algun moment, ens ha acompanyat en aquest hemicicle, escrivia un missatge que crec que ens va emocionar a molts. Deia: «Avui és el dia més feliç de la meua vida. He començat a rebre les ajudes de la llei ELA.» I després, feia una cosa molt significativa: donava les gràcies a la Fundació Miquel Valls, a altres entitats, a les persones afectades i les seves famílies, al Govern, i també als diputats i diputades, tant del grup que donem suport al Govern com als grups de l'oposició. Aquest missatge ens recorda una evidència que sovint oblidem: els grans avenços no els construeix una sola persona ni un sol partit. Els construïm entre tots. Quan les institucions escolten la societat, quan les entitats perseveren en les seves reivindicacions i quan la política és capaç d'arribar a acords, passen coses com aquesta. Les lleis deixen de ser paraules escrites i es converteixen en dignitat i en una millor qualitat de vida i aquests són els moments que donen sentit a la nostra feina.

Per això el nostre grup continuarà mantenint una actitud oberta i constructiva. Sempre estarem disposats a estudiar i impulsar totes aquelles millores que permetin oferir una millor atenció a les persones amb ELA i a les seves famílies. Perquè aquesta és la millor manera de fer política, des del diàleg, des del consens i des de la voluntat de millora. En definitiva, quan hi han grups que fan una oposició responsable, propositiva i útil, que contribueix a construir una Catalunya més justa, més humana i més compromesa amb les persones que més ens necessiten, senyor Fernández, els socialistes pitjarem el botó verd.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, abans de la votació voldria saludar algunes de les persones que ens acompanyen: la senyora Esther Sellés, directora general de la Fundació Catalana d'ELA Miquel Valls; també, com vam fer l'última vegada que vam

debatre una qüestió similar..., vostès, senyores i senyors diputats, veuen que hi ha dues persones que són dins l'hemicicle, que participen en l'espai que sempre està reservat als diputats i diputades, i que avui ens dignifiquen amb la seva presència – quatre persones, de fet–: Cristian Lago Rodríguez, Narcís Coll Canet i els seus cuidadors; hi insisteixo, persones que dignifiquen avui aquest Parlament. I també vull donar la benvinguda a familiars i d'altres persones vinculades amb l'ELA.

Dit això, comencem a fer les votacions de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la Llei 3/24, de 30 d'octubre, per millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i d'altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible.

En primer lloc, votem l'esmena a l'articulat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 105 vots en contra, 12 vots a favor i 15 abstencions.

En segon lloc, votem les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

Han estat aprovades per unanimitat.

Finalment, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedirem a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

La proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació de la Llei 3/2024, de 30 d'octubre, per a millorar la qualitat de vida de les persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible, ha estat aprovada per unanimitat.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines

302-00267/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Les comarques gironines són avui un dels territoris amb més dinamisme demogràfic del país. Creix la població, augmenta l'esperança de vida, canvien les necessitats assistencials i s'incrementa la demanda de serveis sanitaris. Aquesta és una bona notícia, des d'una perspectiva del desenvolupament territorial, però també és un repte que exigeix una resposta a l'altura de les circumstàncies.

I és precisament d'això que parla aquesta moció, de garantir que el sistema sanitari públic sigui capaç de donar resposta als reptes presents i futurs de les comarques gironines, amb criteris d'equitat, de qualitat i de cohesió territorial. Perquè quan parlem de salut, parlem de drets; parlem de la certesa que qualsevol ciutadà, visqui a Salt, a Palamós, a Cassà de la Selva, a Lloret de Mar o al Ripollès, ha de tenir les mateixes oportunitats d'accés a una atenció sanitària de qualitat i aquesta és la qüestió de fons.

Durant massa temps, les comarques gironines han hagut de conviure amb desequilibris territorials que encara avui es manifesten en les llistes d'espera, en les dificultats per accedir a determinades especialitats, en la manca de professionals en alguns àmbits i en infraestructures que no han evolucionat al mateix ritme que les necessitats del nostre territori.

Per això aquesta moció demana, en primer lloc, planificació. Demanem que el Govern actualitzi el pla per a la millora de l'accessibilitat, la qualitat assistencial i l'equitat territorial, però no demanem només que sigui un document, demanem objectius clars, terminis concrets i mecanismes de seguiment que permetin avaluar els resultats i exigir responsabilitats, perquè la ciutadania ja no es val en promeses, vol

compromisos verificables. I dins aquest compromís hi ha una qüestió que preocupa especialment milers de famílies: les llistes d'espera. No podem normalitzar que una persona hagi d'esperar mesos per accedir a una visita especialitzada a una prova diagnòstica o a una intervenció quirúrgica; no podem acceptar que el temps d'espera depengui del territori on un viu. Les comarques gironines necessiten un pla específic de reducció de les llistes d'espera amb objectius quantificables i amb recursos suficients per fer-ho realitat.

Però la planificació també passa per les infraestructures, i aquí hem de ser clars. Les comarques gironines demanem que es compleixin els compromisos adquirits. Demanem conèixer el calendari del Campus de Salut de la regió sanitària de Girona a Salt, un projecte estratègic no només per a Girona sinó per al conjunt del sistema sanitari català. Demanem avançar en el projecte per a la construcció del nou hospital de Palamós; demanem l'ampliació del CAP de Palafrugell; demanem la transformació del CAP Doctor Cabanyes de Lloret de Mar en un CUAP i demanem actuacions concretes a la Bisbal d'Empordà, a Bescanó i a Vilablareix. I demanem reforçar la capacitat assistencial dels hospitals de referència de la regió sanitària de Girona.

Perquè parlar d'infraestructures és parlar de capacitat de resposta, de proximitat i de qualitat assistencial, però cap infraestructura funciona sense professionals, i aquest és probablement un dels grans reptes que tenim com a país. Necessitem continuar avançant en l'atracció i fidelització de professionals sanitaris, especialment en aquells territoris i especialitats amb més dificultats de cobertura. I necessitem també abordar una reivindicació justa i històrica: l'equiparació efectiva de les condicions laborals i salarials dels professionals de l'IAS i de l'ICS, que desenvolupen definitivament funcions equivalents. En aquest tema, des d'Esquerra Republicana hem estat especialment incisius des de fa temps i el treball amb el pla funcional del nou Campus de Salut, que implica un treball conjunt dels professionals de dels hospitals Santa Caterina i el nou hospital Trueta, ens sembla una bona oportunitat per avançar en aquesta equiparació laboral. Perquè la qualitat del sistema també es construeix reconeixent i valorant les persones que el fan possible cada dia. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I permetin-me anar acabant referint-me al Ripollès. La salut també és cohesió territorial. Qualsevol debat sobre la reorganització sanitària ha de posar al centre els ciutadans i les seves necessitats. Per això defensem que qualsevol modificació del mapa sanitari preservi la cartera de serveis, l'accessibilitat i la capacitat resolutiva de l'Hospital de Campdevàrol, i defensem que qualsevol decisió es prengui a partir d'avaluacions rigoroses, transparents i participades, escoltant el territori i construint consensos.

Per tant –i ara sí, per anar acabant aquesta moció–, entenem que és propositiva, no busca assenyalar problemes sense oferir solucions; busca establir una agenda de treball concreta amb objectius, terminis i compromisos. En definitiva, busca garantir que les comarques gironines disposin d'un sistema sanitari públic fort, modern, i preparat per afrontar els reptes del futur. Perquè la salut, com deia, és un dret, perquè l'equitat territorial és una obligació i perquè la qualitat dels serveis públics és la millor expressió de la força del nostre autogovern, en definitiva, de la nostra sobirania. Per tot això, demano el vot favorable als punts d'aquesta moció.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Ara, per defensar les esmenes presentades, per un temps de cinc minuts, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units..., la senyora Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Bé; gràcies, vicepresident. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Avui debatem una moció que posa el focus en un tema que tots compartim: la necessitat de garantir un sistema sanitari fort, equitatiu i accessible a les comarques gironines.

I permetin-me començar reconeixent que molts dels punts que avui Esquerra Republicana ens mostra en aquesta moció són totalment legítims, pertinents i alineats amb els reptes que el territori arrossega des de fa anys. Per això agraïm aquesta moció i l'acceptació de les esmenes proposades, així com les transaccions a les que hem arribat.

Ara bé, també és important situar el debat en el seu context real. El Govern ja està treballant en la majoria de les línies que la moció proposa i ho està fent amb rigor, amb planificació i amb la voluntat de donar respostes estructurals i no només que siguin declaratives. És evident que Girona afronta reptes en matèria sanitària donat el creixement demogràfic, l'envelliment, la dispersió territorial, les dificultats de captació de professionals i la necessitat de reforçar infraestructures. En això coincidim plenament amb el diagnòstic de la moció, però també cal dir que el Govern ja ha impulsat actuacions concretes: ampliacions de CAPs, reforç de l'atenció primària, millora de l'accessibilitat, inversions en equipaments i un treball molt intens per reduir les llistes d'espera. I és important reconèixer-ho, perquè el debat públic ha de ser exigent, sí, però també ha de ser honest.

La moció demana actualitzar i presentar un pla per millorar l'accessibilitat i l'equitat territorial. Des del nostre grup hi estem d'acord, planificar és totalment imprescindible, però també sabem que aquest pla ja està en fase avançada de treball i que el Govern hi està incorporant indicadors, calendaris i objectius quantificables. Per tant, el que cal no és tant exigir que es faci, sinó acompanyar perquè es culmini amb garanties i amb consens territorial.

Esquerra enumera actuacions molt concretes: el Campus Salut, el nou hospital de Palamós, l'ampliació del CAP de Palafrugell, la segona fase del CAP de Cassà, el CUAP de Lloret, les actuacions de la Bisbal, Bescanó i Vilablareix, i el reforç dels hospitals de referència. Des del nostre grup parlamentari compartim la necessitat d'aquestes inversions, però també volem recordar que moltes d'aquestes ja estan planificades, pressupostades o bé en via d'execució. El Govern està treballant amb els ajuntaments i amb els proveïdors del territori. El que cal és donar-li continuïtat, estabilitat i capacitat d'execució, i això és exactament el que garanteix un govern que treballa amb rigor i no amb improvisació.

I permetin-me entrar ara en el punt que, al nostre entendre, és central també en aquesta moció: la situació dels professionals i la coexistència de règims laborals diferents entre l'ICS i l'IAS. A Girona la integració assistencial ja és una realitat consolidada. Tenim dispositius conjunts, circuits compartits, laboratoris integrats, una UCI compartida i més de cent professionals que treballen en estructures comunes.

Això és un èxit del territori i del sistema públic, però aquesta realitat conviu amb una altra: professionals que treballen plegats però amb unes condicions laborals que som conscients que són diferents.

La moció d'Esquerra demana un calendari i una proposta d'implementació per avançar cap a l'equiparació efectiva de condicions entre treballadors de l'ICS i de l'IAS. I aquí volem ser molt clars: les condicions laborals s'han de negociar amb els representants dels professionals, i això és exactament el que s'està fent per part del Govern. S'ha creat una taula d'harmonització, s'ha completat la comparativa exhaustiva entre convenis i ara són les meses de negociació les que han de formular propostes concretes. Això és rigor. Això és respecte institucional. Això és governar.

I és especialment rellevant en un moment en què es prepara el nou Campus de Salut de la regió sanitària de Girona a Salt i a Girona, un projecte que integrarà assistència, docència i recerca i que assolirà un dels reptes més importants d'aquesta regió sanitària, que requerirà equips cohesionats i condicions laborals equilibrades per tal de retenir talent.

La moció també dedica un bloc important al Ripollès. Compartim la necessitat de preservar la cartera de serveis de l'Hospital de Campdevànol i garantir l'accessibilitat. Compartim que qualsevol reordenació s'ha de fer amb avaluació, amb participació i amb transparència. Però també cal evitar alarmismes. El Govern ja ha garantit que no hi haurà pèrdua de serveis i que qualsevol decisió es prendrà amb criteris tècnics, amb diàleg i amb diàleg al territori.

En definitiva, com deia al principi, la moció d'Esquerra planteja elements que compartim, però sovint ho fa com si el Govern no hi estigués treballant, i això no és exacte. Des del nostre grup defensem un sistema sanitari públic fort, cohesionat territorialment, amb professionals ben tractats, amb infraestructures modernes i amb una planificació, com deia, rigorosa.

Girona ha demostrat que la integració assistencial és possible i que ara funciona. Ara toca avançar en cohesió laboral i en la millora de l'accessibilitat amb responsabilitat i amb diàleg.

Moltes gràcies per presentar aquesta moció, i hi donarem el nostre suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, vicepresident. Ens trobem avui debatent una moció sobre el sistema sanitari a les comarques gironines. Compartim el diagnòstic de partida: la regió sanitària de Girona pateix de forma severa les conseqüències del creixement demogràfic, l'envelliment de la població i una sagnant dificultat per captar i fidelitzar professionals sanitaris. Reptes que l'espoli fiscal de 22 milions d'euros cada any posa molt difícil solucionar-ho i tots en som conscients, encara que no tots ho vulguin solucionar.

Les llistes d'espera i les desigualtats en l'accés a les prestacions no són xifres en un paper, són el dia a dia de milers de gironins i gironines que desesperen mirant una data en un calendari que mai arriba. Però, senyors d'Esquerra Republicana, amb les bones intencions i les declaracions d'intencions ja no n'hi ha prou. Catalunya, i concretament la demarcació de Girona, no necessita més diagnòstics rutilants ni promeses etèries. El que necessita són calendaris concrets, recursos reals, garanties d'execució i, per sobre de tot, finançament actiu. Per això, des de Junts per Catalunya hem presentat un seguit d'esmenes orientades a collar el Govern, a posar lletra lligada als terminis i a blindar els serveis de proximitat.

En primer lloc, parlem de la planificació i la gestió de les llistes d'espera. Ens sembla bé instar el Govern a actualitzar el pla per a la millora de l'accessibilitat, però per Junts reduir les llistes d'espera a Girona no pot ser un redactat genèric de bones pràctiques; ha d'anar acompanyat d'una fixació nítida de resultats en salut, perquè això és l'important: els resultats en salut. Exigim que la ciutadania sàpiga exactament quan i com es rebaixaran els dies d'espera per una prova diagnòstica, una visita a l'especialista o una intervenció quirúrgica.

En segon lloc, passem a les infraestructures pendents, que acumulen tants endarreriments històrics. El Campus de Salut de Girona-Salt, el nou hospital de Palamós, la millora del CAP com el de Palafrugell o la transformació en CUAP del de

Lloret de Mar, etcètera. Tot això són obres de dignitat assistencial i per això celebrem que s'incloguin detalls tan concrets i necessaris com els accessos de seguretat al carrer Bassegoda per al CAP de Cassà de la Selva.

Però tornem-hi: la planificació que es presenti en un termini màxim de sis mesos ha de portar incorporat el corresponent calendari d'execució i, de manera innegociable, el seu finançament pressupostari. Sense pressupost real, els mapes d'infraestructures es converteixen en paper mullat. No obstant, lamentem que s'hagi acceptat l'esmena del PSC que rebaixa la construcció del nou hospital de Palamós en només la promesa de fer-ne el projecte. Sap greu, la gent de Palamós mereix molt més.

I parlant de finançament, anem al cor del sistema: els nostres professionals. No podem parlar d'atracció i fidelització si no posem sobre la taula els recursos econòmics necessaris. Per això hem insistit que el pla d'acció per als llocs de difícil cobertura estigui plenament dotat el proper any. Així mateix, és de justícia elemental fixar un límit temporal estricte abans de sis mesos per a la presentació del calendari que culmini en l'equiparació efectiva de les condicions laborals i salarials dels professionals de l'IAS amb els de l'ICS: mateixes funcions, mateixes condicions. No podem permetre que hi hagi professionals de primera i de segona dins la xarxa pública de salut. Aquest és un tema cabdal de l'èxit del futur del Campus de Salut de Girona. No es pot badar i s'ha de tancar aquest tema quan abans millor. La seva esmena, per sort no acceptada, ja ens demostra que no en tenen cap intenció i és un error majúscul.

Finalment, vull aturar-me en una qüestió d'altíssima sensibilitat territorial: la comarca del Ripollès i el futur de l'Hospital de Campdevàrol. El teixit associatiu, veïnal i institucional del Ripollès es troba en alerta davant els rumors de canvis organitzatius. Des de Junts per Catalunya ho diem de manera cristal·lina: qualsevol modificació del mapa sanitari ha de preservar la cartera de serveis, la capacitat resolutiva i l'accessibilitat de Campdevàrol, i així cal fer-ho donant compliment estricte a la moció que ja vam aprovar en aquesta cambra el passat mes de març, quan Junts ja ho vam posar damunt la taula. Exigim una avaluació objectiva i un informe exhaustiu en sis mesos sobre l'impacte a la mobilitat dels pacients i la disponibilitat del transport públic

en una comarca de muntanya com el Ripollès. I el més important, qualsevol canvi ha de quedar absolutament supeditat al resultat d'aquest informe. No es pot desmuntar un servei de proximitat de forma unilateral. Cooperació i aliances estratègiques amb Olot i Vic, sí; despullar l'Hospital de Campdevàrol, mai.

Acabo, vicepresident. Donarem suport a la totalitat de la moció, però amb les nostres esmenes creiem, humilment, que hem millorat la moció posant concrecions i terminis, però l'important és que vetllarem perquè el Govern compleixi la moció. La salut dels gironins no pot esperar i està en mans del Govern solucionar-ho, fins ara no ha estat així.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Antes de entrar en el debate de la moción, me gustaría mandar un fuerte abrazo a nuestro amigo y compañero, super Jaume Veray, que sé que nos está siguiendo en el debate de esta moción porque nunca se pierde nada de su querida Girona. Cuídate mucho, te esperamos, coge fuerza y en la próxima moción que haya de Girona te queremos ver aquí, defendiéndola con pasión, energía y la misma fuerza que te caracteriza siempre. *(Aplaudiments.)*

Diputados, entramos en la moción. Señores de Esquerra, lo buenos que son ustedes redactado mociones, pero lo malos que son gobernando. Ojalá hubiesen gobernado ustedes con el mismo nivel que presentan este tipo de mociones. Me decía el diputado Veray cuando vio la moción que se la había tenido que leer dos veces: la primera vez pensaba que habría alguna propuesta nueva, pero cuando la volvió a leer de nuevo comprobó que, efectivamente, lo que propone Esquerra hoy es lo que se viene pidiendo que se haga desde hace años. Pero claro, esta es de esas mociones que no se pueden votar en contra porque todo lo que se pide es necesario. Pero es que llevan

ustedes gobernando Cataluña más de diez años –¿qué diez años?, ¡toda la vida!–, como Govern o apoyando al Govern de turno. Hombre, digo yo que ustedes tienen alguna responsabilidad en que la sanidad de Cataluña se caiga a pedazos, ¿o es que es culpa del PP, que nunca ha gobernado Cataluña? Son capaces de decir que sí.

Nosotros compartimos la necesidad de reducir las listas de espera; compartimos la necesidad de acelerar infraestructuras tan importantes como el Campus de Salud, el nuevo hospital de Palamós o las ampliaciones de los centros de atención primaria; compartimos la necesidad de preservar la calidad asistencial en El Ripollès, de mejorar las condiciones de los sanitarios; sobre Lloret de Mar, por supuesto que apoyamos que el CAP del Doctor Cabañas avance hacia un centro de urgencias de atención primaria. Pero esto no nace de una moción, ¿eh?, de esta moción; es una demanda, es una reivindicación muy trabajada por el territorio a lo largo de mucho tiempo y por los profesionales, y esto no va de colgarse medallitas o de hacerse la foto cuando toque inaugurar un centro sanitario. Aquí lo que hay que hacer es trabajar, poner los recursos sobre la mesa y agilizar los plazos, que para una agencia tributaria propia o para abrir una falsa embajada aquí todo son prisas, ¿eh?, y se ponen de acuerdo en veinticuatro horas y encuentran recursos hasta debajo de las piedras, pero para sanidad hay que presentar mil iniciativas y ni con estas se avanza. ¿Saben qué pasa? Que seguramente el año que viene volveremos a ver como los socios del Govern vuelven a pedir que se haga algo, porque no se ha hecho nada y así poder fingir esa presión constante que hacen ustedes. Eso sí, no se actúa, pero mantenemos al Govern.

En fin, intentarán engañar a la gente, pero al Partido Popular no le engaña nadie. Está bien pedir a los grupos que aprueben estas iniciativas para la provincia de Girona, para sus comarcas, para mejorar la calidad asistencial, la equidad territorial, que no haya catalanes de primera y de segunda, que todos tengamos los mismos servicios, independientemente del código postal, de si vivimos en una gran ciudad, en Barcelona o en Girona.

Pero ustedes tienen la llave de la gobernabilidad. Ustedes hicieron presidente a Illa. Ustedes gobernaron hasta hace dos años. Ustedes aprueban los presupuestos del

PSC. Si ellos no actúan, si ellos no hacen las cosas bien, ustedes también serán corresponsables.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, president. Com a diputat electe per Girona, però sobretot com a usuari del sistema sanitari de les comarques de Girona, hi ha una queixa que sento a tot arreu allà on vaig, i és que la gent n'està tipa. La gent està farta de les llistes d'espera. La gent està farta d'entrar al seu CAP i trobar-se les sales d'espera absolutament col·lapsades, de trucar per telèfon i que ningú li doni una resposta. I, sobretot, està farta de tenir aquesta sensació que tenen cada cop més catalans, que d'ells només s'espera pensar, pensar i pensar; pagar, pagar i pagar cada vegada més impostos per rebre uns serveis cada vegada pitjors i pitjors.

Però això, desgraciadament, i governant socialistes i separatistes, no passa només a la sanitat, passa també a l'educació, passa a la seguretat, passa a l'accés als nostres serveis socials. Paguem més que mai, però tot funciona pitjor que mai. I davant d'aquest col·lapse insuportable que la gent ja no aguanta més, Esquerra Republicana ens diu que la província de Girona lo que pateix és el creixement demogràfic.

I, escolti'm, doncs, jo per una vegada els hi donaré la raó, en part. Però una cosa sí que els hi voldria preguntar perquè si cada vegada hi neixen menys gironins, d'on surt exactament aquest creixement demogràfic que està col·lapsant els nostres serveis socials, la nostra sanitat? D'on surt aquest creixement demogràfic? Del canvi climàtic? És obra del canvi climàtic, això també?

Senyors diputats, aquest creixement demogràfic que ho està col·lapsant tot és responsabilitat seva per haver impulsat la immigració massiva durant anys, anys i anys, perquè Girona el que pateix és un setge immigratori –un setge immigratori– que ho està col·lapsant tot; fins a un vint-i-set per cent d'immigració en una província petita. I per posar números: parlem de més de 220.000 persones sobre una població

de poc més de 800.000 persones. O dit d'una altra manera: les seves polítiques immigracionistes, que durant tants anys ha impulsat l'esquerra i l'independentisme, ens han obligat, als gironins, a absorbir l'equivalent en molts pocs anys a la població de dos vegades la ciutat de Girona, dos cops la ciutat de Girona en immigració en molt pocs anys impulsada per tots vostès.

I davant d'això encara tenen la cara de dir-nos que «no, no, no, la immigració no té cap afectació sobre els serveis socials». I clar, vostès deuen pensar potser que la gent s'ho empassa tot, i per això paguen els seus mitjans de comunicació perquè facin notícies com aquesta: «Els immigrants estan més sans que els espanyols i consumeixen menys recursos que els espanyols.»

Vostès deuen pensar que els catalans són imbècils, que els catalans s'ho creuen tot (*alguns aplaudiments*), que els catalans quan van al seu CAP, no ho sé, no tenim ulls a la cara, no veiem el que veiem tots. Potser si deixessin una miqueta la mútua privada i trepitgessin més la pública, entendrien (*remor de veus*)..., sí, sí, entendrien que aquest creixement demogràfic no és cap fenomen atzarós, no és el canvi climàtic, i que són vostès els responsables del setge migratori que patim els gironins, que patim tots els catalans i que pateixen els serveis públics que mantenim nosaltres amb el nostre esforç.

I, per altra banda, també són vostès –independentistes, separatistes, l'esquerra– els responsables de l'altre gran problema que pateix el nostre sistema sanitari. I és que durant anys el maltractament de les institucions públiques al professional sanitari ha estat constant. El resultat és que molts professionals formats aquí, formats a les nostres universitats, formats a la Universitat de Girona, amb molt d'esforç, amb un nivell de coneixement altíssim, es veuen obligats a marxar, a canviar de comunitat autònoma o fins i tot canviar de país per poder exercir la seva professió amb unes condicions dignes.

Però vostès, en comptes de dignificar aquesta professió, d'oferir als nostres metges, a les nostres infermeres, les condicions justes que sí que troben a altres països de la Unió Europea, tots vostès el que han preferit és substituir-los. Expulsen talent i el substitueixen per professionals extracomunitaris formats a universitats amb un nivell molt més baix, amb titulacions moltes vegades no homologades, però, això sí,

disposats a acceptar el seu maltractament. No és esclavisme això, senyors diputats? Quina és la conseqüència de tot això? Doncs una pitjor assistència sanitària, que al final acabem pagant un cop més els de casa.

En definitiva, l'infrafinançament i la immigració massiva..., tots vostès són els responsables del col·lapse sanitari que estem vivint a les comarques de Girona. I des de VOX, nosaltres ho tenim molt clar: lo primer de tot, fer fora els socialistes i tots els seus socis de les institucions; i segon, la millor política social que aplicarà VOX serà la remigració massiva i serà la prioritat nacional.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Mirin, aquesta és la meva targeta sanitària. Jo no tinc mútua. Jo els convido a veure si tots els diputats, si els onze diputats i diputades de VOX, que facin públic si tenen mútua sanitària o no. A veure si tenim un ensurt, perquè potser acaba passant que li paguen, des del grup parlamentari, li acaben... No, no, que tenim tots targetes sanitària, sí. Jo dic que facin públic si tenen mútua o no. Perquè potser acaben tenint un ensurt i resulta que acabem pagant tots els catalans i catalanes amb els diners del grup parlamentari..., perquè si pagaven la perruqueria del senyor Garriga, potser acabem pagant la seva mútua, perquè ves a saber què pot passar!

I, mirin, vostès han demostrat una vegada més que són uns racistes *de tomo y lomo*, perquè, clar, vostè ha dit una cosa: «Jo entro...» –que, vaja, vostè no ha trepitjat un CAP en la seva vida..., és a dir...–, «jo entro als CAPs de Girona i veig gent estrangera». Com ho sap, que són estrangers? Com ho sap? Hi ha anat i vostè ha demanat el passaport a cadascuna de les persones que estan allà? Sap si tenen la nacionalitat o no, tenen la residència o no? Simplement és pel seu aspecte, dedueixo jo. I els hi passa cada vegada el mateix, és a dir, vostès consideren si són catalans i catalanes o no simplement pel color de la pell o per la seva creença religiosa. És el mateix que els passa amb Lamine Yamal. És que fins i tot acaba passant, com quan

el senyor del PP, el senyor..., aquest nou secretari, flamant secretari general, va dir «a nosotros nos gusta que venga gente como Lamine Yamal a Cataluña». No, és que han nascut aquí. Vostè entra a un CAP i no pot saber, si no demana el passaport, si són catalans o no. El que passa és això, que vostè només pensa que si són rossets com vostè i així més aviat guapets –és a dir, vostès, per més que no els hi agradi, diuen coses nazis–, són catalans o no són catalans. I això és el que els hi passa a vostès.

I, mirin, entrant a la moció, nosaltres, sí, volem una sanitat pública que funcioni, i això vol dir que, independentment del compte corrent que tinguis, que és una cosa que a vostès no els preocupa, o, evidentment, del codi postal, que això és una qüestió fonamental i de la qual parla la moció, i, per tant, nosaltres donarem suport a la moció, tinguis, igualment, evidentment, els mateixos drets. I això no passa. I no passa especialment en municipis petits d'arreu del país.

I jo crec que aquí hi ha una tendència, que també n'hem de ser conscients tots i totes, que des de fa temps passa a Catalunya –ha passat amb totes les conselleries, no només amb aquesta, passa des del covid, per tant, ha passat amb conselleries d'Esquerra Republicana, sí; ha passat amb conselleries de Salut de Junts; i ha passat amb conselleries, en aquest cas, del Partit Socialista–, que és que van tancant molts consultoris o es va reduint el servei de molts consultoris a petits municipis. I crec que aquesta és una qüestió que també s'ha de posar damunt de la taula, i, evidentment, crec que la moció també en parla i, per tant, nosaltres hi donarem suport.

També, evidentment, nosaltres donem suport, en aquest cas, a l'impuls del Campus de Salut de Girona i Salt. Crec que és estratègic, evidentment, per les comarques gironines. Jo crec que també ho són i crec que també en parla la moció i, per tant, nosaltres també hi volem donar suport, en aquest cas, a tots els equipaments de centre d'atenció primària que es col·loquen.

I després hi ha un element que nosaltres també hem reivindicat, en aquest cas, jo, personalment, des de que soc diputat en aquest Parlament, des del 2018, que és, evidentment, l'equiparació de les condicions laborals dels treballadors de l'Institut d'Assistència Sanitària amb els de l'ICS. I això ho hem parlat abastament. També els

hi dic, vostès han tingut la responsabilitat directa des de la conselleria de Salut i no ho han resolt..., que és a igual feina, igual condició laboral i iguals salaris.

I ho sabem el que passa, ho hem parlat abastament també amb treballadors que ens acompanyen avui, per exemple, persones del comitè d'empresa de la UGT. Ho hem parlat moltíssimes vegades, que tenim personal d'infermeria que treballa taula per taula..., amb condicions salarials i, evidentment, condicions laborals completament diferents. I aquest és un tema que tant de bo aquesta vegada pugem resoldre.

I després crec que també..., i acabo amb això, i nosaltres també hi donarem suport. Es parla, evidentment, de l'hospital de Campdevàrol. Jo crec que cal una reflexió també sobre els hospitals comarcals. Nosaltres aquí sí que creiem que si es volen preservar els hospitals comarcals cal que la conselleria faci un cop de cap. I nosaltres aquí creiem que hi ha d'haver una aposta molt clara, que malauradament no és la que està sent. És a dir, es busquen, com es deia, integracions moltes vegades, evidentment, amb centres sanitaris que són concertats, però jo crec que aquí hi ha d'haver un cop de cap, que és: si no han de formar part, en aquest cas, per exemple, de l'Institut Català de Salut.

Perquè, clar, evidentment, la sanitat, si ho mirem només des de termes economicistes..., al final nosaltres sempre defensem que el que destinem a salut mai és suficient; 17.500 milions d'euros, evidentment, és una inversió. Per tant, és molt difícil que els hospitals comarcals siguin rendibles si ho mirem només en termes bàsicament de gestió econòmica.

I, per tant, crec que en aquest sentit, segurament, si volem tindre el que deia abans, que, independentment del codi postal que tu tens, puguis tindre igualtat de drets o com a mínim en aquest cas en salut, la mateixa que tenen, per exemple, els ciutadans..., penso en Girona capital o evidentment en l'àrea metropolitana, doncs, hem de fer un cop de cap i hem de fer un replantejament del model de sistema sanitari.

En tot cas, gràcies per la moció i hi donarem suport.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; moltes gràcies, president. Bon dia a totes i a tots, diputats, diputades i la resta de persones que ens acompanyen. Mirin, com no pot ser d'una altra manera, votarem a favor i donarem suport a aquesta moció. Ja ho han dit altres grups: planteja qüestions de millora generals i que ens sembla que no s'hi pot estar en cap cas en contra, no?

També ens preocupa, però, una mica que comencem ara, suposo, amb aquesta època preelectoral de les municipals, que comencem a fer mocions de territoris, de zones concretes, d'elements concrets, de propostes concretes, per una qüestió que, més enllà de les legítimes necessitats de millora del territori o les legítimes millores que calen en diferents punts, hi hagi un interès bàsicament electoral i sobretot de fons electoral.

Perquè a nosaltres el que ens preocupa, sobretot, és que aquesta mena de mocions –i aquí ve la crítica– ens sembla que tracten de resoldre problemàtiques territorials que no tenen un origen en el propi territori –i òbviament tenen especificitats–; sinó que tenen un origen en el model sanitari i en la correcta planificació per garantir drets i, per tant, en un model general. Nosaltres el que pensem és que si es vol garantir drets, el que cal és que el Govern plantegi una atenció sanitària universal, el que cal és garantir una qualitat, i el que cal garantir és una accessibilitat i una equitat en l'accés.

I, per tant, tot i estar d'acord en tots els punts de la moció, també ens sembla important destacar que la proximitat per si mateixa no és garantia de millor qualitat. També cal una accessibilitat real i una equitat en l'accés.

Segona qüestió, també ho han destacat altres grups, i el mateix per les condicions laborals: a nosaltres ens sembla que cal una voluntat política de garantir una sanitat, un conveni a l'alça, i donada la fragmentació de proveïdors en la sanitat concertada, anar posant pedaços pel territori no és la solució de fons.

Cal que el territori decideixi les necessitats, això és cert, però la planificació ha d'estar garantida per part de l'Administració, perquè s'ha de poder garantir que aquesta Administració es responsabilitza de que es garanteixen els drets dels treballadors i treballadores sanitàries arreu del territori, en igualtat de condicions i no per empitjorar-les.

També hi ha una qüestió que ens preocupa: apel·lar a impulsar el model de cooperació i d'aliança estratègica entre hospitals de gestió privada en un model de cooperació, aliança estratègica, entre l'hospital de Campdevàrol, d'Olot, i l'universitari de Vic, ens sembla que és erroni, perquè el model de cooperació i aliances estratègiques entre hospitals de gestió privada el que fa és consolidar una privatització encoberta del sistema sanitari públic; i, en definitiva, el que permet és que recursos, derivacions i activitats assistencials i finançament públic acabin reforçant centres hospitalaris gestionats per entitats privades, fundacions o consorcis, que no tenen una lògica d'igualtat al territori, que no tenen una lògica de millora del servei, sinó que tenen una lògica empresarial. I, per tant, el que acaba passant és que hi ha una privatització encoberta del sistema sanitari públic.

Nosaltres pensem que la cooperació sanitària ha d'estar al servei i ha de posar al centre les necessitats de la població, no els equilibris econòmics entre proveïdors privats. Per tant, el que cal és invertir en hospitals de l'ICS cent per cent públics, en CAPs, en plantilles i en serveis plenament públics. I el que ha de fer el Departament de Salut i el CatSalut és deixar de sostenir una xarxa mixta on la planificació no queda condicionada a les necessitats dels catalans i catalanes; no queda condicionada a les necessitats del territori, sinó que queda condicionada i es posa al centre de tot els interessos dels proveïdors privats i, en definitiva, acaben externalitzant la capacitat pública en lloc d'enfortir-la.

Per tant, donarem suport a aquesta moció. Alertem del risc de posar per davant necessitats electorals a fer un mapa general de les necessitats del conjunt sanitari i pensem que les condicions laborals dels treballadors i que la millora del servei públic i de l'atenció als catalans i catalanes no pot anar de pedaços, sinó que ha d'anar d'un conjunt i d'un model sanitari cent per cent públic.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Llistes d'espera llargues com un dia sense pa, manca evident de professionals i gironins que esperen, sense ensortir-se'n, una bona atenció sanitària, la mateixa que gaudirien si visquessin a l'àrea metropolitana de Barcelona. Els gironins, igual que els catalans de moltes altres comarques, partim d'una situació de desigualtat en l'accés a visites a l'especialista o pel que fa a l'entrada a quiròfan.

«Esquerra Rendicionista de Catalunya» intenta simplificar aquest greuge atribuint-lo a una simple crisi de gestió, com si amb més burocràcia i calendaris pogués redefinir-se el servei i fer-lo eficient i sostenible. Obvien el col·lapse sistèmic que pateix la sanitat catalana, un col·lapse que han engendrat vostès i tots els qui, amb un somriure «teletubbiesc», han obert inconscientment les fronteres al ritme de «passeu, passeu». Doncs ja ho veuen, han passat.

Els tenim aquí, no treballen ni cotitzen, però dupliquen targetes sanitàries, omplen les sales d'espera, els consultoris i els quiròfans, tensionen les infraestructures d'una regió sanitària que havia set dissenyada per atendre la població del país, no per cobrir els deliris proimmigracionistes de la casta política. Què esperaven, que amb els mateixos edificis, amb la mateixa logística, amb el mateix personal i amb els mateixos pressupostos amb què guarien i cuidaven 6 milions de persones ara en podrien guarir i cuidar 8, 9 o 10 milions? La sanitat catalana no és com una plata de macarrons o una olla d'escudella, on en mengen dos, no en mengen deu. I si s'entesten a continuar racionant el que no toca, acabarem tots malalts i afamats.

A la regió sanitària de Girona, la situació és greu: llistes d'espera que superen i amb escreix els terminis legals, posant en risc la qualitat de vida o la recuperació completa dels nostres pacients. A l'Hospital Trueta, la mitjana d'espera per a una operació de cataractes sobrepasa en més d'un mes el termini legalment estipulat. A l'Hospital Santa Caterina, hi ha llistes hematològiques que superen els *mil* dies.

Vostès van tenir responsabilitats de govern i no van resoldre aquesta dinàmica perversa; ara des de l'oposició proposen plans i més plans. No hi ha pla que pugui pal·liar l'augment exponencial i artificial de població a la que han contribuït per irresponsabilitat o per interessos partidistes.

Què es pensaven mentre governaven, que podrien mantenir la qualitat assistencial multiplicant descontroladament la demanda? Que no s'engruixirien les llistes

d'espera? Que no faltarien metges i infermeres per cobrir el servei? Que podrien continuar-se recepció de determinats medicaments a costa de les arques públiques com s'havia fet tota la vida? Doncs ara ja han comprovat que no, però en comptes d'admetre l'errada, demanar disculpes al contribuent i reconfigurar el discurs, l'actitud i les polítiques, reincideixen en el relat que ens ha dut fins aquí. Demanen fer més infraestructures, dotar de més recursos el sistema sanitari, però es descuiden d'anunciar qui en pagarà la factura, de tot plegat. Com sempre, els catalans; els catalans pagarem més impostos perquè vostès puguin inaugurar hospitals i adaptar l'oferta assistencial a les inclemències immigratòries –cornuts i pagar el beure.

Mentre els ripollesos veiem perillar l'hospital comarcal i la carta de serveis que se'n deriva, vostès manipulen el mapa sanitari a conveniència. Utilitzen estratègicament les aliances amb els hospitals d'Olot i Vic per buidar de competències i especialitats el centre de proximitat que tenim o que teníem fins ara els habitants de Ripoll i de la comarca. Molt discurs de reequilibri territorial i de combatre el despoblament rural i a la que bades et deixen sense serveis essencials.

El Ripollès necessita un hospital fort, autònom i ben dotat; no una delegació administrativa sotmesa als criteris burocràtics de la central. Necessitem un hospital de gestió pública, que rebi suficient dotació pressupostària per cobrir les necessitats dels pacients ripollesos, que recuperi activitat als quiròfans i que sigui capaç d'atreure especialistes –no per fer visites llampec com ara, no–, per arrelar-hi i teixir complicitats amb els pacients.

El Campus de Salut de Girona, amb una inversió de 740 milions, no es preveu que comenci a construir-se fins al 2029, un projecte que va ser el més ben puntuat, no per la seva funcionalitat o confortabilitat, sinó per la seva estètica amable i la seva arquitectura bioclimàtica. La ideologia sempre una passa per davant del benestar dels ciutadans.

Necessitem un govern que dediqui esforços no a la propaganda, als anuncis grandiloqüents o a la narrativa ideològica, sinó a obtenir resultats –tinguessin tanta pressa per posar maons com per convocar rodes de premsa. Necessitem rebaixar les llistes d'espera, contractar bons professionals i, sobretot, limitar els serveis públics a qui ha contribuït, exigint pagament de la visita i del tractament a qui no ha aportat res

a les arques públiques. Si volem garantir l'estat del benestar, hem de començar a assenyalar i desarmar a qui ha vingut a desballestar-lo.

El president

I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Abans d'entrar pròpiament a les esmenes, una forta abraçada a l'amic Jaume, que estic convençut que li hagués agradat molt poder defensar aquesta moció des d'aquí, des del Parlament.

I una altra cosa abans d'entrar, com deia, a les esmenes: si per una cosa ha servit, jo crec, aquesta moció també és per evidenciar que per part de l'extrema dreta..., posar en evidència que no tenen cap proposta en salut pública per a aquest país.

I entrant pròpiament en les esmenes, hem acceptat diverses esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, perquè creiem que reforcen la planificació i concreten compromisos que considerem necessaris; millorem el redactat inicial, i també incorpora una visió més global del sistema sanitari i permet precisar en el calendari d'actuacions en les infraestructures pendents a les comarques gironines, que de fet era un dels objectius o és un dels objectius d'aquesta moció.

I també hem transaccionat aquelles esmenes que ens han permès, també, preservar l'objectiu central de la moció, que és reduir les desigualtats territorials i garantir que els compromisos del Govern siguin avaluable amb objectius, terminis i seguiment. I com que properament tindran pressupostos, estic convençut, doncs, de que aquestes propostes i iniciatives de millores en equipaments i infraestructures podran tirar endavant.

Pel que fa a les esmenes de Junts, també n'hem incorporat diverses, perquè comparteixen preocupacions que són legítimes i que, des del nostre punt de vista, reforcen la defensa dels interessos de les comarques gironines, i és el cas del reforç del pla específic per reduir les llistes d'espera, les mesures per millorar l'atracció i fidelització dels professionals o les necessitats de avançar en l'equiparació i les condicions laborals dels professionals de l'IAS i de l'ICS. I com deia, crec que hi ha

una oportunitat per treballar aquesta qüestió amb el nou Campus de Salut, doncs, que s'ajuntaran els serveis de l'ICS, IAS amb l'Hospital Santa Caterina i el nou Campus de Salut. Jo crec que és una oportunitat per avançar en aquesta situació i poder tancar un acord al més aviat possible.

Donar les gràcies a la diputada Núria Navarro, del PSC, a la Maite Selva i també a en Jordi Fàbrega per haver proposat aquestes esmenes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el setzè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat

302-00268/15

I el setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, defensem la moció a conseqüència de la interpel·lació que vàrem plantejar al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat. Va ser una interpel·lació en la que, sobre la qüestió de fons, vàrem tenir una plena coincidència amb la consellera d'Economia, que fou qui ens va contestar. Lamento que avui no ens pugui acompanyar cap membre del Govern en aquest debat, perquè ens sembla que, des del punt de vista de la institució de la Generalitat, és una qüestió rellevant i important; en qualsevol cas, remarcar la coincidència en el debat amb la consellera.

I presentem una moció composta per sis punts. Un primer en què constatem una anomalia, que pel fet de que no sigui coneguda –certament, no és prou coneguda–..., és que el conjunt dels hospitals de titularitat pública de la Generalitat gestionats directament per l'ICS continuen sent propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social; que la seu del departament de l'ICS, la seu de l'ICS de la Gran Via continua sent propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social, i així fins a cent dotze equipaments on es presten serveis de salut –constatem aquest problema.

En un segon punt de la moció, reclamem una informació actualitzada d'aquesta realitat en termes de transparència per al conjunt de la ciutadania, de transparència per a aquest Parlament, i per tindre aquelles dades que ens permetin, efectivament, posar aquesta qüestió damunt de la taula.

El tercer punt és justament també l'impacte econòmic que té per a la institució de la Generalitat aquesta circumstància. Hem de recordar que al llarg d'aquests quaranta anys la Generalitat de Catalunya ha estat fent inversions constants en equipaments públics que no són de la seva propietat.

En els pressupostos que aprovarem aquesta setmana s'han anunciat nombrosíssimes inversions públiques en aquest conjunt d'infraestructures sanitàries, de les més rellevants del nostre país..., o caurem en situacions absurdes amb l'operació imprescindible del Trueta, que els terrenys on avui està el Trueta..., dependrà d'un acord polític amb la Tresoreria General de l'Estat Social per saber aquests terrenys a què s'hauran de dedicar.

Moció també que planteja en el seu punt número 4 una exigència al Govern de l'Estat. Aquesta qüestió, jo explicava en el debat de la interpel·lació que tots els consellers i conselleres de l'àmbit de Salut, de Sanitat al llarg d'aquests quaranta anys han intentat resoldre aquesta qüestió –no ens n'hem sortit. La darrera vegada que vam posar aquesta qüestió damunt de la taula va ser a la Comissió Bilateral Generalitat de 20 de febrer del 2024, amb el conseller Balcells al capdavant, en la que es va tornar a acordar la necessitat de que es procedeixi a aquest efectiu traspàs d'aquests immobles; i, per tant, plantegem una exigència a l'Estat de compliment d'aquests acords assolits en aquest moment..., que ens sembla imprescindible, per tant; que en aquests moments l'acord polític ja existeix i que, per tant, se li ha de donar resposta.

I incorporem també a aquesta demanda una qüestió no tan present en el debat polític, però és important: cada any a la llei de pressupostos generals de l'Estat o en les seves conseqüents pròrrogues, l'Estat ha d'aprovar una moratòria dels deutes del sistema de salut concertat a Catalunya en matèria de seguretat social d'abans de l'any 95. I, per tant, no té sentit que això cada any als pressupostos generals ho hagin d'anar prorrogant i, per tant, cal resoldre també en benefici del conjunt del sistema públic de salut de Catalunya aquesta situació.

I, finalment, demanem una informació actualitzada al Parlament de tota aquesta operació. És evident que estem davant d'una anomalia, una anomalia que expressa que la plena separació entre el sistema de salut i el sistema de la seguretat social no s'ha produït malgrat que l'any 86 vam aprovar –es va aprovar en el conjunt de l'Estat– que la sanitat es finançaria amb impostos, no amb cotitzacions. I, a més a més, en aquest àmbit –i serà la nostra voluntat– haurem de reclamar també, en determinades matèries que avui continuen en mans de la seguretat social, que la Generalitat assumeixi les seves funcions, com per exemple en l'àmbit de les mútues d'accidents de treball. No té cap mena de sentit, en un àmbit directament vinculat al sistema de salut, que avui continuï estant regulat i gestionat per part del ministeri competent en matèria de seguretat social.

Són qüestions fonamentals per enfortir les capacitats de la Generalitat per enfortir el sistema públic de salut del nostre país. Estem convençuts que aquesta moció avui sortirà amb una majoria àmplia de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i, en primer terme, per defensar-les, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Primer de tot, doncs, saludar el secretari general Narcís Pérez, que ens acompanya durant aquesta moció. I, en primer lloc, també voldria agrair al

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana haver impulsat la interpel·lació i la moció que avui debatrem.

Crec que és positiu que aquesta cambra pugui abordar una qüestió que fa molts anys que és sobre la taula i que té una incidència directa en la gestió dels equipaments del nostre sistema públic de salut. Debats com aquest ens permeten avançar des del rigor, el diàleg i la voluntat d'acord.

Avui tornem a parlar d'una qüestió que no és nova però que continua sent important i crec que el primer que hem de fer és acordar que aquest no és un problema ni d'avui ni d'ahir, sinó que és una qüestió que s'arrossega des de fa més de quaranta anys. Durant tots aquests anys, la Generalitat de Catalunya, a través del servei de salut de Catalunya i de les entitats gestores del sistema sanitari públic, ha assumit les tasques de conservació, manteniment, reforma, ampliació i modernització dels centres sanitaris adscrits, garantint així que la ciutadania continués disposant d'un sistema sanitari públic de qualitat, malgrat que la titularitat d'aquests, doncs, no era pròpia. I és important recordar també que aquesta no és una situació exclusiva de Catalunya, sinó que també afecta altres comunitats autònomes que, igual que la nostra, van assumir les competències en matèria de salut. Per tant, estem parlant d'una qüestió que forma part del mateix procés de descentralització competencial que es va produir arreu de l'Estat.

I precisament per aquest motiu, convé abordar aquest debat amb perspectiva. No estem parlant d'una reivindicació nova ni d'una qüestió conjuntural, sinó d'un assumpte que diferents governs han intentat abordar al llarg dels anys i que encara avui continua pendent de resolució. De fet, durant la interpel·lació que va fer el diputat Campuzano ja es va recordar que el moment en què més a prop vam estar de resoldre aquesta situació va ser l'any 2011. Aquell any es va trobar una via per avançar en el traspàs dels immobles, però malauradament aquella disposició va ser derogada posteriorment pel Govern del Partit Popular i aquell procés no es va poder culminar.

Per aquest motiu, avui no estem obrint un debat de nou. El que estem fent és reprendre una qüestió que ja s'havia començat a treballar i que va quedar interrompuda. Creiem que el camí per continuar avançant és el mateix que ja es va apuntar aleshores: el diàleg institucional, la cooperació entre administracions i el rigor

jurídic necessari per trobar la millor solució. Perquè estem davant d'una qüestió complexa que requereix acords, treball tècnic i seguretat jurídica. I és així com creiem que s'ha d'abordar.

I crec que avui també ens trobem en un context diferent del que teníem fa uns anys. En l'actualitat hi ha una clara voluntat de cooperació entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, que ja ha permès recuperar espais de relació institucional, com per exemple les comissions bilaterals, i assolir així acords en diferents àmbits. Creiem que és també en aquests espais on s'haurà de continuar treballant aquesta qüestió amb la voluntat d'arribar a acords que ens permetin continuar avançant. Perquè és així com s'han anat resolent moltes de les qüestions pendents entre ambdues administracions: parlant, negociant i construint acords. I estem convençudes que aquest també és el millor camí per a aquest cas.

Des del nostre grup parlamentari, el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, vam presentar diverses esmenes amb la voluntat de millorar el text i fer-lo més viable. Ho hem fet perquè compartim l'objectiu de la iniciativa, però també perquè entenem que cal reformular-la d'una manera que faciliti poder continuar avançant en aquesta direcció. Agrair també al diputat Campuzano la voluntat d'arribar a acords i de diàleg i que hem pogut arribar a una transacció en un dels punts.

I pel que fa al nostre sentit de vot, nosaltres votarem favorablement a la major part de la moció, perquè compartim plenament l'objectiu de continuar avançant en aquesta qüestió. Únicament ens abstindrem en dos punts que incorporen esmenes del Grup Parlamentari de Junts, que serien el punt 2 i el 3.

I ja per acabar, el nostre grup comparteix l'objectiu d'adequar la titularitat dels immobles a la realitat de qui els gestiona. I també compartim que aquesta és una qüestió que només es podrà resoldre des de la responsabilitat institucional, el diàleg i la cooperació entre administracions. Per això, treballeu perquè aquesta qüestió pugui continuar avançant, recuperant una feina que ja es va començar l'any 2011 i aprofitant els espais de cooperació institucional existents en l'actualitat. Continuarem treballant perquè Catalunya disposi de les eines, els recursos i les capacitats necessàries per exercir plenament les seves competències. I ho farem amb ambició,

amb rigor i amb vocació d'acord, aprofitant les oportunitats que ofereix el context actual per continuar avançant en benefici de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal per tal de defensar les esmenes.

Noemí Nieto i Fumanal

Gràcies, president Rull. Avui debatem una qüestió que va més enllà de la titularitat dels edificis sanitaris catalans que encara són propietat de la Tresoreria General de la Seguridad Social, com la Vall d'Hebron, Bellvitge, Trueta, Arnau de Vilanova, Joan XXIII, Verge de la Cinta, Germans Trias, construïts als anys cinquanta i seixanta i traspassats a la tresoreria l'any 75, a més de nombrosos centres d'atenció primària, que en alguns casos aquests centres havien sigut catalans abans del franquisme, per tant, ja ho havien estat.

Però bé, centrant-nos en la moció d'avui amb els seus sis punts, avui volem debatre la importància de finalitzar el procés de transferència de competències sanitàries que va començar fa més de quaranta anys, l'any 1981, i que encara avui continua inacabat. Aquest procés va permetre construir el model sanitari català que avui coneixem: una xarxa pública integrada formada per hospitals i centres de titularitat diversa, que han garantit una assistència sanitària universal, de qualitat i arrelada al territori.

Però aquell traspàs va ser incomplet. La primera mancança va ser patrimonial. Avui, com ha dit el diputat Campuzano, hi ha cent dotze equipaments sanitaris que continuen sent de l'Estat, malgrat que són gestionats, mantinguts i finançats per la Generalitat. Qui presta el servei públic, qui planifica les inversions, qui manté els edificis, qui respon davant de la ciutadania, hauria de ser també qui n'ostentés la titularitat, però quaranta anys després del traspàs de competències..., ja no hi ha cap motiu que justifiqui mantenir aquesta situació.

Diputat Campuzano, com a soci de Govern, li hauria de ser fàcil la gestió, donat que molts d'aquests edificis tenen més de cinquanta anys d'antiguitat i és raonable pensar

que aquests edificis estan totalment amortitzats. Per tant, l'impacte patrimonial d'una transmissió, d'una donació que hauria de fer la Tresoreria General de Seguridad Social hauria de ser d'impacte nul.

És el moment de posar ordre, és un bon moment. Perquè la titularitat no és una simple qüestió registral: vol dir invertir sobre actius propis, vol dir disposar de les corresponents assegurances patrimonials, de què ara no disposen –a la inversa que els centres concertats, que és obligatori tindre una assegurança patrimonial per qualsevol adversitat, per tant, és important–, i vol dir poder decidir sobre el futur d'un hospital o d'un CAP quan les necessitats assistencials o demogràfiques canvien i un equipament s'ha de transformar, ampliar, traslladar o canviar d'ús.

Però el traspàs també va quedar incomplet en un altre aspecte, el que fa referència al punt 5 de la moció, que és el finançament. Durant els primers anys del desplegament del model als anys noranta, els contractes dels hospitals concertats no cobrien el cost real de l'activitat assistencial. Després de pagar nòmines, medicaments, material sanitari i altres despeses, l'hospital no disposava de prou recursos per fer front a les quotes de la seguretat social. Més de trenta hospitals van generar ajornaments i, per tant, van generar aquesta morositat, que ara s'acumula en un total de 300 milions de deute històric. No afecta els hospitals de l'Institut Català de la Salut, que sempre han disposat de cobertura pressupostària directa de la Generalitat. Afecta només els hospitals concertats del Siscat, que van sostenir el desplegament del model sanitari amb un model d'autogestió i un finançament insuficient.

Des de fa més de trenta anys, aquesta situació es manté viva. Cada any es demana una moratòria del deute i cada any s'ajorna un any més el seu pagament. Ara bé, també hem de ser conscients que la seva condonació no és una operació senzilla. Quan es condona un deute, el creditor ha de reconèixer la pèrdua d'un dret de cobrament. Per tant, aquesta moció aborda dues realitats diferents, però íntimament relacionades. D'una banda, la titularitat patrimonial dels cent dotze hospitals i equipaments sanitaris de l'ICS i, de l'altra, els 300 milions de deute històric de les quotes a la seguretat social dels hospitals concertats del Siscat. Totes dues tenen un mateix origen: un procés de transferència de competències que va quedar incomplet.

Per això, les esmenes que hem presentat des de Junts no modificaven l'objectiu de la moció, el reforçaven. Volíem garantir que aquest procés es faci amb el màxim rigor jurídic, patrimonial i comptable, incorporant informació sobre la situació registral dels immobles, el seu valor patrimonial i comptable. I agraïm al diputat Campuzano l'acceptació de les esmenes. Lamentem, però, la no acceptació del calendari, i dir-li que votarem favorablement perquè creiem que és una necessitat de rigor jurídic, de responsabilitat financera, de gestió de patrimoni públic i, sobretot, de sentit comú.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Hoy Esquerra Republicana nos presenta una moción que vuelve a empezar por la misma palabra de siempre: «traspaso». No fallan, ¿eh? Cuando hay un problema, piden un traspaso; cuando la gestión fracasa, piden otro traspaso. Pero Cataluña no tiene un problema de falta de competencias, Cataluña tiene un problema de incompetencia y de mala gestión, y en sanidad, por desgracia, los catalanes lo sufren cada día. Resulta muy significativo que, con la peor crisis asistencial de los últimos años, Esquerra dedique su iniciativa parlamentaria a discutir quién aparece como propietario de los edificios. Ahora nos dicen que un problema sanitario son los inmuebles y equipamientos ubicados en Cataluña, que todavía son titularidad de la Tesorería General de la Seguridad Social.

Señores de Esquerra, el problema de la sanidad catalana no está en el registro de la propiedad; está en las listas de espera, en la falta de profesionales y en los pacientes que siguen esperando dentro de estos edificios. Si mañana mismo estos los edificios pasan a llamarse «propiedad de la Generalitat», ¿qué paciente será operado antes? ¿Qué CAP abrirá más horas? ¿Qué médico dejará de marcharse? ¿Qué lista de espera desaparecerá? Ya se lo digo yo. La respuesta es «ninguna».

Y ahí está la diferencia entre Esquerra y el Partido Popular. Ustedes están preocupados por el propietario del edificio, nosotros estamos preocupados por los pacientes que esperan dentro. Nos preocupa si hay médicos suficientes, nos preocupa si los profesionales trabajan en condiciones dignas, nos preocupa si un paciente tiene que esperar meses para una operación, nos preocupa si un catalán puede acceder a un especialista en un tiempo razonable, nos preocupa si la atención primaria está saturada. Esto es lo que preocupa a los catalanes.

Esquerra habla de edificios; nosotros hablamos de pacientes. Esquerra habla de titularidad; nosotros hablamos de listas de espera, de profesionales sanitarios y de servicios públicos. Dicen ustedes que esto es una anomalía. ¿Saben qué es una anomalía? Que los catalanes paguen más impuestos que nadie: IRPF autonómico más alto, impuestos propios –quince–, sucesiones, patrimonio..., y aun así tengamos unos servicios públicos que se caen a pedazos. Esa es la anomalía. La anomalía es que, con más competencias que nunca, Cataluña tenga los peores resultados de su historia en todos los ámbitos.

Porque el problema no es que falten instrumentos; el problema es que quienes han gobernado no han sabido utilizarlos bien. ¿Saben qué es una anomalía? ¿Saben qué es una vergüenza? Que ustedes vengan aquí a dar lecciones de cómo gestionar la sanidad, y, cuando gobernaron, retrasaron la vacunación a policías y guardias civiles (*alguns aplaudiments*) por el covid en la pandemia –sí, señora Capella, relájese. ¿No les cae la cara de vergüenza?, ¿no se les cae la cara de vergüenza? Venir aquí a dar lecciones, y abandonaron a los agentes, a las fuerzas y cuerpos de seguridad cuando estaban dando la cara, jugándose la vida.

No vamos a comprar esta moción tal y como está planteada; no porque neguemos que estas cuestiones puedan ser estudiadas, debatidas o incluso abordadas entre administraciones –claro que pueden analizarse–, pero no aceptamos que Esquerra vuelva a convertir un problema sanitario en un debate de traspasos, exigencias y bilateralidad, y menos aun cuando estamos hablando de que esto podría afectar también a otras comunidades autónomas y que debe debatirse y tratarse con rigor, con diálogo y con visión de estado, no como una nueva exigencia del separatismo. Ustedes hablan de autogobierno, de patrimonio y de gestionar la Generalitat –muy

bien–, pero el problema es que, cuando han tenido responsabilidad de gestionar, los resultados han sido los que son: educación, barracones; sanidad, listas de espera y profesionales diciendo «basta» en la calle cada día; seguridad, cifras de delincuencia inasumibles; infraestructuras, abandonos y excusas varias.

Por eso nuestra posición no es un «no» a que Cataluña ejerza las competencias que le corresponden, no es un «no» a estudiar fórmulas razonables entre administraciones y tampoco es un «no» a que se aborden cuestiones patrimoniales pendientes con seriedad; es un «no» a convertir cada problema real de los catalanes en una nueva excusa contra el Estado, es un «no» a hablar de edificios cuando los catalanes están esperando dentro. Porque a nosotros no nos preocupa tanto quién aparece como el propietario del inmueble; a nosotros nos preocupa cuándo se atiende al paciente y en qué condiciones se le atiende, y esa es la diferencia.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. ¿Saben qué es el «síndrome del emperador»? Es un patrón de conducta donde el niño asume el control de su hogar, imponiendo sus deseos mediante manipulación, rabietas constantes, lloriqueos, agresiones hacia sus padres hasta que estos ceden. El niño aprende que cada vez que tiene una rabieta consigue lo que quiere, y así sigue eternamente, convirtiéndose en un verdadero tirano. Pues bien, los separatistas son exactamente eso, niños tiranos: décadas de extorsión a los diferentes gobiernos de España con la amenaza de rabietas si no se les concede el dulce que piden.

Lo de hoy es otra más, una de las muchas tonterías de Esquerra Republicana, una moción para que le sea donada a la Generalitat la titularidad de los inmuebles sanitarios pertenecientes a la Tesorería de la Seguridad Social que existen en Cataluña, pero que pagaron hace décadas todos los españoles con sus impuestos. Resulta que la Tesorería de la Seguridad Social tiene la titularidad no solamente de

inmuebles sanitarios, sino también de sedes, oficinas, edificios, direcciones provinciales, sedes de atención en múltiples municipios, atención primaria, centros de atención primaria, hospitales –ahora mal gestionados por la Generalitat de Catalunya–, viviendas y pisos, sobre todo en Barcelona, Terrassa, Granollers, locales, garajes, fincas rústicas, solares, hasta viñedos en fin, una serie de inmuebles de titularidad pública. Pues bien, el dulce que hoy exige Esquerra Republicana es el patrimonio inmobiliario de todos los españoles, así de fácil.

Y lo que nos llama la atención en VOX no es que los separatistas lleven décadas de lloriqueos y de pataletas; es que tengan la desfachatez de presentar en este Pleno una moción que es poco menos que robar al resto de los españoles sin ningún miramiento, y que, tras siete años gobernando con los socialistas, habiendo convertido Cataluña en la región de España con las peores listas de espera sanitarias, donde cada año mueren más de dos mil personas en una lista de espera quirúrgica, con las peores listas de dependencia, con una media de diez mil catalanes muertos anuales a sus espaldas esperando una prestación y donde hay más de dieciocho mil personas malviviendo en la calle sin una mísera ayuda, a ustedes lo único que les preocupa es si la titularidad de los inmuebles, de todos los españoles, es del Gobierno de España o de la Generalitat de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Por lo que respecta a VOX, señores separatistas, la parte que nos toca de esos inmuebles como españoles no nos da la gana regalársela al separatismo ni al Gobierno regional más corrupto de España. (*Alguns aplaudiments.*)

Esquerra Republicana haría bien en preocuparse por cómo están dejando Cataluña entre ellos y los socialistas, empezar a preocuparse por las personas vulnerables, por las que de verdad necesitan una ayuda, las personas dependientes, por los doce mil ancianos que llevan años esperando una plaza de una residencia, por el más de 1 millón de jóvenes que no pueden formar una familia porque no se pueden permitir alquilar un piso gracias a sus políticas basura de vivienda, por el nefasto *model d'escola catalana*, que se ha cargado el ascensor social y que es una auténtica fábrica de mediocres, por la inseguridad que asola cada calle, cada barrio de Cataluña debido ni más ni menos que a sus políticas de puertas abiertas, habiendo subvencionado ustedes y el Partido Socialista la inmigración de la delincuencia, y por haber

fomentado el islamismo, habiendo borrado Cataluña de la propia Cataluña. De eso sí que deberían preocuparse.

Y, volviendo al síndrome del niño tirano, ¿saben cómo se resuelve este conflicto? Dejando al niño llorar y patallar; así se resuelve, que es justo lo que nunca han hecho ni socialistas ni populares, dándoles a ustedes cada chupachup cada vez que soltaban una lagrimita.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Mirin, jo ja entenc que avui la política, no?, és el TikTok i són els vídeos, però avui crec que estan sublimant, a cada intervenció, el que discutim. Un parell d'apunts només, ja també jugant al mateix joc que juguen vostès. (*Adreçant-se a María Elisa García Fuster.*) La felicito, la felicito realment. O sigui, *niños tiranos*; és a dir, acaben de definir perfectament el que són vostès. El síndrome del *niño tirano* és el que és VOX cada vegada que (*aplaudiments*) vostès parlen aquí. És a dir, per tant, ja sabem quina és la recepta –sí, sí, senyora. Vostè, en tot cas, pot ser la senyora tirana, no passa res, si no li agrada lo del *niño tirano*. Sí, sí, plori..., vingui plorada de casa.

En tot cas, també, jo..., la veritat, em fascina... Forma part també de la mateixa política TikTok. No veig ara el diputat del Partit Popular; suposo que, com que ja ha fet el vídeo, ha anat corrent a editar-lo, però no està aquí –no està aquí–, però, en tot cas, que vostès, clar, parlin de qüestions relacionades amb el covid i amb el tema de la vacunació, que, bé, crec que és un autèntic disbarat. Però, clar, vostès, que parlin d'*abandonament* durant el covid, quan el seu model és el de la senyora Ayuso, que va deixar *morir literalment* més de set mil àvies i avis de la Comunitat de Madrid tirades a les residències, que eren competència directa de la senyora Ayuso, és una autèntica vergonya (*aplaudiments*) –vergonya–, i els hi he dit sempre. Si tenen tantes ganes de fer vídeos, pengin el que diuen vostès...

El president

Silenci.

David Cid Colomer

...i la resposta que els hi donem nosaltres, perquè aquesta és l'essència del parlamentarisme, no és un monòleg. El parlamentarisme és que vostès, evidentment, expressen els seus arguments, però és que a vostès no els importa el que diem la resta; però és que vostès, en un debat, no sostenen –no sostenen– les seves posicions polítiques, perquè no s'aguanten. És a dir, vostès parlant de sanitat pública són un oxímoron.

Vostès parlen de la propietat dels edificis. Mirin, la propietat dels edificis que vostès volen en salut es diu..., té una paraula: Quirón. Vostès volen regalar la sanitat pública del conjunt del país a la Quirón, bàsicament per dues qüestions: perquè alguns facin negocis i perquè les dirigents del Partit Popular, la senyora Ayuso, o la seva família, cobrin el que no està escrit, que això és el que representa el model de la sanitat pública de Madrid i això és el que vostès representen. Per tant, mirin, aquesta moció no parla de res de tot això; o sigui, els dos minuts i mig que jo he gastat per contestar les seves «tonteries» no tenen res a veure amb això.

El que planteja el senyor Campuzano és una cosa bàsicament palmària, que és: nosaltres tenim les competències en salut, les té la Generalitat de Catalunya. L'Institut Català de la Salut, que és la joia de la corona, que regenta els principals hospitals d'aquest país, no són de titularitat de la Generalitat, i no té ni cap ni peus, perquè la inversió en aquests hospitals la fa la Generalitat, el manteniment el fa la Generalitat, el personal és de la Generalitat. Per tant, quin sentit té que segueixin sent de la Tresoreria de la Seguretat Social. Si no els hi agrada l'estat de les autonomies és el seu problema. Vostès estan en contra del que diu la Constitució, estan en contra del que és l'Estat espanyol. És a dir, si vostès mateixos són els que han aprovat una Constitució que diu que la sanitat és competència de les comunitats autònomes!

Per tant, els edificis dels hospitals on van els catalans i catalanes doncs que han de ser de qui gestiona..., és que, bàsicament, la moció diu simplement això. I el que diu bàsicament són dues coses, que a mi em semblen de calaix, que és que es faci una anàlisi de quines són les inversions que fa la Generalitat per mantenir aquests edificis i, evidentment, quin impacte té sobre el valor patrimonial de la Generalitat, que és el

que faria qualsevol empresa d'aquest país, que és que no té cap sentit, no?, que, evidentment, nosaltres estiguem fent unes inversions quan en realitat els edificis són de l'Estat, i, en canvi, això no se'ns compensi. Això és simplement el que diu la moció. Tota la resta –veig que ha tornat– és, bàsicament, en aquest cas, la seva política de vídeos i la seva política de disbarats.

Mirin, els hi he dit sempre: a vostès, bàsicament, la sanitat pública els importa entre res i zero, els importa al *païro*. Vostès consideren que la sanitat és un element més per fer negoci, com ho és l'habitatge, com ho és l'educació i com ho és la sanitat. I ja els hi he dit abans, el seu model és de la senyora Ayuso: regals de Quirón i posar la mà per cobrar comissions, i això és el que són vostès i, en tot cas, nosaltres no. Defensem la sanitat pública, i defensar la sanitat pública és que qui té les competències gestioni els..., evidentment, i sigui propietat dels edificis, on està, per exemple, els hospitals del nostre país, com, per exemple, evidentment, la Vall d'Hebron o el que són els principals hospitals d'aquest país, com és Bellvitge.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Sí; bé, gràcies, president. Breument. A propòsit d'aquest debat que s'ha obert recentment, dir que nosaltres també estem en contra de la Constitució espanyola, en tot cas, per un cap d'estat monàrquic imposat per un dictador i perquè es tracta d'una presó de pobles, entre moltes altres qüestions; i que, tot i així, donarem suport a la moció d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

L'espoli dels nostres hospitals és el paradigma de quaranta anys de submissió a Madrid. Esquerra torna a posar sobre la taula una veritat com una casa de pagès que l'autonomisme ha estat incapaç de resoldre en quaranta anys. Aquests edificis continuen sent legalment propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social o d'altres organismes de l'Administració general del país veí. És de justícia i dignitat nacional exigir que cada pam de terreny, cada paret, que cada equipament mèdic de la nostra gent pertanyi de ple dret a l'Administració catalana. (*Remor de veus.*) Fa més de quaranta anys que la Generalitat n'assumeix la gestió, el manteniment...

El president

Silenci, si us plau.

Rosa Maria Soberana i Bonet

...i les milionàries inversions de modernització d'uns edificis que, sobre el paper de l'Estat ocupant, no són seus. Definició de l'«espoli legalitzat»: nosaltres paguem la festa i Madrid es queda la propietat.

Des de les transferències de competències en matèria de sanitat de la Generalitat, formalitzades a partir de 1981, la Generalitat exerceix la competència exclusiva sobre la planificació, la gestió i el finançament del sistema sanitari públic català. Tanmateix, la titularitat d'una part important d'aquests immobles on es presten aquests serveis mai no va ser transferida de manera efectiva. La Generalitat ha assumit durant dècades les inversions milionàries en obres, ampliacions, modernitzacions i manteniment sobre un patrimoni que jurídicament no li pertany. Aquesta disjunció entre titularitat i exercici de la competència té conseqüències pràctiques i econòmiques, com la dificultat de la planificació d'inversions a llarg termini, complicant la valoració del patrimoni públic de la Generalitat, generant costos administratius addicionals i en cada actuació, i en definitiva, situa la Generalitat en una posició de dependència permanent respecte a l'Estado per a qualsevol modificació substancial dels seus equipaments. La seva recepta és el mateix verí de sempre: demanar a Madrid, dependre de Madrid, submissió i dependència dels nostres espoliadors.

I ara s'omplen la boca de que no volem les molles i que volen el pa sencer; el que volen és continuar marejant la perdiu com han fet sempre. Aliança Catalana votarem

a favor de recuperar el nostre patrimoni. No podem ni volem regalar ni un sol cèntim, ni un sol totxo a qui ens vol sotmesos, però ens oposem frontalment a la retòrica de la feblesa i de la submissió que impregna la moció dels republicans. Volem el que és nostre i gestionar-ho com a país lliure, pròsper, segur i occidental.

L'Estat espanyol té un deute històric impagable amb Catalunya. Aliança Catalana votarem que sí a qualsevol mesura que impliqui restituir el patrimoni dels catalans. Però mai, mai ens farem il·lusions amb els vells marcs de la menjadora autonòmica. L'única manera de blindar els edificis públics és eliminar el deute per a la seguretat social espanyola, que se l'ha inventat, i posar fi a les traves burocràtiques que pateix la nostra sanitat; és exercir, d'una vegada, la independència unilateral de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, d'entrada agrair a la diputada Araibi i a la diputada Nieto les esmenes, les transaccions que hem fet, l'actitud negociadora que han tingut, en concret aquí hem acceptat l'esmena 1 de Junts, hem transaccionat l'esmena 2 de Junts, hem acceptat l'esmena 3 de Junts i hem transaccionat l'esmena 4 del Grup Socialistes, i totes elles han millorat el text que inicialment havíem plantejat nosaltres i, per tant, un text políticament i jurídicament més sòlid.

Vagi per endavant, també, i crec que la majoria de la cambra ho compartirà, el nostre ple suport a l'honorable consellera Alba Vergés i a l'honorable conseller Josep Maria Argimon, que van complir durant l'època de la pandèmia –l'època més difícil per a qualsevol conseller de Sanitat i els seus equips–, i que en cap moment van cometre cap tipus d'il·legalitat; tot el contrari. *(Aplaudiments.)* I, senyor Manchón, m'ha semblat molt poc elegant per part seva –molt poc elegant per part seva–, la utilització d'aquest to per fer aquesta afirmació. I, a més a més, senyor Manchón, si vostè consulta amb qualsevol dels consellers de Sanitat de les moltes autonomies que avui governa el Partit Popular, li puc ben assegurar que estaria absolutament d'acord en el contingut

d'aquesta moció que hem presentat nosaltres. És més, com sabem molt bé, vostès són partidaris de la doctrina Camps, oi?: tot allò que Catalunya aconsegueix en l'àmbit de l'autogovern, ho volen per les autonomies que vostès governen. Per tant, estic segur que quan això prosperi per a Catalunya, vostès també ho reclamaran per a Galícia, per a Andalusia i per a Madrid.

I finalment, a la senyora García Fuster. Senyora García Fuster, vostè ve a aquesta cambra amb actitud d'ocupant –d'ocupant. Li haig de recordar que si fa l'esforç de llegir l'informe Morán, el que es va fer públic al diari *Ara*, en el que apareixen les dades que hem utilitzat nosaltres..., bona part dels equipaments públics que avui són titularitat de la Tresoreria General de la Seguretat Social van ser requisats per les tropes franquistes i entregats a la Falange Española de las JONS. De tal manera que fins i tot hi ha algun centre d'atenció primària que en el registre figura a nom de la Falange. Tenen mentalitat de l'ocupant. Encara creuen que som una terra conquerida. I no som una terra conquerida, senyora García Fuster, som una societat que aspira a ser lliure i que continua expressant-se com a nació.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest dimecres al matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines (continuació)

302-00267/15

Comencem amb la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari a les comarques gironines.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 123 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

I procedim a votar la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat (continuació)

302-00268/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el traspàs de la titularitat dels immobles del sistema públic de salut a la Generalitat.

Votem conjuntament els punts 1, 4, 5 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

I votarem finalment els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 25 vots en contra i 42 abstencions.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de l'Al·lèrgia

401-00075/15

Abans de suspendre la sessió plenària, llegirem tot seguit la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de l'Al·lèrgia, adoptada per la darrera Junta de Portaveus. Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer-ne la lectura.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de l'Al·lèrgia.

»Amb motiu del Dia Mundial de l'Al·lèrgia, que se celebra el 8 de juliol, el Parlament de Catalunya expressa el seu compromís amb totes les persones que conviuen amb malalties al·lèrgiques i amb llurs famílies, i reafirma la voluntat de continuar avançant cap a una societat més segura, inclusiva i preparada per donar resposta als reptes que presenten aquestes patologies.

»Les malalties al·lèrgiques afecten un nombre creixent de persones i tenen un impacte significatiu sobre la salut, el benestar i la qualitat de vida. En el cas de l'al·lèrgia alimentària, el risc de patir una reacció greu o una anafilaxi condiona la vida quotidiana de moltes famílies, especialment quan afecta infants i adolescents en edat escolar.

»El Parlament de Catalunya recorda que tots els infants tenen dret a créixer, aprendre i desenvolupar-se en entorns segurs, inclusivament i lliures de discriminació. Garantir aquest dret implica que els centres educatius i de lleure tinguin els coneixements, els recursos i els protocols necessaris per a prevenir i actuar de manera ràpida i adequada davant una reacció al·lèrgica greu.

»L'evidència científica demostra que la prevenció i una actuació immediata davant una anafilaxi poden salvar vides. Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya considera prioritari continuar reforçant la seguretat dels entorns educatius i de lleure mitjançant la formació del personal docent i no docent, la implantació efectiva de protocols de prevenció i actuació als centres educatius, la disponibilitat i accessibilitat de la medicació d'emergència quan sigui necessària, l'elaboració de plans individualitzats per a l'alumnat amb risc conegut i una coordinació efectiva entre els sistemes sanitari, educatiu i social.

»El Parlament de Catalunya també vol reconèixer la tasca essencial que duen a terme les associacions de pacients, les famílies, les societats científiques, els professionals sanitaris i els professionals de l'àmbit educatiu i de lleure en la sensibilització, la prevenció, la recerca, l'acompanyament i la millora de l'atenció a les persones amb malalties al·lèrgiques.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya considera necessari continuar impulsant polítiques públiques basades en l'evidència científica que contribueixin a millorar el diagnòstic precoç, l'accés equitatiu als tractaments, l'educació sanitària i la qualitat de

vida de les persones afectades, promovent una major sensibilització social envers aquestes malalties i afavorint la coordinació entre els àmbits sanitari, educatiu i social.

»Per tots aquests motius, el Parlament de Catalunya se suma a la commemoració del Dia Mundial de l'Al·lèrgia i reafirma el seu compromís amb la protecció del dret a la salut, la seguretat i la plena inclusió de les persones amb malalties al·lèrgiques, especialment dels infants i adolescents que conviuen diàriament amb el risc de patir reaccions greus. Alhora, expressa el seu suport i reconeixement a les persones afectades, a llurs famílies i a les entitats, les societats científiques i els professionals que treballen cada dia per millorar l'atenció a aquestes persones, la recerca, la prevenció i la qualitat de vida, i fa una crida al conjunt de les institucions i de la societat a continuar impulsant, de manera coordinada, polítiques i actuacions que garanteixin entorns més segurs, accessibles i inclusius, i també la igualtat d'oportunitats per a totes les persones afectades.

»Palau del Parlament, 1 de juliol de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, llegirem la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu dels terratrèmols que han assolat Veneçuela, adoptada per la darrera Junta de Portaveus.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu dels terratrèmols que han assolat Veneçuela

401-00076/15

Abans de fer-ne la lectura, vull donar la benvinguda, en nom de la cambra, als representants de la comunitat veneçolana a Catalunya. Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu dels terratrèmols que han assolat Veneçuela.

»El dimecres 24 de juny, Veneçuela va patir dos terratrèmols de gran magnitud. Les conseqüències han estat devastadores per al país, amb un nombre de víctimes que augmenta dia a dia a mesura que avancen les feines de desenrunament. Fins ara s'han comptabilitzat 1.943 víctimes mortals, però diverses fonts apunten que una quantitat molt superior de persones encara continuen sepultades. A aquestes xifres cal sumar-hi la situació extrema que pateixen centenars de milers de persones a causa de la destrucció o afectació greu de moltíssims edificis residencials i que s'afegeix al col·lapse dels centres sanitaris i el trencament de les vies de transport de subministraments bàsics per a l'alimentació i la subsistència diària.

»El Parlament de Catalunya expressa el seu condol als amics i familiars de cadascuna de les víctimes mortals i fa arribar la seva solidaritat a la comunitat veneçolana resident a Catalunya, que al dolor de la pèrdua hi ha de sumar, com tota la població veneçolana, una situació d'emergència generalitzada que el país en cap cas no pot assumir en solitari.

»Davant d'aquesta situació, el Parlament de Catalunya vol reconèixer la tasca dels equips d'emergència, de cooperació i de suport humanitari que treballen sobre el terreny, i reafirma el compromís de Catalunya amb la solidaritat internacional, la cooperació i l'acompanyament als pobles que pateixen situacions d'emergència.

»En aquest sentit, el Parlament de Catalunya fa una crida a la població catalana a participar en les iniciatives d'acció humanitària promogudes per la comunitat veneçolana a Catalunya i també en aquelles iniciatives solidàries i humanitàries promogudes per ajuntaments d'arreu del país.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya exhorta el Comitè Català d'Ajut Humanitari d'Emergència a establir accions efectives i urgents de suport a la població veneçolana afectada i demana a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament que impulsi un pla de suport a la població veneçolana afectada per a quan el moment més dur de la crisi s'hagi superat.

»El Parlament de Catalunya recorda, finalment, que qualsevol situació d'emergència, incloses les emergències que afecten la població en situacions catastròfiques, se supera amb més garanties d'èxit en el marc de sistemes democràtics que garanteixen el ple reconeixement dels drets i llibertats de la població, i confia que tothom tingui

accés als recursos d'ajuda de la solidaritat internacional, també els qui es troben en presó o en detenció arbitrària per raons polítiques.

»Palau del Parlament, 1 de juliol de 2026.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda.